FIUL MUNȚILOR

9

REZUMAT: LA ADUNAREA DE PE CÎMPIA LIBERTĂȚII DE LA BLAJ, ȚINUTĂ LA ÎNCEPUTUL LUNII MAI, AU LUAT PARTE PESTE PATRUZECI DE MII DE IOBAGI. AVRAM IANCU A SOSIT ACOLO ÎN FRUNTEA A ZECE MII DE MOȚI.

Scenariu: **VLAICU BÂRNA**.

Desene: **MIHAI SÂNZIANU**

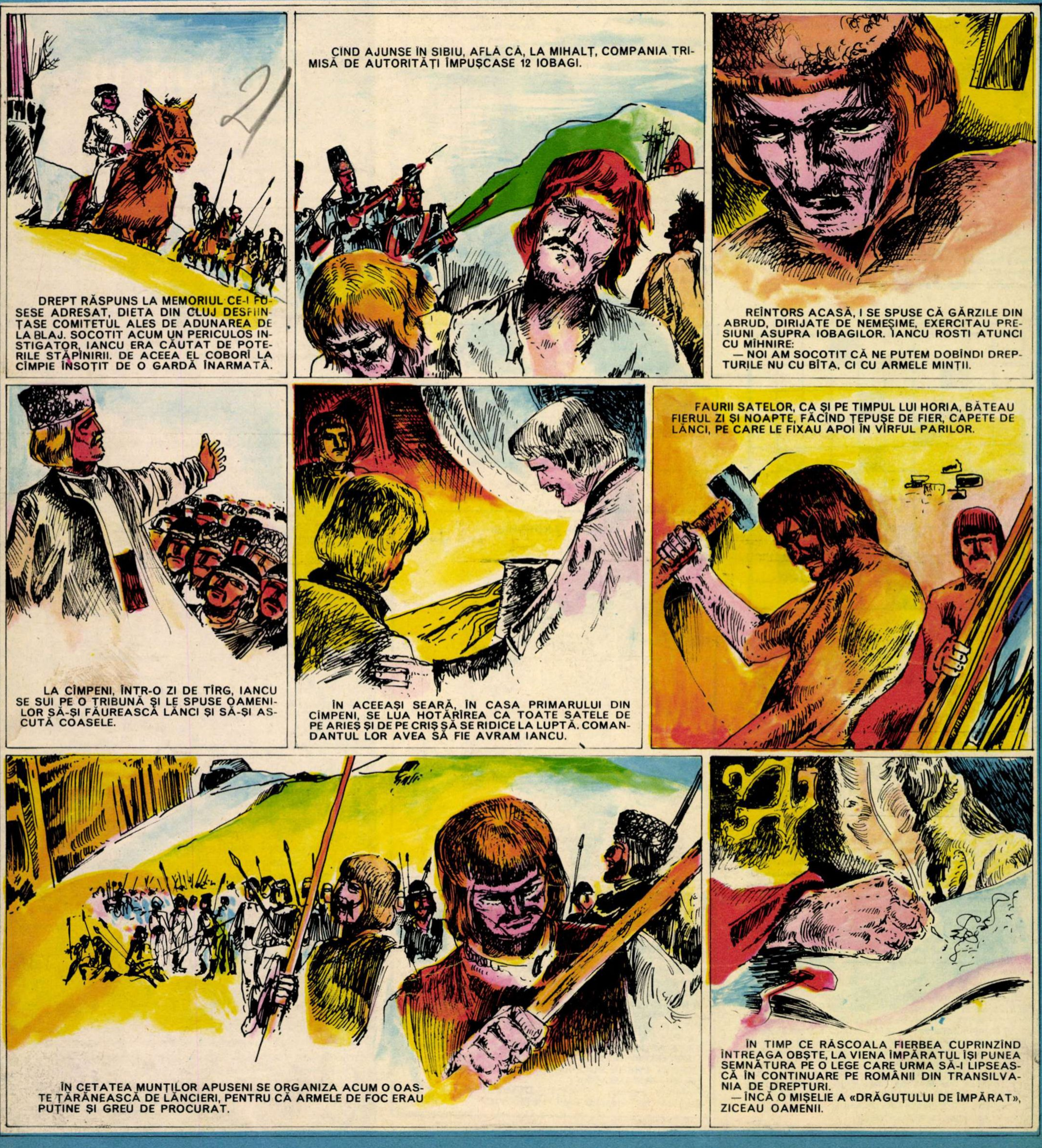

DREPT RĂSPUNS LA MEMORIUL CE-I FUSESE ADRESAT, DIETA DIN CLUJ DESFIINȚASE COMITETUL ALES DE ADUNAREA DE LA BLAJ. SOCOTIT ACUM UN PERICULOS INSTIGATOR, IANCU ERA CĂUTAT DE POTERILE STĂPÎNIRII. DE ACEEA EL COBORÎ LA CÎMPIE ÎNSOȚIT DE O GARDĂ ÎNARMATĂ.

CÎND AJUNSE ÎN SIBIU, AFLĂ CĂ, LA MIHALȚ, COMPANIA TRIMISĂ DE AUTORITĂȚI ÎMPUȘCASE 12 IOBAGI.

REÎNTORS ACASĂ, I SE SPUSE CĂ GĂRZILE DIN ABRUD, DIRIJATE DE NEMEȘIME, EXERCITAU PRESIUNI ASUPRA IOBAGILOR. IANCU ROSTI ATUNCI CU MÎHNIRE:

— NOI AM SOCOTIT CĂ NE PUTEM DOBÎNDI DREPTURILE NU CU BÎTA, CI CU ARMELE MINȚII.

LA CÎMPENI, ÎNTR-O ZI DE TÎRG, IANCU SE SUI PE O TRIBUNĂ ȘI LE SPUSE OAMENILOR SĂ-ȘI FăUREASCĂ LĂNCI ȘI SĂ-ȘI ASCUTĂ COASELE.

ÎN ACEEAȘI SEARĂ, ÎN CASA PRIMARULUI DIN CÎMPENI, SE LUĂ HOTĂRÎREA CA TOATE SATELE DE PE ARIEȘ ȘI DE PE CRIȘ SĂ SE RIDICE LA LUPTĂ. COMANDANTUL LOR AVEA SĂ FIE AVRAM IANCU.

FAURII SATELOR, CA ȘI PE TIMPUL LUI HORIA, BĂTEAU FIERUL ZI ȘI NOAPTE, FĂCÎND ȚEPUȘE DE FIER, CAPETE DE LĂNCI, PE CARE LE FIXAU APOI ÎN VÎRFUL PARILOR.

ÎN CETATEA MUNȚILOR APUSENI SE ORGANIZA ACUM O OASTE ȚĂRĂNEASCĂ DE LĂNCIERI, PENTRU CĂ ARMELE DE FOC ERAU PUȚINE ȘI GREU DE PROCURAT.

ÎN TIMP CE RĂSCOALA FIERBEA CUPRINZÎND ÎNTREAGA OBȘTE, LA VIENA ÎMPĂRATUL ÎȘI PUNEA SEMNĂTURA PE O LEGE CARE URMA SĂ-I LIPSEASCĂ ÎN CONTINUARE PE ROMÂNII DIN TRANSILVANIA DE DREPTURI.

— ÎNCĂ O MIȘELIE A «DRĂGUȚULUI DE ÎMPĂRAT», ZICEAU OAMENII.

(VA URMA)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

50

JOI, 14 DECEMBRIE
1972, ANUL VI (273)

16 pagini, 1 leu

[illegible] cipala [illegible] Mureș

La drum cu „ARO"
(pag. 8–9)

1947
1972
30 Decembrie

PENTRU RECOLTELE ANULUI 1973

Asemenea unor buni gospodari, cei aproape 5 000 de muncitori ai Uzinei «Semănătoarea» folosesc din plin ultimele zile din calendarul lui 1972 pentru pregătirea temeinică a recoltelor viitoare. Urmînd recomandările Plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie a.c., ampla întrecere socialistă desfășurată aici în cinstea aniversării unui sfert de veac de la proclamarea Republicii are prevăzute ca obiective de bază atît îndeplinirea înainte de termen și la toți indicatorii a planului de producție pe anul în curs, cît și efectuarea tuturor lucrărilor preliminarii pentru un debut strălucit în 1973, an hotărîtor în realizarea cincinalului înainte de termen. În planul pe 1973, la „Semănătoarea"este prevăzut să se înregistreze o creștere a producției cu 14 la sută, 80 la sută din aceste creșteri fiind obținute pe seama productivității muncii. Asta înseamnă că muncitorii «Semănătoarei» vor lucra și mai bine, cu un efort de creație și mai înalt, că de pe urma străduințelor lor de gîndire, de organizare sute și mii de combine și semănători în plus vor împînzi ogoarele țării la ceasul cel mare al recoltei sau al pregătirii unor bogate recolte.

Iar prefigurarea acestor scene sărbătorești de muncă și de creație, de mobilizare a tuturor resurselor de voință și inteligență o avem chiar acum, aici, în cele 6 secții de bază, cum și în întreaga uzină unde, la această dată, toate mașinile și utilajele din sectoarele productive sînt încărcate complet în cele trei schimburi. Primele roade ale acestor eforturi nu întîrzie să apară: în prezent sînt pregătite toate materialele necesare întregii luni ianuarie pentru fabricarea combinei C–12. Și tot astfel, pentru semănătoarea S.P.C.–6, comenzile primului trimestru din '73 se află de pe acum în execuție tehnologică.

Se lucrează așadar intens și se lucrează rodnic. Între acești oameni minunați — cum sînt montorul Ion Cosma, matrițerul Tudor Bălan, strungarul Laslo Elian și mulți alți comuniști fruntași în întrecerea socialistă — s-au țesut de-a lungul anilor mii de legături nevăzute, legături de prietenie și de exigență, de respect și de prețuire, legăturile dintotdeauna ale unei munci pasionate, ale unei munci exemplare. Și printre cei dintîi beneficiari ai acestei munci exemplare de la «Semănătoarea» sînt și elevii celor două clase de strungari aflați acum în practica de pregătire, după care în trimestrul al II-lea al anului viitor vor fi angajați în producție. Cei mai mulți dintre ei sînt pionierii de acum 4—5 ani care, venind deseori în vizită la «Semănătoarea», s-au legat pentru totdeauna de frumusețea muncii de mecanizator; s-au străduit, au învățat și au învins. Pentru că legămîntul pionieresc este, trebuie să fie, întotdeauna respectat!

Elevii Școlii de muzică «George Enescu» din Capitală se află la primele confruntări cu publicul. Zilele trecute, în cinstea aniversării Republicii, orchestra școlii a susținut un concert simfonic în sala Ateneului. Aplauzele au fost bine meritate.

ÎN ÎNTÎMPINAREA ZILEI REPUBLICII

În aceste zile, acțiunile pionierești dedicate cinstirii celei de a XXV-a aniversări a Republicii se situează pe primul plan. La fel ca pionierii din întreaga țară, și purtătorii cravatelor roșii cu tricolor din Arad s-au gîndit și au pregătit un program deosebit de bogat și de interesant. Astfel, sub titlul **«Te slăvim, Republică»**, se vor alcătui mai multe albume-ștafetă oglindind aspecte din viața fericită a copiilor precum și realizări ale poporului nostru în anii construirii socialismului.

Cercul de reporteri și fotoreporteri de la Casa pionierilor va edita o culegere de reportaje, interviuri, anchete și fotografii, intitulată **«Cinstim și prețuim munca părinților noștri»**. Membrii cercului de creație literară au și pregătit un montaj muzical-literar, un recital de poezie și au lansat un mare număr de invitații pionierilor care doresc să participe la concursul **«Republică, te slăvim»**. Alături de aceste activități îndrăgite de școlari se situează și concursurile de artă plastică și fotografică.

Filme pentru voi

Luna decembrie prilejuiește o interesantă întîlnire cu filmul românesc. În cinematografe sînt programate, pe cicluri, și interesante filme documentare. Vă recomandăm următoarele cicluri: **«Partidul ne este mîndrie și steag»**, *în cadrul căruia puteți urmări pagini din lupta partidului comunist și* **«România în lume»** *care prilejuiește întîlnirea cu o serie de filme înfățișind vizitele secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, într-o serie de țări din Asia și Africa.*

Ciclul **«Oameni de seamă ai acestui pămînt»** *vă oferă pe ecran biografiile unor personalități care constituie mîndria poporului nostru — Traian Vuia, Emil Racoviță, Henri Coandă, C. Brâncuși.*

Ciclul **«Porțile de Fier»**, *așa cum indică și titlul, prezintă momente importante ale construcției acestui important obiectiv economic.*

Filmele **«România 72»**, **«Made in România»**, **«Importanți sînt oamenii»** *grăiesc despre marile realizări ale patriei noastre.*

„Flori din grădina BIHORULUI"

Pionierii din detașamentul clasei a VI-a de la Școala generală din Girișu de Criș și de la Școala generală din Tărian, două sate vecine din județul Bihor, s-au întîlnit de curînd, într-un mare spectacol literar-muzical intitulat: «Flori din grădina Bihorului». Micii artiști s-au străduit să redea cît mai fidel cîntecele, baladele și jocurile culese de la părinți și bunici.

Spectacolul dedicat marii sărbători a țării, cea de a 25-a aniversare a Republicii, s-a bucurat de aprecierea numerosului public sosit din toate satele vecine.

*Starchiojd, o așezare
de pe meleagurile prahovene,
s-a îmbogățit, de curînd,
cu un muzeu școlar de etnografie și folclor.
Numeroase costume naționale,
unelte gospodărești,
obiecte de ceramică adunate prin strădania
profesorilor și a elevilor din sat,
reușesc să facă cunoscute
cele mai frumoase obiceiuri
și tradiții ale acestor locuri.*

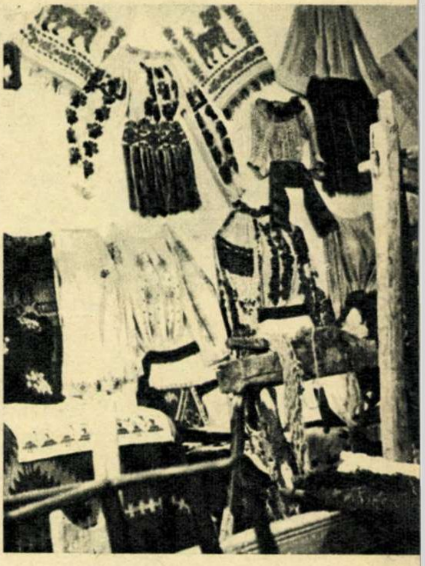

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

Este ora 13. Ca de obicei, Mariana grăbește pasul spre școală. Pentru o clipă, se oprește. În viteză, pe intrarea Ștefan Furtună, sosește camionul cu butelii de aragaz. Șoferul și distribuitorul iau cîte o butelie și se îndreaptă fiecare către o casă. Pe stradă, nici un trecător. Deodată, de după colț apare un bărbat grăbit. Se apropie de mașină, ia o butelie din camion și dispare în gangul unui bloc din apropiere.

Mariana urmărește totul. Bănuind că ceva este în neregulă, așteaptă întoarcerea șoferului și a distribuitorului. Repede, povestește cele întîmplate în lipsa lor și, pe loc, cu ajutorul cîtorva vecini, pornesc în căutarea hoțului. În scurt timp acesta este prins și recunoscut de organele de miliție ca fiind un înrăit infractor.

Școlărița care a acționat cu atîta promptitudine este pioniera *Mariana Stanciu* din clasa a V-a B a Școlii generale nr. 152 din București.

ROMÂNIE, PATRIE MÎNDRĂ

Muzica: Mircea Neagu
Versuri: Mihai Negulescu

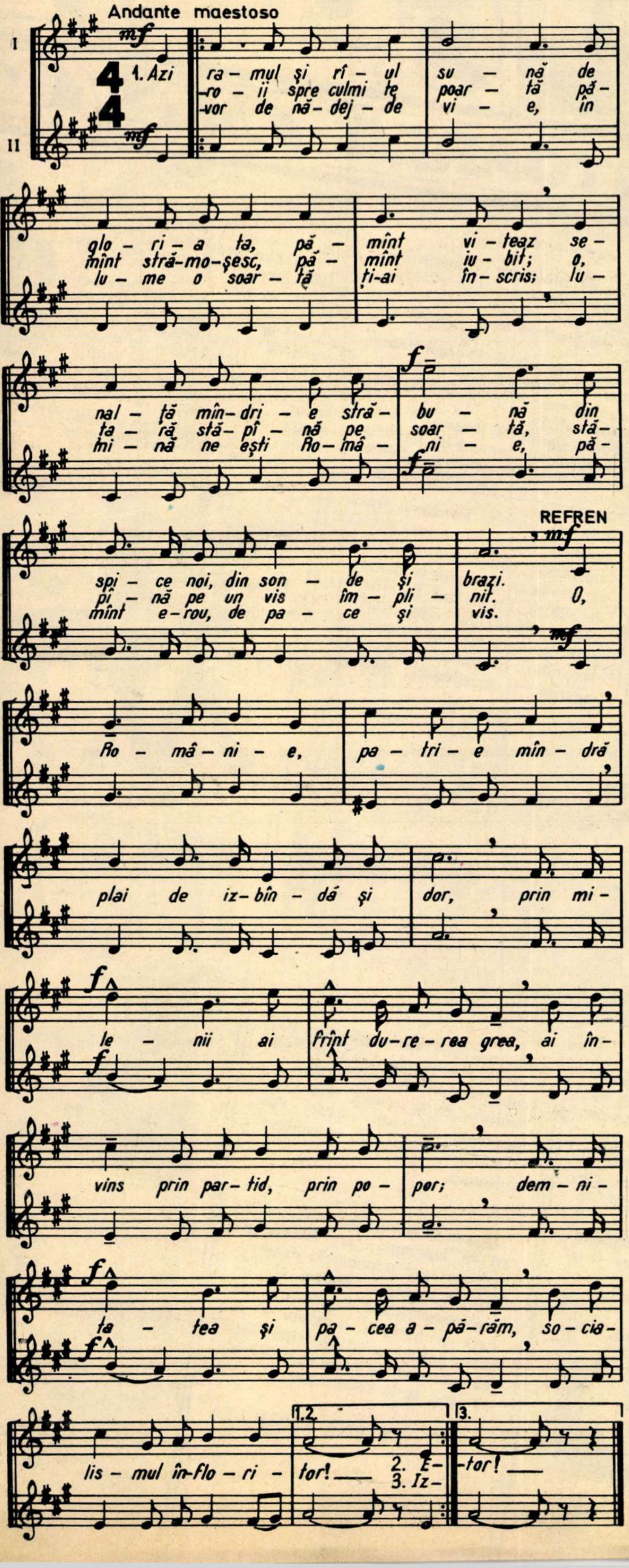
Andante maestoso
I
II
mf
1. Azi ra – mul și rî – ul su – nă de
-ro – ii spre culmi te poar – tă pă –
-vor de nă – dej – de vi – e, în
glo – ri – a ta, pă – mînt vi – teaz se –
mînt stră-mo-șesc, pă – mînt iu – bit; o,
lu – me o soar – tă ți-ai în – scris; lu –
f
nal – ță mîn – dri – e stră – bu – nă din
ta – ră stă – pî – nă pe soar – tă, stă –
mi – nă ne ești Ro – mâ – ni – e, pă –
REFREN
spi – ce noi, din son – de și brazi.
pî – nă pe un vis îm – pli – nit. O,
mînt e – rou, de pa – ce și vis.
Ro – mâ – ni – e, pa – tri – e mîn – dră
plai de iz – bîn – dă și dor, prin mi –
le – nii ai frînt du – re – rea grea, ai în –
vins prin par – tid, prin po – por; dem – ni –
ta – tea și pa – cea a – pă – răm, so – cia –
lis – mul în – flo – ri – tor! 2. E– 3. Iz– tor!
1.2.
3.

OASPEȚI LA CUTEZĂTORII

ACADEMICIANUL

Șerban Țițeica

Un savant care-și împarte timpul între importantele preocupări de ordin științific și cele de ordin social, dar care își găsește vreme și pentru cei de vîrsta cravatelor pionierești. Numele său este Șerban Țițeica. Pentru cîteva ceasuri, a părăsit masa încărcată de cărți și,aflat în mijlocul copiilor, este gata să le răspundă la întrebări. Ne privește cu un zîmbet ușor în colțul gurii. Fruntea sa înaltă se destinde. Este vădit că se simte bine ca oaspete la «Cutezătorii». La rîndu-ne, ne bucurăm și ne simțim onorați. Dar, fiindcă foarte tinerii fizicieni de la Școala generală nr. 89 sînt nerăbdători, le dăm cuvîntul, cu atît mai mult cu cît întrebările izbucnesc spontan, fără introducere, dintr-o curiozitate firească, din dorința de a cunoaște.

MIRELA PĂUNA: În ce constă frumusețea fizicii și ce v-a atras spre această știință?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Mai întîi, o precizare: fizica este o știință exactă, se ocupă cu studierea lumii reale. După părerea mea, frumusețea fizicii constă în îmbinarea dintre matematică și fizică, în faptul că fizica a reușit mai repede decît alte științe să formuleze legi cantitative exacte.

MIHAI PREDA: Cînd aveați 14 ani, vă gîndeați să deveniți fizician?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Nu, la vîrsta aceea nu aveam încă o orientare precisă spre profesiune. Îmi plăcea joaca, băteam mingea, citeam, învățam, dar nu mă gîndeam încă la viitor. Urmam cursurile la Liceul «Mihai Viteazul».În penultima clasă am avut un profesor de fizică excepțional, directorul din vremea aceea al liceului, profesorul Roman. Lui îi datorez orientarea mea spre fizică, el mi-a trezit în mare măsură interesul pentru această știință și i-am rămas recunoscător toată viața. Profesorul Roman discuta cu noi, ne dădea probleme spre rezolvare, ne stimula gîndirea.

AURELIA CHERA Cum se preda pe atunci fizica? Aveați un laborator pentru experiente?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Noi învățam mult mai puțin la fizică decît voi elevii de azi. Fizica, aplicațiile ei s-au dezvoltat, ceea ce se reflectă și în cunoștințele transmise de manual. Cît privește laboratoarele, liceul nostru, care se mutase într-un nou local, cel în care funcționează și astăzi, se cheamă că avea o oarecare dotare, mult mai modestă însă față de ceea ce există astăzi în școli.

MIHAI PÎRVAN: Care a fost cea mai fericită clipă din viața dv. de cînd studiați fizica? Ce eveniment v-a adus cele mai mari satisfacții?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Ceasurile mele fericite sînt acelea în care am prilejul să mă ocup exclusiv de meserie. Și multe zile în șir mă ocup numai de fizică, așadar am foarte multe clipe frumoase. Cît despre satisfacții, este dificil de vorbit. În cercetarea științifică te apropii treptat de un rezultat. Se întîmplă uneori să greșești, atunci mai încerci o dată, și încă o dată, pînă dai de capăt. Sînt zile cînd faci un pas mic, alte zile cînd dai înapoi și zile cînd bați pasul pe loc. De aceea, spun eu, satisfacțiile se dobîndesc greu. Calitatea de bază a cercetătorului este perseverența. El nu trebuie să se descurajeze niciodată, trebuie să încerce mereu, să nu se dea bătut. Evident, perseverența nu înseamnă încăpățînare mai ales cînd ai por-

(Continuare în pag. a 11-a)

Șerban Țițeica este unul dintre fizicienii de mare prestigiu ai țării noastre. S-a născut în anul 1908 și este fiul cunoscutului matematician Gheorghe Țițeica, academician, profesor la Universitatea din București, cunoscut lumii întregi prin lucrările sale de matematică. La rîndul său, Șerban Țițeica, autor al unor remarcabile lucrări din domeniul fizicii nucleului atomic și a particulelor elementare, este și el profesor la Universitatea din București, membru al Academiei Republicii Socialiste România, al Academiei de Științe din U.R.S.S., membru corespondent al Academiei Saxoane din Leipzig.

PE ADRESA ACTIVELOR PIONIEREȘTI

La ORIZONT, vaCANța DE I

A ÎNCEPUT NUMĂRĂTOAREA INV

Acum, cu puține zile înainte de încheierea primului trimestru, tezele au și devenit subiectul unor amintiri (să sperăm, plăcute pentru toți!), iar notele din catalog vorbesc de vrednicia dovedită pe parcursul săptămînilor de muncă și seriozitate. În fiecare școală în care ai intra, te simți dintr-o dată prins de atmosfera de febrilitate, de entuziasm care vestește apropierea unui eveniment drag (și orice s-ar spune, vacanța este un astfel de eveniment!). Aceasta a fost și senzația pe care am încercat-o în timpul raidului desfășurat în cîteva școli din **județul Brăila.** Din mulțimea activităților cuprinse în planurile de vacanță, am selectat cîteva pe care vi le propunem și ca sugestii.

Școala generală nr. 22 organizează un club al elevilor care va găzdui audiții muzicale, proiecții de filme și diafilme, concursuri de tenis și șah. Este prevăzută, de asemenea, o excursie de 4 zile în munți.

Școala generală nr. 6 prezintă în premieră pe țară o piesă de teatru scrisă chiar de... interpreții ei!

Școala generală nr. 1 îi antrenează într-o acțiune generală pe toți cei care, în bazinul de înot al orașului, sînt gata să spulbere recordurile lui Mark Spitz!

Școala generală din comuna Gemenele a pregătit o excursie la Doftana, unde, într-un cadru festiv, cîțiva școlari vor fi primiți în organizația de pionieri.

Școala generală nr. 12 organizează un interesant concurs «Cine știe, răspunde». Tema: «Orașul Brăila între anii 1947—1972».

Școala generală Roșiori îi invită pe toți copiii din comună să participe la diferite întreceri sportive, dotate cu premii dintre cele mai atrăgătoare.

Școala generală Colțea organizează o întîlnire cu bătrînii din sat, intitulată «Dialog între generații», în urma căreia va fi decernat titlul de «cel mai bun povestitor», celor mai talentați pionieri care vor vorbi despre satul lor de azi.

Și ar mai fi de adăugat întrecerile sportive de pe patinoarele artificiale amenajate în cadrul școlilor; și activitățile de la clubul «Ore de vacanță», care va funcționa pe lîngă Teatrul de păpuși, din municipiu; și zilele din tabăra de la Borsec și... atîtea și atîtea.

RADU F. ALEXANDRU

TREC DETAȘAMENTELE

«— ...Atenţiune! Atenţiune!» Glasul pionierei Cătălina Ferariu se aude prin difuzoare: «Trec detașamentele!»

În pas de defilare, în ritmul cîntecelor pionierești, patriotice și ostășești, cele douăsprezece detașamente ale unității de pionieri de la Școala generală nr. 205 din București încep defilarea în cadrul acțiunii de pregătire sportivă, pentru viață, pentru apărarea patriei.

Juriul, prezidat de tovarășul locotenent-colonel Romeo Cătană, a avut mult de lucru. Toți pionierii s-au prezentat bine, dovedind o bună pregătire a cadenței pasului, a ținutei și a cîntecului interpretat. Premiul I — detașamentul clasei a IV-a A, premiul al II-lea, detașamentul clasei a VI-a A, iar premiul al III-lea, detașamentul clasei a VII-a B.

În aceeași zi, au fost aliniate la «start» și cunoscutele patrule pionierești de circulație care s-au întrecut într-un interesant concurs despre «Istoria automobilului» și, bineînțeles, despre cunoașterea regulilor de circulație. Aici, reprezentanții clasei a V-a B s-au dovedit a fi imbatabili.

...Un grup de cercetași înarmați cu binoclu, busolă și trusă sanitară veghează necontenit! O «misiune» complicată îi așteaptă: cursa cu obstacole pe distanța de 300 m. Ce să fie? Încordarea crește. Sfredelind «depărtările» ochii lor ageri disting dificultățile terenului! Și cursa începe... Cu agerime și îndemînare, obstacolele cele mai «primejdioase» sînt trecute rînd pe rînd. Dar, vai! Un coleg s-a „accidentat!“ Echipa de sanitari, ca de obicei, este în apropiere. Piciorul «luxat» este fixat în atele și grupa își continuă misiunea.

*

Acum gîndurile prietenilor noștri se îndreaptă spre Sinaia și Brașov, spre minunatele excursii care îi așteaptă. Pentru ei, întrecerea continuă! E adevărat, de data aceasta cu săniuțele și cu schiurile ce vor atinge viteze nebănuite cînd vor porni de la Vîrful cu Dor, de la Cota 1400.

ELENA FUNDULEA

RNAT
ERSAL!

Istoria UNEI INITIATIVE*

- PRIMELE 70 PERECHI DE SCHIURI ȘI PRIMII 400 DE VIITORI CAMPIONI.
- ECHIPE DE HOCHEI MIXTE
- «PE LUCIUL GHEȚII» — LA A PATRA EDIȚIE

Totul a început în urmă cu patru ani. În toamna anului 1967, patru copaci de frasin ce urmau să fie folosiți ca lemn de foc au fost... salvați; i-am adus la școală unde, sub directa îndrumare a profesorului-maistru Constantin Rusu, au fost transformați în schiuri! Astfel, în cadrul orelor de pregătire tehnico-productivă și în timpul liber, pionierii au participat la despicarea lemnului, la cioplire, au ajutat la tăierea în scînduri cu ajutorul circularului, la geluire cu ajutorul mașinii de frezat și la așezarea, după dimensiuni, în tipare. În continuare, mulți dintre noi, pionieri și școlari, chiar și utecişti, am lucrat la curbarea vîrfurilor, la trasarea șanturilor directoare, la finisarea schiurilor. După aceste operațiuni, am trecut la confecționarea legăturilor pentru un număr de 70 de perechi de schiuri.

Paralel, pionierii și școlarii, organizați în grupe de lucru, au adus lemn de alun din pădure, din care au confecționat pînă în prezent 150 perechi de bețe pentru schi. O dată cu terminarea primelor garnituri de schiuri a și început activitatea de învățare a schiului, atît în orele de clasă, la educație fizică, cît și în cadrul activităților pionierești. Mai tîrziu am primit și din partea Consiliului județean pentru educație fizică și sport Suceava, 75 perechi de schiuri, 82 perechi de legături, ceea ce a făcut posibil ca în iernile anilor 1968—1972, peste 400 de pionieri și școlari să învețe mersul și coborîrea pe schi.

Mulți dintre pionierii și școlarii unității noastre au participat la amenajarea patinoarului care are mantinele și este electrificat, lucru ce a făcut posibil ca, pînă acum peste 350 de copii să învețe patinajul. La ultima ediție a campionatului de hochei pe școală, etapa pe detașamente, au concurat 62 de echipe, formate din cîte 5 jucători, în cadrul unora jucînd și fetele care au marcat... chiar și goluri. Pentru actualul sezon, noi sîntem pregătiți cu tot ce ne trebuie. La începutul lunii am deschis patinoarul și am organizat primele antrenamente și întreceri în cadrul campionatului unității la patinaj viteză și artistic, și hochei.

În vacanță ne vom pregăti pentru cele două mari manifestări sportive de iarnă: a) **Festivalul pe luciul gheții**, ediția a patra, manifestare inițiată de unitatea noastră, în perioada 19–27 ianuarie 1973; b) **Festivalul sporturilor de iarnă** de la Cîmpulung Moldovenesc, unde vom fi prezenți cu peste 600 de elevi, din cei 640.

CĂTĂLIN PICEALCĂ,
cl. a VII-a B,
membru în comandamentul unității de la Școala generală nr. 4, Cîmpulung Moldovenesc

ÎN PAGINA A 13-A VEȚI GĂSI ALTE AMĂNUNTE DESPRE PREGĂTIRILE COLEGILOR VOȘTRI PENTRU VACANȚA DE IARNĂ

NU UITAȚI!

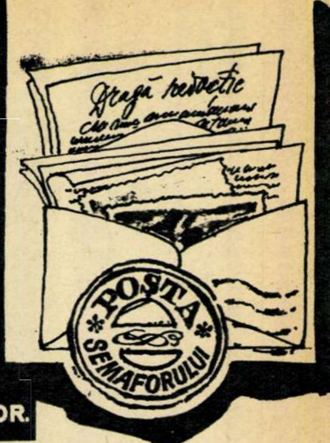

SEMAFOR este o gazetă de perete satirico-umoristică.
Ea poate apărea
în fiecare detașament și unitate de pionieri.
Revista noastră va publica cele
mai bune articole apărute la aceste
Semafoare pionierești.
Autorii lor
vor primi din partea redacției
«Rozete Cutezătorii»
care le vor permite participarea
LA MARELE CONCURS AL SEMAFOARELOR.

APLAUZE PENTRU...

...grupa a II-a a detașamentului clasei a VII-a A, care a mers la bătrînul Dumitru Petrovici, din cartierul nostru, pentru a-l ajuta la treburile casei.

Toți pionierii grupei au dat dovadă de hărnicie: au greblat prin grădină, au tăiat lemne, au cumpărat petrol, au adus cărbuni de la depozit.

Nici nu se poate vorbi despre bucuria și mulțumirea bunicului!

Comandantul grupei, pionierul Radu Mocanu, care a fost și inițiatorul acestei acțiuni, a promis bunicului că de cîte ori va avea nevoie de ajutorul lor, pionierii vor veni cu drag.

GABRIELA CANTEMIR,
(informație apărută la gazeta «Semafor» nr. 1)
Școala generală nr. 1, Botoșani

UNUI COLEG NEDISCIPLINAT

Iată, apare-n clasa mea,
Un băiat deosebit,
E cu fața nespălată,
Cu pantofi nelustruiți,
Uniforma e murdară,
Cămașa-i pe dinafară,
Iar cînd scoate carte-afară
Parcă zboară ca o cioară.

FELICIA BEREȘ, cl. a V-a A,
(epigramă apărută la «Semafor» nr. 1)
Șc. generală «Mihai Viteazul», Turda

Aprindem becul roșu al Semaforului: STOP!

«MARILE MIGRAȚII»!

— FOILETON —

Soneria se auzi prelung, înviorător, trezind capetele somnoroase din visare. Profesorul închise catalogul și se ridică în picioare. Se auzi un «Bună ziua» vesel, și începu recreația.

Unii citeau lecția de istorie pentru ora următoare, «Căderea Imperiului Roman de Apus», alții se fugăreau prin clasă.

Și deodată, așa mai mult în glumă, am strigat:

— Au început marile migrații!

Mai întîi n-am fost luat în seamă. Văzînd aceasta, am ridicat o riglă de pe bancă și m-am repezit năprasnic spre Cezar, cu un strigăt triumfător de luptă:

— Vizigoții atacă Roma!

El vru să mă oprească, dar în acel iureș înspăimîntător pe care îl făceam nu-i mai rămase decît să se arunce disperat în bancă.

— Am devastat Roma! Înainte!

Dar, deodată, în spatele meu, am auzit:

— Păzea! Longobarzii!

Și asaltul a început. Vuia clasa, duelurile se întețeau.

Deodată, chiar dinspre apus, a apărut tovarășa directoare.

Fulgerător, «vizigoții» s-au retras în Galia, «longobarzii» căutau «sudul Spaniei», «vandalii» oftau după nordul Africii și toți la un loc ne-am dezmeticit în bănci.

Iar dojenile și săpuneala care a urmat, au țintit mai mult asupra mea, că de, eram «vizigot», și orice «boboc» știe că cei care au început marile migrații erau vizigoții!

NICOLAE CARANFIL,
cl. a VI-a E,
(foileton apărut la «Semafor» nr. 1.)
Școala generală nr. 56, București

ÎN ZIUA ACEE DE DECEMB

Evocare de **ALEXANDRU MITRU**

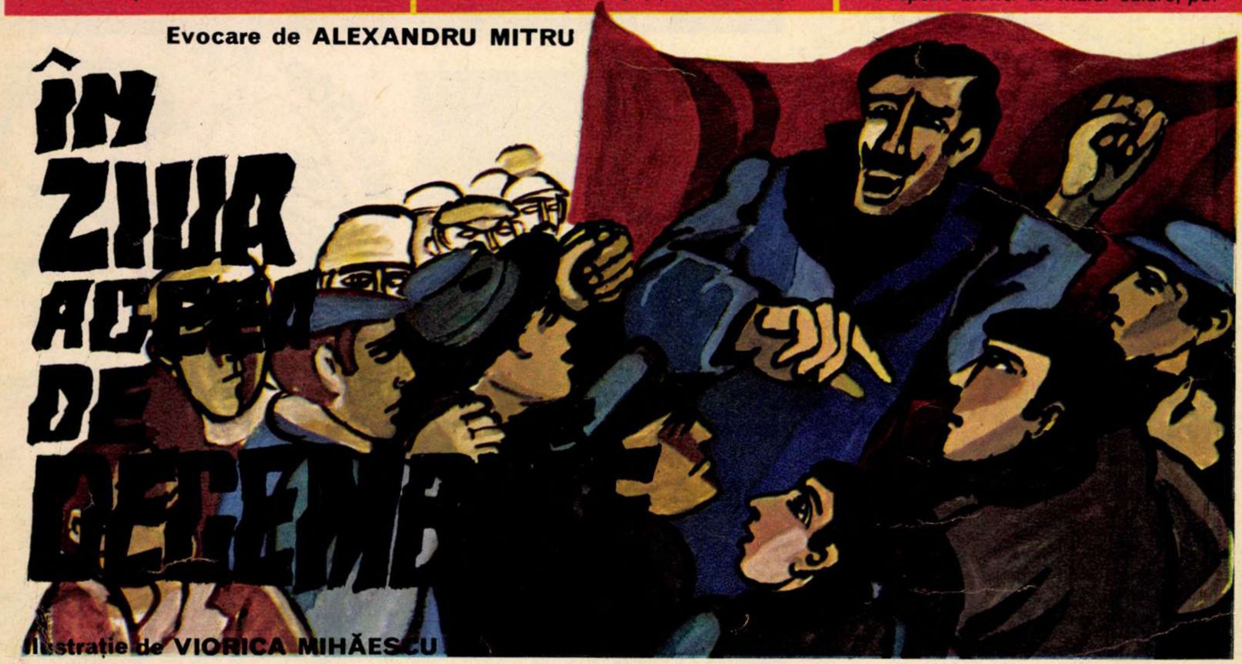

Ilustrație de **VIORICA MIHĂESCU**

Orașul este apăsat de un cer mohorît. Pe jos, lapoviță amestecată cu noroi. Străzile sînt pustii și rarii trecători se uită chiondorîș către patrulele de polițiști. Numai în dreptul fabricilor și al atelierelor este zarvă. Oamenii se agită și se frămîntă. Sîntem în ziua de 13 decembrie 1918.

Peste drum de fabrica de chibrituri, acolo unde era un maidan, un bărbat ciolănos, cu ochii mari, albaștri, urcat într-un car, le vorbește muncitorilor;

— S-au dus ai noștri, ne mai avînd încotro, și la palatul regal. Dar regele, în loc să le-asculte durerile, le-a poruncit slujitorilor și gărzii de i-au azvîrlit pe scări. Oare noi, muncitorii, nu sîntem și noi oameni?

— Regele și miniștrii lui sînt înțeleși cu patronii noștri să ne dea lefuri de mizerie! grăiește un lucrător de la regie, un om mărunțel, cu obrazul obosit. Ca să ne umble copiii cerșetori pe străzi și, cînd le vine dumnealor cheful, să umple temnițele cu noi...

— Și nu e numai asta. Le este frică, adaugă un tîmplar de la fabrica de chibrituri. Numai că de ce le este frică n-au să scape. V-o spun eu. N-au să scape. Nici regele, nici toți miniștrii lui, nici patronii noștri!

Mulțimea, bărbați și femei, alături de care se înghesuie ucenicii, sorb cu nesaț vorbele celor care le cuvîntă.

— Grevele au început de-aproape o lună. Întîi, ceferiștii din Moldova. În București au ridicat steagul tipografii, urmați de cei de la regie și de noi ceilalți, încă de-acum zece zile. Dar parc-am căpătat vreo dreptate? Numai minciuni!

Bărbatul ciolănos, cu ochii albaștri, blînzi, mecanic la «Arsenal», își ține brațele deschise, vorbind rar, pe înțelesul tuturor. De sus, a început să fulguiască.

— Astăzi vom ține întrunire. Vin muncitori de la toate fabricile. O să vorbească și Frimu![*]

— Unde se va ține întrunirea? Vrem să luam și noi parte! răsună voci din mulțime.

— La Sindicat, în strada Sfîntul Ionică.

— Să ne încolonăm! Să mergem! Trebuie să luptăm pentru dreptatea noastră! Să ne-o cîștigăm!

Mecanicul de la «Arsenal» cobori din car și porni înainte, cu pasul mare. În urma lui, coloana se formă și se mișcă, grăbită, către centrul orașului, în cîntecul puternic al mulțimii:

«Sfîrșiți o dată cu trecutul negru!...»

Ceasul s-a făcut aproape două. Încălțările rupte și opincile se scufundă în noroi. Frigul a devenit pătrunzător. Oamenii își freacă una de alta mîinile înroșite. Mulțimea a crescut cu cei veniți între timp de-acasă, femei și copii care au adus mîncare bărbaților sau părinților. Cei din coloană îi gonesc:

— Întoarce-te, femeie! Măi, băiete, pleacă de-aici!

Atîta că aceștia se țin scai de ei, ca și ucenicii, cărora muncitorii le tot repetă:

— Voi, băieți, înțelegeți, s-ar putea să fie greu. Mai bine plecați!

Mecanicul de la «Arsenal» a ridicat acum un steag mare, a cărui pînză roșie se zbuciumă și țiuie ca o flacără, cu limbile zvîcnitoare, roșii, încinse. Privirile oamenilor istoviți, cu obrajii necontenit biciuiți de vînt, se îndreaptă spre steag, glasurile sporesc.

Cît să fie ceasul? Poate trei. Coloana a trecut prin piață și, în drum, a fost întîmpinată de alți manifestanți, cu steaguri tricolore și purpurii, fîlfîitoare în vînt, și cu ochi de tăria oțelului călit. Pe Brezoianu, cordoanele de jandarmi încep să le taie drumul. Ofițeri cu săbiile scoase răcnesc răgușiți, dar soldaților parcă le-ar tremura mîinile pe arme.

— În numele majestății sale regelui, înapoi! ordonă mulțimii un căpitan.

— S-o luăm pe Bulevard, prin Calea Victoriei, și să ieșim în Cîmpineanu!, răsună voci din mulțime.

— Și pe Calea Victoriei au fost aduși soldați, vestește un sudor de la «Vulcan». Din regimentul «9 Vînători».

— Despre asta să nu vă fie teamă. Soldații sînt frați de-ai noștri. Și ei vor dreptate.

— Se zice însă că anume au fost aleși mai mult feciori de bogătani... Știu ei, miniștrii și generalii regelui, ce trebuie să facă.

— Nu-i nimic! Inainte!

Glasurile se împletesc, groase și subțiri, de bărbați sau de femei; cîntecul se înalță peste toți și toate, biruitor și, din el, se desprind, cristaline, voci de copii, de băieți și fete.

«Sculați, popor de osîndiți!

Pe Cîmpineanu, alte cordoane de jandarmi cu armele întinse:

— În numele regelui, înapoi!

Muncitorii trec însă și, în jurul lor, cordoanele se strîng ca un laț. Acum, în fruntea muncitorilor, s-a ivit însuși Frimu, care împreună cu alți cîțiva tovarăși credincioși de luptă, se îndreaptă spre Sindicat. Frimu e înalt, cu ochii luminoși, dar cu buzele strînse. El li se adresează soldaților, rugîndu-i să nu tragă în frații lor, muncitorii, care nu fac altceva decît își pretind drepturile.

— Tată, tată — îl trage de mînecă pe părintele său, mecanicul de la «Arsenal», băiatul acestuia, un copil cam de vreo nouă ani, care venise cu mîncare, dar rămăsese în coloană. Ce sînt țevile acelea care se văd la ferestre?

Mecanicul s-a uitat în sus și s-a dumirit. Erau țevile mitralierelor îndreptate către aceia care treceau cîntînd. Fața i s-a întunecat. N-a murmurat însă decît atît:

— Ia, niște țevi. Nu te speria. Și-a mîngîiat copilul cu o mînă, în vreme ce, cu cealaltă, și-a înălțat și mai sus steagul, ce flutura în vînt, de parcă și el cînta.

— Vrem pîine! Vrem pace!...

Soldații nu mai știu ce să creadă. Lor li se vorbise despre niște oameni care doreau războiul. Unii dintre ei șovăie și desfac cordonul. Al doilea cordon începe, de-asemenea, să cedeze.

— Ura! Trăiască libertatea! Înainte!...

In mijlocul soldaților, în fața mulțimii, s-a repezit atunci un maior călare, purtînd pe el alămuri lustruite. Numele lui era Tătăranu.

— In numele regelui, opriți-vă! Încotro vă-ndreptați?

— Spre sediul Sindicatelor! i-a răspuns Frimu. La întrunire: N-aveți dreptul să ne opriți!

— La întrunire? a rînjit maiorul, făcînd pe miratul.

— Da!... Da!... s-au auzit vocile muncitorilor, unii îmbrăcați în straie subțiri, alții purtînd încă vestoanele sau pantalonii soldățești cu care abia se întorseseră de pe front. Vrem pîine pentru copiii noștri! Vrem pace! Vrem dreptate!

Maiorul Tătăranu, cu ochii bulbucați, ca un broscoi, s-a uitat către cei doi generali care stăteau și ei călări la capătul străzii. La un semn al acestora, a scos de la brîu pistolul:

— Foc! Foc!

La început nici un soldat n-a tras. Văzînd lucrul acesta, maiorul a urlat:

— Dacă nu executați ordinul, veți fi voi împușcați! Și el, cel dintîi, și-a descărcat pistolul în mulțimea neînarmată, în femei și copii.

Îndată, s-a înălțat un geamăt de femeie:

— Văleu, mămucă, mămucăăăăă!

Era femeia cu copil la sîn, lucrătoare la tipografia «Sfetea», care stătuse în rîndul din față și fusese lovită în picioare.

Trag și ceilalți ofițeri. Amenințați de aceștia, au început să tragă și soldații. Trag jandarmii și polițiștii. De la ferestrele teatrului s-au pornit să țăcăne mitralierele.

Mecanicul, care purta steagul alături de Frimu, s-a prăbușit între primii. Plîngînd, copilul său i s-a aruncat peste trupul neînsuflețit:

— Tată!... Tată!... Pentru ce a poruncit regele să fim omorîți?... Pentru ce?...

Un alt glonte l-a nimerit însă și pe el în ceafă și plînsul i s-a preschimbat într-un ultim suspin.

— De ce ne ucideți?... De ce?... țipă și femeia cu copilul la sîn, tăvălindu-se de durere.

Un ucenic de la «Bragadiru», rănit în pîntece, rîșcîie, cu unghiile, noroiul. Altul însă, un băiat de la «Wolff», pune, cît ai clipi, mîna pe steagul căzut din mîna mecanicului rănit și acesta fîlfîie iar.

Plutea un miros iute de unsoare de bocanci, de praf de pușcă și noroi. La ceasul cu cuc al berăriei «Oswald», bătuse jumătatea dintre trei și patru. Văzduhul se cutremura de-atîtea vaiete și gemete de durere.

Seara s-a coborît apoi albastră. Vîntul contenise. Generalii porunciseră încetarea focului. Morții, mai mulți de-o sută, fuseseră strînși în grămezi și încărcați în furgoane. Răniții, poate de două ori pe-atîția, erau întinși pe lîngă ziduri. Ucenicul care ridicase de jos steagul, legat cu o fîșie de cămașă la capul spart de patul unei arme, este între cei arestați. Un ofițer îi numără pe arestați și alții îi așază în rînduri, lovindu-i cu cravașa. Veștile umblă, totuși, repede printre muncitori.

— Frimu a fost arestat... Ofițerii regelui au pătruns în sediu și unul dintre ei a luat banii, cotizațiile muncitorilor. Oameni nevinovați au fost ridicați din case, și duși la cazarma jandarmilor unde sînt supuși la chinuri.

Un general, Mărgineanu, îi lovește cu vîrful cizmei pe cei răniți și îi înțeapă cu sabia, batjocorindu-i:

— Ți-era foame, hai? Na, satură-te!

Într-un tîrziu, coloana celor arestați au fost pornită, încet, spre temniță, în vreme ce generalii se îndreptau spre palat, unde regele avea să le prindă decorații pe uniformele împodobite cu fireturi.

Fulgi, ca niște fluturi albi, înghețați, plutesc, legănîndu-se prin văzduh, așternîndu-se pe trupurile celor căzuți pentru dreptate. Doi ucenici, răniți și ei, scăpați nu se știe cum, poate cu ajutorul vreunui soldat, sprijinindu-se unul pe celălalt, calcă greoi, lunecînd prin zloata rece de pe Calea Victoriei.

— Tu te vei da bătut — îl întreabă, aproape în șoaptă, unul dintre ei pe fratele său de suferință — după măcelul acesta? Eu nu.

— Nici eu — Jur! îi răspunde celălalt. L-ai auzit pe Frimu. Lupta abia a-nceput împotriva regelui și a călăilor lui. Muncitorii pînă la urmă, vor învinge.

Și își ridică pumnul, amenințător, către una dintre ferestrele luminate ale palatului regal.

---

[*] **I.C. Frimu, unul dintre conducătorii cei mai dirzi ai muncitorimii, arestat la 13 decembrie 1918, a murit în urma violentelor la care a fost supus în timpul anchetei.**

RADACINILE PIONIERIEI

ORGANIZAŢIA «ŞCOLARUL ROŞU»

Boxa acuzaţilor era plină de copii în uniforme şcolare vechi, sărace. Purtau toţi urmele schingiuirilor la care fuseseră supuşi la poliţie. Procurorul perora arătîndu-i cu degetul:

«— Încă din toamna anului 1932 aceşti elevi au început să activeze în organizaţia comunistă «Şcolarul roşu», formată de ei în scopul propagării şi răspîndirii ideilor comuniste printre elevii şcolilor din localitate şi au căutat prin viu grai, prin mici conferinţe, să strîngă adepţi şi să formeze cîte un nucleu la fiecare şcoală.»

Am extras aceste cuvinte dintr-un document judecătoresc din anii rînduielilor nedrepte, prin care elevii erau condamnaţi la ani grei de temniţă. Există şi alte documente care atestă curajul cu care elevii din organizaţia «Şcolarul roşu» participau la lupta revoluţionară condusă de Partidul Comunist Român.

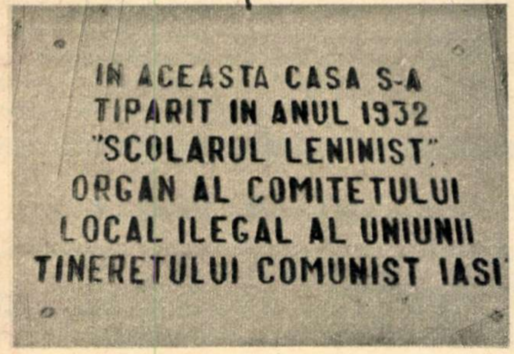
IN ACEASTA CASA S-A
TIPARIT IN ANUL 1932
"SCOLARUL LENINIST"
ORGAN AL COMITETULUI
LOCAL ILEGAL AL UNIUNII
TINERETULUI COMUNIST IASI

Cînd şi cum apăruse această organizaţie?

În timp ce neînfricaţii ucenici formau primele grupuri de pionieri, luînd parte la marile bătălii de clasă, elevii săraci, în imposibilitate de a-şi plăti taxele şcolare împovărătoare şi manualele, întîmpinau nenumărate piedici în drumul lor spre învăţătură. Priveau şi ei cu speranţă spre marile înfruntări sociale şi îşi exprimau, cu orice prilej, solidaritatea cu lupta clasei muncitoare, revolta împotriva cîrmuirii asupritoare.

Spre aceşti elevi, şi-a îndreptat partidul grija lui părintească. Pentru îndrumarea şi educarea politică a elevilor, pentru antrenarea lor în mişcarea socială, partidul a iniţiat constituirea unei organizaţii revoluţionare de masă în cadrul şcolilor, care să se numească «Şcolarul roşu». Sarcina de a forma în diferitele instituţii şcolare celulele noii organizaţii şi de a-i atrage pe elevi în jurul ei a fost încredinţată utecişţilor. Drept urmare, la începutul anului 1932 conducerea Uniunii Tineretului Comunist a trimis tuturor utecişţilor din şcoli indicaţia: «Trebuie creată organizaţia de masă a şcolarilor revoluţionari «Şcolarul roşu».

Primii elevi porniţi pe drumul acţiunii revoluţionare au adresat întregii mase a şcolărimii o vibrantă chemare:

«Noi, elevii săraci care formăm o parte a tineretului asuprit, avem interese comune. Drumul spre învăţătură ne este oprit. Prin regulamente reacţionare, prin taxe mari, prin tot felul de restricţii — mulţi dintre noi care nu putem să terminăm studiile din cauza mizeriei sîntem nevoiţi a rămîne pe drumuri, fără meserie. Ce să facem? Singurul mod prin care noi putem să ne impunem interesele noastre este a ne grupa în jurul «Şcolarului roşu», formînd un front unic cu masele muncitoreşti şi ţărăneşti sub conducerea partidului comunist şi a Uniunii Tineretului Comunist».

Chemarea a avut răsunet. Grupuri de «şcolari roşii» au apărut în numeroase şcoli. Autorităţile au prins de veste şi în acelaşi an 1932 au trecut «Şcolarul roşu» pe lista organizaţiilor interzise. Activitatea trebuia dusă, aşadar, în mod ilegal.

Printre principalele acţiuni ale organizaţiei se înscriu cele protestatare şi revendicative. Se cerea scutirea de taxe şcolare pentru elevii săraci, gratuitatea manualelor, interzicerea bătăii în şcoală. Drepturi şcolăreşti care astăzi ne par fireşti erau pe atunci nesatisfăcute, iar solicitarea lor provoca sălbatice acte de represiune din partea guvernanţilor. Pentru a-şi putea apăra drepturile fără teamă de prigoană, «Şcolarul roşu» cerea «libertatea de asociere a elevilor săraci».

În apărarea acestor drepturi, elevii luminaţi de învăţătura partidului au izbutit de mai multe ori, la Bucureşti, Iaşi, Botoşani, Oradea etc. să ridice mase mari ale şcolărimii, ajungîndu-se la adevărate greve şcolare, pe care autorităţile le considerau «revoltate». Presa vremii a scris nu o dată despre mişcările revendicative ale elevilor.

Dar acesta era numai primul pas al luptei. Într-o vreme în care elevilor li se ascundea concepţia ştiinţifică despre lume şi societate, ei se străduiau, în întîlnirile lor secrete, să afle cît mai mult despre ţelurile partidului, să facă schimb de păreri asupra cărţilor politice pe care le citeau în ascuns.

Deveneau, astfel, cu timpul, propagandişti ai politicii partidului. În clasă, printre colegii lor, în cercurile literare sau ştiinţifice, la serbările şcolare dar şi în afara şcolii, cu toate prilejurile care se iveau, ei căutau să facă cunoscut punctul de vedere al comuniştilor asupra evenimentelor sociale. Elevii de la Liceul «Aurel Vlaicu» din Bucureşti, care aveau legături cu muncitorii ceferişti, elevii de la liceul din Ploieşti, în legătură cu muncitorii petrolişti, elevi de la «Liceul Naţional» din Iaşi sau de la Liceul «A.T. Laurian» din Botoşani precum şi mulţi alţii au difuzat manifeste ale mişcării muncitoreşti, au confecţionat chiar ei «fluturaşi» cu lozinci antifasciste. Ei combăteau cu toată vigoarea influenţa dăunătoare a organizaţiilor reacţionare create de burghezie pentru a lovi în mişcarea tineretului comunist.

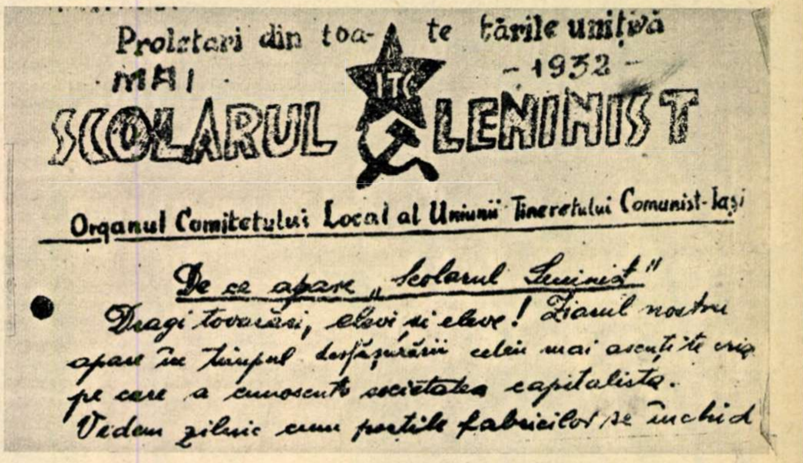
Prolotari din toa- te ţările uniţi-vă
MAI -1932-
SCOLARUL LENINIST
Organul Comitetului Local al Uniunii Tineretului Comunist-Iaşi

De ce apare „Scolarul Leninist"
Dragi tovarăşi, elevi şi eleve! Ziarul nostru
apare în timpul desfăşurării celei mai ascuţite criz
pe care a cunoscut-o societatea capitalistă.
Vedem zilnic cum porţile fabricilor se închid

Organizaţia «Şcolarul roşu» a avut şi o publicaţie proprie. Ni s-a păstrat un singur număr, din mai 1932. În Iaşi, pe strada Gh. Dimitrov nr. 39, o placă memorială marchează locul unde s-a redactat acum patru decenii revista intitulată «Şcolarul leninist». Printre cei care au scris-o şi au tras-o la şapirograf noaptea, în taină, pentru ca apoi tot atît de tainic s-o răspîndească, se afla o şcolăriţă de o neasemuită forţă morală: Elena Pavel. Aceasta a fost prima revistă comunistă pentru elevi.

ELENA PAVEL

IOSIF CLISCI

Viaţa în organizaţia revoluţionară a elevilor, cu tot riscul de fiecare clipă, oferea mari satisfacţii. Era satisfacţia de a te afla între tovarăşi de idei, între prieteni credincioşi, era credinţa în viitor şi entuziasmul acţiunii pentru o cauză dreaptă, erau visurile comune, era exemplul luminos al comuniştilor şi mîndria de a participa la lupta condusă de partid. Toate acestea creau o atmosferă caldă şi totodată eroică, în care te simţeai printre cei care «aprind lumina unei alte zile», cum spuneau versurile poetului comunist Mihail Cruceanu. Membrii organizaţiei ştiau că drumul lor nu este uşor, că îi aşteaptă multe suferinţe, dar erau gata să-şi dea viaţa pentru fericirea poporului.

În luptă ei s-au călit, au cîştigat experienţă şi fermitate revoluţionară. Mulţi au devenit militanţi demni ai partidului. Elena Pavel, după ani de muncă de partid, a murit în 1943 într-o închisoare ploieşteană. Iosif Clisci, un alt membru al «Şcolarului roşu», urmărit de poliţie s-a refugiat în Franţa, unde a murit ca erou al rezistenţei antihitleriste.

Tradiţiile «Şcolarului roşu» au fost continuate în anii următori prin lupta a numeroşi elevi din toate colţurile ţării, din rîndurile cărora au căzut eroic Justin Georgescu, Cornel Elias şi mulţi alţii. Alături de ei au fost, ca vrednici îndrumători, minunaţi profesori şi învăţători comunişti: Ilie Cristea, Mihail Roşianu, Petre Constantinescu-Iaşi, Mihai Cruceanu, Tudor Bugnariu şi alţii, pentru care misiunea dăscălească era şi o misiune politică.

Cu emoţie evocăm astăzi vitejia elevilor care n-au vrut să suporte cătuşele orînduirii capitaliste. Visurile lor de libertate sînt realităţile zilelor noastre. Îi cinstim învăţînd şi muncind pentru o Românie mereu mai înfloritoare.

MIRCEA ŞTEFAN

LA DRUM CU aro

Într-una din zilele de la începutul verii, cînd pădurile muscelene își risipeau parfumul pînă departe iar florile de stîncă străluceau, acolo, în înălțimi, sub razele fierbinți ale soarelui, oamenii Muscelului și din vecinătate s-au adunat pe culmea muntelui Mateiaș ca la o sărbătoare. Era, într-adevăr, o mare sărbătoare! Căci, după zile și nopți de gîndire, și după alte zile și nopți de muncă neîntreruptă, oamenii Uzinei Mecanice Muscel se prezentau aici și apoi în fața lumii întregi cu rezultatul muncii și gîndirii lor cutezătoare: o nouă și valoroasă creație venea să mărească cunoscuta familie ARO a autoturismelor românești de teren cu un nou tip: ARO 240. La această sărbătoare, care încheia simpozionul internațional dedicat autoturismului românesc de teren, participau și nenumărați oaspeți de peste hotare care, din diferite colțuri de lume, veniseră aici să cunoască și să vadă familia ARO la ea acasă.

Glasul motorului, atît de cunoscut pe aceste drumuri de încercare, și-a trimis din nou ecoul prin desișurile pădurii, iar asistența a privit cu uimire cum noul «copil minune» al uzinei muscelene s-a angajat, asemenea uriașului din poveste, într-o spectaculoasă înfruntare cu muntele, luînd pieptiș drumurile abrupte, cu grohotișuri și stînci, ocolind trunchiurile copacilor cu viraje ce tăiau răsuflarea. Puțin mai tîrziu «florile de stîncă» ale Muscelului, cum sînt numite aici autoturismele ARO, puteau fi admirate de toată lumea în cadrul Salonului internațional al automobilului de la Paris sau pe podiumul special amenajat la Tîrgul Internațional București. Dar, de cîte ori, dragi prieteni, nu le-ați văzut și voi alergînd pe șosele sau înfruntînd pantele abrupte ale Carpaților?

HARNICIE
NOI ȚARA ȘI LUMEA.

De aici, autoturismele ARO pleacă în 47 de țări de pe patru continente. ▲

Directorul uzinei: totul este posibil numai prin muncă! ▼

Cîteva exponate din muzeu. ▼

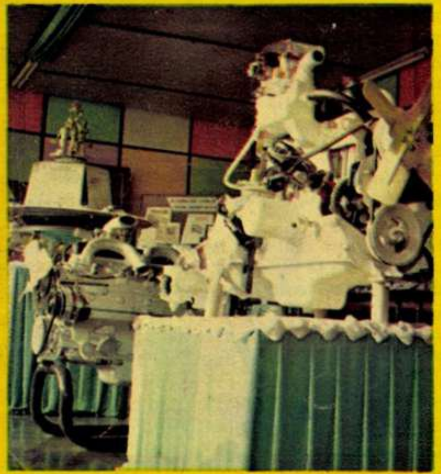

ARO — PE PATRU CONTINENTE

Cei care făuresc autoturismele ARO sînt membrii unei mari familii: familia muncitorească, comunistă de la Uzina Mecanică Muscel. Prin munca ei cutezătoare, această familie, care numără mii de membri a făcut ca numele autoturismului ARO să fie cunoscut astăzi pe meridianele și paralelele globului în 47 de țări, din 4 continente.

Cum a fost posibilă atingerea unei astfel de performanțe? Cîți ani le-a trebuit s-o realizeze?

Răspunsul l-am aflat atît de la cei mai vîrstnici din această mare familie cît și de la cei tineri.

Vîrstnicii își amintesc de drumul lung pe care uzina (al cărei act de naștere datează din anul 1885) l-a străbătut o dată cu oamenii ei de-a lungul anilor. Comuniști ca maistrul Dumitru Georgescu, tehnologul Grigore Negoiță sau lăcătușul Ilie Stoica care lucrează în uzină de peste 30 de ani își aduc și acum foarte bine aminte de zilele petrecute în urmă cu 25 de ani cînd uzina trecea la «complicata» producție de lacăte și broaște de uși sau de anul 1949 cînd au început să producă primele mașini de filat pentru industria textilă. Cîțiva ani mai tîrziu, după ce colectivul uzinei căpătase experiență în producerea pieselor de schimb auto și în cea a motoarelor, au trecut la fabricarea autoturismului de teren. Era o încercare temerară, în realizarea căreia oamenii s-au dăruit cu abnegație. Zilele și nopțile petrecute în fața planșetelor de proiectare sau în fața bancurilor de probă au făcut din muncă una dintre cele mai înalte școli în care s-au călit mii de oameni, al căror cuvînt a fost întărit zi de zi prin fapte. La sărbătoarea zilei de 1 Mai din 1957, muncitorii uzinei au apărut în coloana demonstranților, pe marele bulevard al Cîmpulung-Muscelului, cu primul autoturism românesc M–57. Era una din marile victorii ale uzinei căreia mai apoi, cu trecerea anilor, comuniștii i-au adăugat altele și altele care poartă numele de M–59, M–461, ARO-240, ARO-241...

O SCRISOARE PENTRU TOATĂ VIAȚA

Cei mai mulți dintre oamenii care pot fi întîlniți astăzi în fața strungurilor, a rabotezelor, la prese sau în fața benzilor de montaj sînt tineri — băieți și fete — cu înaltă calificare. Vîrsta medie în uzină este de 21 de ani. Alături de muncitorii vîrstnici de la care învață și cu care se sfătuiesc permanent, ei alcătuiesc o mare familie. Uzina dispune de un grup școlar propriu, o pepinieră de cadre de unde, în fiecare an, vin zeci și sute de muncitori calificați. Vîrstnicii îi primesc cu căldură, ca pe adevărații lor fii și fac totul ca ei să se integreze cît mai curînd în marea familie. Sosirea unui tînăr în uzină este privită ca un eveniment, căci comuniștii văd în el un nou fiu al familiei în care-și pun speranțe, îi acordă încredere. În ziua cînd se prezintă la locul de muncă, colectivul îi transmite în semn de bun venit o scrisoare. E o scrisoare caldă, compusă de Comitetul oamenilor muncii, tipărită îngrijit, în culori, cu un desen al autoturismului pe care-l produc. În cuvinte frumoase, care merg la inimă, oamenii vorbesc tînărului despre viitoarea lui muncă pe care o va depune pentru a contribui alături de ceilalți la ridicarea pe mai departe a prestigiului uzinei. Totodată îi sînt prezentate principalele momente din istoria ei. Astfel, ziua primirii în mijlocul marii familii muncitorești constituie pentru tînăr o sărbătoare. Cei angajați aici de-a lungul anilor păstrează scrisoarea ca pe un document de preț ce amintește de ziua în care și-au făcut, în inimă, legămîntul față de muncă, față de societatea care i-a crescut. Obiceiul a intrat în tradiție, iar tinerii vorbesc despre el de fiecare dată cu adîncă emoție.

Ștafeta meseriei este predată în mîini sigure.

A MUNCI = A TRĂI

În incinta uzinei, la cîțiva metri de micul parc zoologic în care zburdă căprioarele, se află un mic muzeu. Prin tot ce există expus aici ne convingem încă o dată că numai printr-o muncă creatoare, gîndind cu pricepere și dăruindu-te poți atinge un țel măreț. De la lacătele și broaștele de uși pînă la autoturismul care culege elogii în zeci de țări, oamenii au parcurs un drum lung și nu rareori au întîmpinat și greutăți, dar le-au învins de fiecare dată. Nici unul din această mare familie de comuniști și uteciști nu uită însă să amintească că alături de ei s-a aflat în toți acești ani un om pe care-l iubesc și la care țin asemenea unui părinte: directorul uzinei, comunistul Victor Naghi, astăzi erou al muncii socialiste, omul care în ziua naționalizării a fost printre primii muncitori directori din România, funcție pe care o deține și azi. Acest om care s-a călit și s-a format la înalta școală a muncii îi învață pe tineri, prin vorba și fapta sa, că totul este posibil numai prin muncă și devotament.

ECATERINA ROȘCA

Fotografii de CĂLIN CREȚU

INSCRIPȚII PE O CARTE DE VIZITĂ

● Printre piesele micului muzeu al uzinei muscelene se află și primul autoturism M-57 fabricat în 1957. El are la bord 947 000 km.

● Participînd la expediția transafricană, de la Coasta Atlanticului pînă la Oceanul Indian, autoturismul M-461 a parcurs peste 18 000 km, prin regiuni de savană, deșert, junglă, munți, rîuri și platouri înalte, în condiții de climă deosebite. Pe tot parcursul călătoriei, M-461 s-a comportat excelent.

● In numeroasele confruntări internaționale la care a participat, alături de autoturisme realizate de firme cu îndelungată tradiție, ARO a ocupat numai locuri fruntașe: La «Raliul smîrcurilor» din Belgia s-a comportat excelent, iar la un concurs organizat de revista Hobby, în R.F. a Germaniei, ARO M-461 și-a scos concurentele din noroi, în ropotele de aplauze ale celor prezenți! Pentru calitățile sale, ARO M-461 a fost denumit «Zimbrul Carpaților».

Pentru aceleași calități (viteză—120 km/h, linie elegantă și rezistentă deosebită pe drumuri accidentate de orice natură, forță de adaptare la muncile agricole etc.) columbienii l-au supranumit «El Torro» — Taurul.

● In expediția organizată de Uniunea alpiniștilor din Cehoslovacia în Afganistan, a fost folosit ca mijloc de transport ARO M-461. El a dus grupul de alpiniști pînă la altitudinea de 3 600 m, ajungînd în regiuni muntoase foarte accidentate, unde autoturismele ajung extrem de rar, înfruntînd drumurile scobite în stîncă și vadurile rîurilor, intrînd în apă pînă la 80 cm adîncime. Pe tot parcursul călătoriei (20 000 km) nu s-a înregistrat nici o defecțiune.

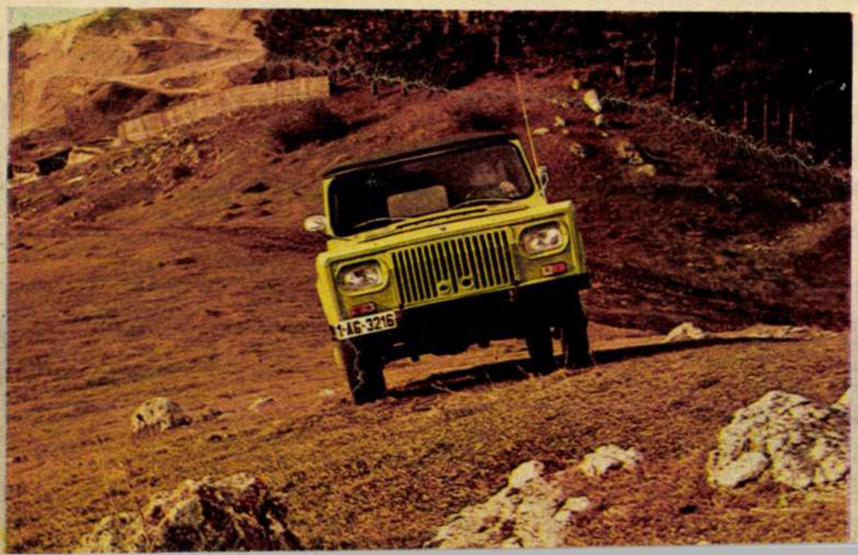

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA

BALADĂ (SENTIMENTALĂ) PENTRU AZOR M. AZOR

ROMAN FOILETON
DE LEONIDA NEAMȚU
ILUSTRAȚIE:
VINTILĂ MIHĂESCU

9

Fiecare dintre voi, dragii mei ascultători (fiindcă, vă rog, dați-mi voie să-mi închipui că faceți cerc împrejurul meu, și eu vă povestesc întîmplările acestea), știți desigur ce este o reconstituire.

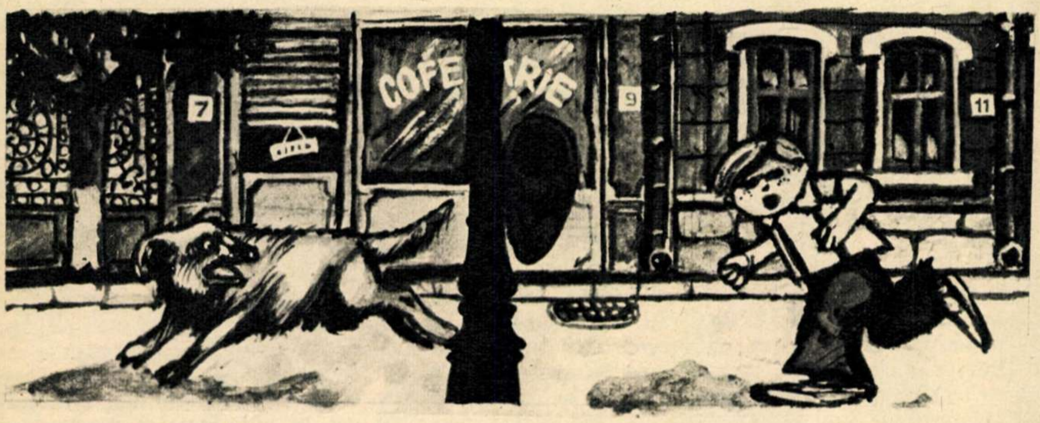

Din amănunte aparent neînsemnate poate fi reconstituit portretul fizic al unui răufăcător care pînă la urmă e prins și capătă pedeapsa ce o merită. Din cîteva oscioare, din niște urme imprimate în piatră, adăugînd la ele calcule și ipoteze, savanții au reconstituit profilul straniu al păsării Archeopterix, prima viețuitoare ce a despicat văzduhul în vremi amețitor de îndepărtate...

Ca să pot duce la bun sfîrșit această povestire despre «comoara» locotenentului Balica, a fost nevoie să-mi suflu în palme, ca atunci cînd te apuci de o muncă deloc ușoară, pentru a reconstitui o serie de întîmplări la care, independent de voința mea și din motive pe care le înțelegeți, n-am luat parte, fiindcă, din păcate, nimeni nu poate fi în mai multe locuri în același timp!

Vă amintiți: Ionică Balica dispăruse (pentru a doua oară!), Balaurul Flămînd fusese și el, înghițit de întuneric, iar eu... Dar să nu anticipez! Să încep cu un mic omagiu adus vajnicului Azor M. Azor, dulăul nostru pe care, ingrat cum mă aflu, uitasem să-l dezleg și să-l hrănesc.

Să reconstitui faptele unui cîine? Grea treabă! Dar să încerc... Ei bine, după ce răbdă cît răbdă, văzînd că nu revin, hămesit și probabil mult enervat, bunul Azor M. Azor decise să-și facă singur dreptate. Încet, cu stăruință, începu să roadă, la distanța care-i convenea mai bine, funia în care-l țineam legat ziua. Din considerente «umanitare», și din amiciție pentru acest cîine, nu-l ținusem niciodată în lanț, ci inventasem pentru el o funie cît mai lungă și ceva mai subțire decît o parîmă, vreau să zic că nu era o funie invincibilă și că lui Azor M. Azor, i-au trebuit, consider eu, mai puțin de trei ceasuri pentru a se elibera. Trei ceasuri de chin cîinesc! N-am să mi-o iert! Presupun că, odată liber, tîrînd după el o bună bucată de funie, Azor M. Azor a dat nas în nas cu pisica Izabela, care în nopțile răcoroase obișnuiește să staționeze jos pe prima treaptă a scării. Între ei nu există sentimente de prietenie, dar nici resentimente, pur și simplu se ignoră, dar poate că de data aceasta vor fi avut o scurtă conversație... Bineînțeles, dacă există un limbaj comun între cîini și mîțe, mi se pare că treaba asta încă nu e suficient elucidată. Pe urmă, servindu-se de mirosul său ascuțit, mai mult decît de ochi, (fiindcă, se pare, cîinii au vederea mai slabă decît pisicile), Azor M. Azor a suit scara și a rîcîit ușa camerei noastre.

Firește, n-a căpătat răspuns. Ce a făcut dulăul în timpul nopții, în următorul interval îmi este mult prea greu să reconstitui, cert e că la un anumit ceas al dimineții Dinu Chițcan (Șeful Spatelui) se pomeni scuturat energic de mîna maică-si. Dormea dus băiatul!

— Mamă! Vacanța încă nu s-a terminat, protestă el somnoros.

— Un cîine se află în curtea noastră, zise alarmată mama lui Dinu Chițcan. Un cîine fioros, care a scăpat din lanț...

— Aruncă-i o cojiță de pîine, o fi flă...

— Sări din pat, băiatule! Mi se pare că e cîinele lui Alexandru...

— Azor M. Azor?

— Nici un... cum ai zis? E cîinele prietenului tău Alexandru, nu înțelegi?

— Păi acesta îi e numele! Parcă intuind că nu e în regulă ceva, Dinu, aproape dezbrăcat, se și afla în curte. Chelălăind prietenos, iar nu cu inamiciție, Azor M. Azor se repezi la Șeful Spatelui, recunoscîndu-l imediat, cu toată ținuta sa «neoficială». De altfel, Dinu locuiește abia cîteva case mai încolo și-l vizitasem deseori pe înserate, ducîndu-l de curelușă și pe A.M.A.

— Ferește-te, poate e turbat! țipă mama lui Dinu.

Însă Șeful Spatelui devenise, într-o clipă, lucid ca un matematician ce descopere o eroare fundamentală în propriile sale teorii.

— E doar mort de foame, mamă, se mulțumi să zică, încruntîndu-se. Și adăugă, abia mișcîndu-și buzele, așa ca să se audă numai el: Se pare că lucrurile au luat o turnură gravă...

Dinu Chițcan efectuă la repezeală trei lucruri, aproape simultan; hrăni cîinele, se îmbrăcă, tăie ușor cu o lamă restul de funie ce atîrna de zgardă. În timp ce înfuleca lacom din castronul în care Dinu înghesuise niște resturi de mîncare, Azor M. Azor ridică la răstimpuri capul său triunghiular, și-l privea cu stăruință, de parcă ar fi vrut să-i transmită ceva important (acestea sînt cuvintele lui Dinu, consemnate chiar în aceeași zi în Marele Registru, de către peana isteață a Secretarei Coordonatoare, Jeni).

Următorul pas: urmat de A.M.A. (Azor M. Azor), iar uneori depășit de acesta, fiindcă dulăul, nervos și nerăbdător, i-o lua mereu înainte efectuînd salturi uriașe, pentru a se opri la răstimpuri să privească înapoi, îndemnîndu-l parcă să se grăbească, Dinu, ciufulit, încheindu-și nasturii cămășii, dădu o fugă pînă la locuința noastră pe care o găsi, cum și era de așteptat, pustie. Cheia odăii în care dormeam eu împreună cu Ionică atîrna însă în cui într-un loc cunoscut de către toate «comisiile», și fără să ezite, Șeful Spatelui pătrunse în acea încăpere mică dar luminoasă unde găsi aceeași ordine (sau dacă vreti aceeași dezordine) dintotdeauna, în schimb nu-i găsi pe locatari. Paturile erau neatinse, dovadă că locatarii (adică eu și cu Ionică) nu dădusem noaptea pe-aici, semn că gluma se îngroșase.

Dinu Chițcan căzu pe un scaun, iar bărbia îi căzu în palmă. Bietul Azor M. Azor care atît de rar se bucura în timpul zilei de libertate, fiindcă la noi în oraș există niște reguli strașnice cu privire la cîini, și mai ales fiindcă bîntuia o ceată de inamici ai cîinilor (numiți ... hingheri) care prind orice patruped pașnic sub pretext că «n-are stăpîn», cum zic deci, bietul A.M.A. rămăsese stingher într-un colț și sînt sigur că în ochii săi se citea o mare panică și mirare că nu-i vede pe stăpînii săi...

Îl privea cu speranță pe Dinu, și această privire cîinească îi insuflă Șefului Spatelui o idee genială și simplă, simplă ca orice idee genială: el apucă un pantof al cărui bot mijea de undeva, și cîteva minute mai tîrziu, după o alergătură zdravănă, deschidea poarta cu numărul 37 de pe strada învecinată. Armurierul Principal, Laurențiu Biberon, se trezise și, făcînd un mare act de eroism, se spăla gol pînă la brîu în apa rece de la cișmea.

— Hei! strigă el, vesel că «activitatea» începe așa de dimineață, ce faci cu pantoful acela? Ce poți face cu un singur pantof?

În clipa aceea, exact în spatele lui Dinu Chi[illegible]n, poarta începu să se deschidă încetișor, parcă singură, și apăru capul triunghiular al lui A.M.A. Pe urmă se ivi și restul trupului, inclusiv coada stufoasă și mare (care-l trăda că nu e un cîine de rasă, ci unul oarecare), iar ochii Armurierului Principal, pe genele căruia mai stăruiau picături de apă, se făcură mari, foarte mari, iar prosopul îi scăpă din mînă.

— S-a întîmplat ceva?

— Alarmă! Alarmă generală! se mulțumi să zică Șeful Spatelui.

Cuvintele acestea fuseseră rostite cu atîta seriozitate, și sunaseră atît de grav în văzduhul limpede al dimineții, că, parcă impresionat de situație, orologiul din turnul «ȘTEFAN» care domina cartierul prin statura sa maiestuoasă, poate pentru prima dată în istoria sa, bătu anapoda în timpul zilei, de vreo șaptesprezece sau optsprezece ori (cine mai avea pacienta să numere?!).

Nici Dinu Chițcan, nici Laurențiu, nici soră-sa Jeni, Secretara-Coordonatoare, (și se înțelege de la sine nici A.M.A.), nu aveau de unde să știe că acel orologiu misterios o luase razna într-un moment cînd ar fi trebuit să indice corect orele, din cu totul alte pricini.

Nimeni nu bănuia că în timpul nopții în turn se petrecuseră evenimente... Numai eu auzisem (sau mi se păruse că aud) acele lovituri surde ce veneau dintr-o direcție greu de stabilit și numai eu zărisem (sau mi se păruse că zăresc) o palidă lumină ce parcă licărise la una din ferestrele înguste ale turnului. Numai că în dimineața aceea eu mă aflam... ehei, unde!...

(va urma)

(Urmare din pag. a 3-a)

Șerban Țițeica

nit-o pe un drum greșit. Atunci trebuie să știi să te oprești, să cauți neapărat altă cale chiar dacă nu vezi imediat soluția.

MIRELA PĂUNA : Eu știu ce înseamnă asta. Odată, la lucrările de laborator, am avut de făcut un voltametru. A mers bine pînă cînd a trebuit să pun cărbunele în pahar. N-am reușit și m-am chinuit îngrozitor. Dar nu m-am lăsat pînă nu am reușit. Un lucru, cît de mic ar fi el, dacă e făcut de tine, dacă e rodul unor strădanii, îți dă satisfacții.

GABRIEL ZAMFIREȘCU: V-aș ruga să-mi spuneți care este stadiul cercetărilor asupra cîmpului gravitațional.

Acad. Ș. ȚIȚEICA: În această problemă, la bază stă și astăzi vechea teorie a lui Newton, după care două corpuri se atrag direct proporțional cu masele și invers proporțional cu distanțele. La sfîrșitul secolului al XVII-lea, această lege a fost confirmată de experiență. În secolul nostru, teoria relativității formulată de Einstein a adus față de teoria lui Newton modificări mici, foarte greu de pus în evidență, pentru că nu se puteau verifica în laborator. Trebuia așteptată o eclipsă de soare, cînd se văd stelele și se poate constata că razele de lumină sînt curbate în jurul Soarelui. Problema cîmpului gravitațional a stat mult timp pe loc din cauza aceasta. Astăzi, există posibilitatea de a verifica teoria lui Einstein în laborator, așa că în ultimii 10–15 ani au putut fi puse în evidență mici diferențieri cantitative față de legea lui Newton. Cercetările sînt în curs, dar merg extrem de încet.

SIMONA BUZILĂ: Care sînt cele mai marcante descoperiri ale fizicii care se pot aplica în producție?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Cea mai mare importanță o are fizica corpului solid, cu uriașe aplicații în tehnică. De pildă, tranzistoarele, a căror producție s-a răspîndit foarte mult și al căror rol în mașinile de calcul electronice moderne este imens.

Vechile mașini electronice ocupau un spațiu mare și aveau o viteză de lucru mică. Astăzi mașinile electronice tranzistorizate ocupă spațiu redus, și au o rapiditate uluitoare de lucru. Deosebit de importante pentru producție sînt cercetările din fizica plasmei. Știți cu toții că plasma este o substanță aflată într-o stare de agregare asemănătoare celei gazoase. Datorită energiei nucleare se rezolvă astăzi multe probleme ale energeticii. Dar se speră într-un progres și mai însemnat. Actuala energie nucleară are la bază elementele grele, fisionabile. Se cercetează posibilitatea înlocuirii lor cu elemente ușoare, în stare de plasmă. Cercetările sînt în curs, merg încet, sînt încă dificultăți mari de învins. N-aș putea să vă spun cînd se va rezolva această problemă.

GEORGE CERNEA: Vă ocupați și de matematică?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Eu fac fizică teoretică, dar în cercetările mele sînt în strînsă legătură cu colegii care lucrează experimental. Lucrez în domeniul problemei conductibilității și în fizica particulelor elementare, iar matematica mă preocupă în măsura în care își găsește aplicații în fizică.

ADRIAN BELMEGA: La noi sînt unii colegi cărora fizica li se pare grea. Vă rog să ne spuneți cum trebuie învățată fizica?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Important în fizică este să înțelegi fenomenul, adică să poți face experiențe. Dar nu toate fenomenele se pot vedea direct prin experiență. Într-un fir nu poți vedea cum trece curentul electric, dar el există. Experiența rămîne totuși baza fizicii. Știind ce mărimi intră în joc, poți determina legi. Dacă fizica s-ar opri numai la descrierea fenomenelor, n-ar fi o știință exactă. Pe măsură ce capeți informația, experimentezi, și cauți să ajungi la lege. Multe experiente le facem chiar pe corpul nostru. De exemplu, legea inerției o verificăm de nenumărate ori în tramvai. Așadar, important este să înveți legile de bază ale fizicii și aceste legi ale fizicii au rămas tot cele pe care le-a formulat Newton. Chiar zborul cosmic, care exercită o extraordinară fascinație asupra noastră, are la bază vechile legi ale lui Newton. Noi sînt materiile prime care intră în construcția aparatajului, pentru protecția omului.

MIRELA PĂUNA: Ce vă place să faceți în ceasurile libere?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Îmi place muzica și compozitorul meu preferat este Bach. Dar nu este singurul.

GABRIEL ZAMFIRESCU: Există o legătură între muzică și fizică?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Nu este muzica o ramură a fizicii, acustica?! Bineînțeles că glumesc.

GABRIEL ZAMFIRESCU: S-a observat că în Cosmos busola nu indică punctele cardinale. Acolo nu există cîmp magnetic?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Nu se știe de ce pe Lună nu există cîmp magnetic. Pe unele corpuri cerești există.

IUDIT BARABAȘ: Am vrea să cunoaștem cum se dezvoltă fizica în țara noastră.

Acad. Ș. ȚIȚEICA: În ultimii 20 de ani fizica a cunoscut la noi, ca de altfel întreaga știință și tehnică, o extraordinară dezvoltare. Înainte, de fizică se ocupau puțini oameni, iar laboratoarele universitare erau foarte mici și slab dotate. Astăzi, țara noastră are cadre de fizicieni bine formate, laboratoare cu aparataj modern. În general fizica noastră se prezintă bine și pe plan mondial. Rezultatele noastre sînt citate de autorii din alte țări. Institutul de fizică atomică, creat în 1955, cunoaște astăzi o mare înflorire și este continuu modernizat. În anii care vor urma se prevede ca institutul de la Măgurele să se transforme într-o mare platformă a fizicii, unde vor fi amplasate uzine bazate pe aplicațiile fizicii și săli de studiu pentru studenți. Acolo va fi un adevărat orășel al științei, unde cursurile se vor preda legat direct de practică și producție. Într-un asemenea amfiteatru veți învăța și voi. Să nu uitați că fizica cere instalații uriașe și pentru a i se asigura o bază materială trebuie investiți bani grei, iar statul nostru, partidul acordă un mare sprijin acestei ramuri a științei.

CHERA AURELIA: Ce credeți, generația noastră, aceia dintre noi care iubesc fizica, vor putea aduce un aport în această știință?

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Fiecare generație vine cu entuziasmul ei. În fizică sînt încă foarte multe de făcut. Există mult loc pentru cei care vor veni. Totul este să duci cu responsabilitate un lucru de la început pînă la sfîrșit. Și, deocamdată, să învățați bine materia din școală, să îndrăzniți să vă prezentați cît mai mulți la olimpiade.

MIHAI NICOLAE: V-am ruga să ne puneți la încercare, dîndu-ne spre rezolvare o problemă de fizică.

Acad. Ș. ȚIȚEICA: Cu plăcere. și îi rog totodată pe toți cititorii revistei «Cutezătorii» să o dezlege!

B. CARAGIALE

Din partea revistei noastre, pionierii i-au oferit prestigiosului om de știință medalia «Cutezătorii».

N.R. **Problema oferită de distinsul nostru oaspete va apărea în numărul viitor.**

Petőfi Sándor 150 de ani de la naștere

PETŐFI SÁNDOR:

Mă chinuie amar un gînd...

Mă chinuie amar un gînd:
Pe-o pernă,-n pat, să mor zăcînd!
Să veștejesc ca floarea ce suspină,
De-un vierme tainic roasă-n rădăcină;
Să mă topesc ca lumînarea palǎ,
Lăsată singură-n odaia goală.
Nu, doamne, moartea asta nu mi-o da.
O altă moarte eu aș vrea!
Copac să fiu, de fulger spintecat,
Sau smuls din rădăcini de viforul turbat;
Stîncă să fiu, din piscuri prăvălită
De trăsnet, în prăpastia-ngrozită...
Cînd neamurile-ncătușate,
Sfărîmîndu-și lanțurile vor porni-nviate,
Cu roșii fețe și cu roșii steaguri sfinte,
Pe steaguri scrise-avînd aste cuvinte:
«Libertatea lumii» —
Și-or trîmbița în sus
Lupta cea mare, din răsărit pînă-n apus,
Lovind tiranii care le-au supus:
Acolo-aș vrea să pier,
Pe cîmp de luptă-n vuietul de fier,
Sîngele-mi tînăr să se scurgă-acolo.
Și glasul meu să fie-acoperit
De vălmășagul nemaipomenit,
De glasul trîmbițelor sugrumate,
De tunetul de tunuri descărcate,
Pe trupul meu cu linii-ncremenite,
Să treacă roibii cu-ale lor copite
Și să-l sfărîme una cu pămîntul.
Acolo-aș vrea să mă lăsați, cu vîntul,
De-acolo să-mi culegeți oasele zdrobite.
Cînd ziua-nmormîntării o să vină,
Cînd flamurile-ndoliate vor călăuzi norodul
Și muzici line vor cînta prohodul,
Să-mi fie-n groapa cea comună oasele-aruncate,
Alături de cei morți de mii de ori
În numele tău — sfîntă — a lumii libertate!

În românește de EUGEN JEBELEANU

Sub desișul acestui corn, la Coltău (lîngă Baia Mare) s-a odihnit adeseori poetul.

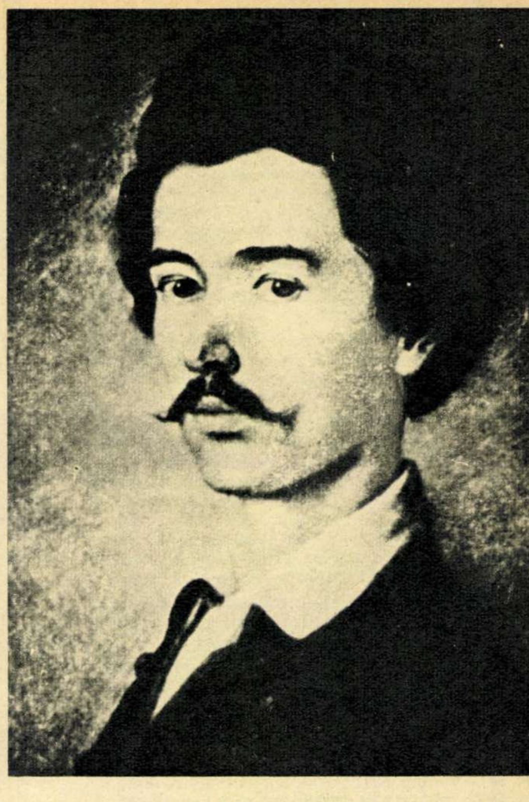

EVOCARE DE
MIHAI BENIUC

În Ungaria, Petöfi Sándor este cel mai cunoscut poet și socotit pe drept cuvînt cel mai mare al poporului său. El s-a născut acum 150 de ani (1823) și într-o viață foarte scurtă — a murit în 1849, pe cîmpul de luptă de la Albești, lîngă Sighișoara — a realizat o operă poetică ce l-a făcut celebru pe plan universal. Sfîrșitul său tragic și eroic era încoronarea unei opere dedicate integral, cu suflu vulcanic, patriei sale pe care o dorea independentă și liberă de tirania imperiului habsburgic și de asuprirea care apăsa iobăgimea maghiară.

A participat activ, și cu poezia sa înflăcărată, și cu fapta la revoluția din 1848, iar cînd s-a cerut jertfa sîngelui pentru cauza revoluției, a plecat pe cîmpul de luptă. Moartea lui misterioasă, în sensul că nimeni din cei care l-au mai văzut în luptă n-a putut să spună cum s-a întîmplat, și nimeni nu i-a mai putut găsi cadavrul, l-a împins dintr-o dată pe tărîmul legendei. Dar ceea ce constituie gloria sa și slava literaturii maghiare este poezia sa profund patriotică și democrat-revoluționară, cu rădăcinile puternic înfipte în sufletul poporului, în felul său de a fi, de a gîndi, de a-și cînta durerile, nevoile și elanul spre libertate și dreptate socială.

Petöfi este contemporan cu Hugo, Heine, Alecsandri, Bolliac, Andrei Mureșanu și chiar dacă nu s-au cunoscut între ei, îi însuflețeau aceleași idealuri. Poate că vreodată, în acele timpuri frămîntate, s-o fi văzut cu Nicolae Bălcescu, ori cu Cezar Bolliac — acești promotori ai spiritului revoluționar românesc în faimosul an 1848. Nu se știe, dar poate! Petöfi, modest cu tot entuziasmul său, a rămas credincios în primul rînd muzelor și — pentru că a fost nevoie — armelor, deși de **profesiune** era doar poet... Poezia lui este tot așa de directă și limpede ca și cîntecul popular. Căci el s-a vrut totdeauna al poporului ca Hugo, Pușkin, Șevcenko, Heine, Mickiewicz, Alecsandri, Bolintineanu ori Coșbuc.

În românește, traducerea lui a început curînd după moartea sa, iar poeții transilvăneni, ei înșiși mari patrioți, au văzut în el un geniu al dreptului fiecărui

PETŐFI SÁNDOR:

Mugur, mugur, mugurel

În românește de ȘT. O. IOSIF

În orașul ăsta am deschis ochii;
Salutare, locuri mîndre, scumpe mie!
Doina doicei mele din copilărie
Sună-n tot orașul: doica-mi cîntă mie?
Glasul ei e-acesta? ori poate mă-nșel:
«Mugur, mugur, mugurel!...»

A plecat, odată, un copil voios,
Azi, bătrîn, se-ntoarce tot pe-aceeași cale...
Hei, de-atunci ce mult e... griji, năcazuri, boale,
Bucurii puține, și atîta jale!
«Cum mai trece vremea...» trist îngînă el:
«Mugur, mugur, mugurel!...»

Oare unde sunteți, tovarăși de joc?
D-aș vedea pe unul barem dintre voi!
Să mai stăm de vorbă, veseli amîndoi,
Să ne reîntoarcem anii înapoi,
Anii cei de basme, să cînt iar cu el:
«Mugur, mugur, mugurel!...»

Fără de hodihnă, pasăre pribeagă
Care-și cată cuibul cald de-odinioară
Cînd se-ntoarce iară mîndra primăvară,
Gîndul meu colindă, pretutindeni zboară,
Și mă mir eu singur cîte-mi spune el:
«Mugur, mugur, mugurel!...»

Sunt copil acuma, iarăși sunt copil!
Pe-o nuia încalec... lumea e a mea!
Sare și nechează murgul meu-nuia,
Merg la jgheab, devale, și îi dau să bea...
Hii, murguț, în lume, zboară rîndunel...
«Mugur, mugur, mugurel!...»

Clătinat răsună clopotul din turn,
Calul, călărețul cad de oboseală...
E-n amurg... acasă doica mă ia-n poală...
Ațipesc, și visuri mîndre mă înșală;
Doica mă alintă, cîntă-ncetinel:
«Mugur, mugur, mugurel!...»

popor de-a fi liber, independent și suveran, înțelegînd prin aceasta suprimarea oricărei tiranii dinăuntru ori din afară.

Versurile lui Petöfi sînt adeseori profetice. Noi, cei care-l citim în original, nu o dată revenim la opera sa ca la un izvor de apă vie, din care sorbind simți mai puternic legătura cu trecutul, dar și mai puternic aceea cu viitorul, aceea a libertății lumii, de care, vorbește cu atîta patos Petöfi în faimoasa sa rapsodie «Un gînd mă bîntuie»,[*] prevestindu-și sfîrșitul, dar proiectînd o lumină de bun augur asupra destinului uman. Traducerile acestei rapsodii în românește sînt multe. Pe toți poeții care o cunosc îi ispitește. A lui Goga e din cele mai reușite. Dar fiecare poet se simte dator s-o-ncerce și el.

Monumentul lui Petőfi, din SINTEȘTI (Timiș),

Oare numai atît? Sînt atîtea și atîtea poezii care pe noi ne urmăresc și le știm pe de rost. Firește, trebuie să amintesc, în traducere brută, aceste versuri care m-au urmărit toată viața:

«Al tău sînt, patrie, a ta e
Această inimă și suflet.
Pe cine aș iubi de nu pe tine
Eu te-aș iubi?

Ideea de a exprima incandescent în poezie dragostea de patrie m-a frămîntat mult și de aceea mi-au revenit adeseori în minte versurile lui Petöfi. Cred că dintre poeții noștri, Goga are satisfacția de-a o fi găsit în mărețul său poem «Oltul» — indiscutabil unul din acele pe care poezia românească îl poate trece în categoria restrînsă a capodoperelor sale — una dintre cele mai fierbinți expresii a dragostei de țară.

Petöfi — căzut pe pămînt românesc pentru libertatea lumii — este și pentru noi steag al eternei lupte pentru fericirea popoarelor eliberate de exploatarea muncii omului de către om. Așa ne desăvîrșim prin marii poeți.

---

[*] **Poezia a fost tradusă de poetul Eugen Jebeleanu cu titlul: «Mă chinuie amar un gînd».**

Casa de la Coltău, în care Petőfi a cunoscut multe clipe fericite, alături de iubita lui soție, frumoasa Iulia.

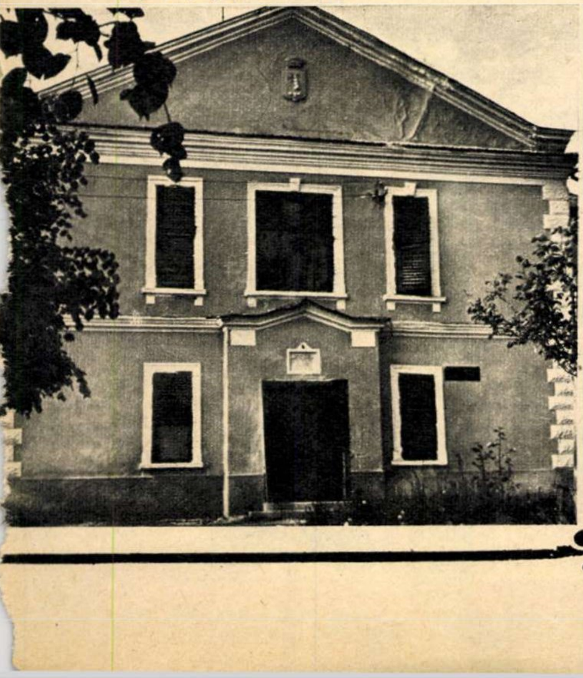

La orizont, vacanța de iarnă

PE ADRESA ACTIVELOR PIONIEREȘTI

A ÎNCEPUT NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ!

INTERVIUL NOSTRU

VACANȚA ÎN PROIECTELE ACTIVELOR PIONIEREȘTI

Zile de decembrie pe meleaguri teleormănene. Ne aflăm la Consiliul județean al Organizației pionierilor, Alexandria, unde tovarășul vicepreședinte Ovidiu Stan ne împărtășește cîteva din proiectele activităților pionierești care se vor desfășura în vacanța de iarnă.

REPORTER: Știm că după perioada febrilă a încheierii primului trimestru, vacanța de iarnă este așteptată cu nerăbdare de toți pionierii. Cum își vor petrece ei timpul liber?

OVIDIU STAN: Organizația județeană, conducerile școlilor și comandamentele pionierilor au acordat multă atenție conținutului educativ și distractiv al programului de vacanță și au creat bune condiții materiale pentru odihnă și recreere. În toate școlile vor fi înființate *cluburi ale pionierilor*, unde aceștia vor participa la medalioane literare, la concursuri «Cine știe, răspunde» sau la jocuri distractive. Tot aici pentru pionierii și școlarii mai mici se vor organiza dimineți de basm și concursuri de ghicitori.

— Cred că n-ați uitat să treceți în programul de activități jocurile specifice anotimpului alb?

— Fără îndoială, copiii îndrăgesc mult sporturile de iarnă, de aceea, din planurile întocmite de ei, nu vor lipsi patinajul și întrecerile de săniuțe. Astfel, concursul «Săniuța zburătoare» se va desfășura în mai multe faze: pe detașamente și unități pionierești.

De asemenea, în tradiționalele orășele ale copiilor, serbarea pomului de iarnă va fi întîmpinată de pionieri prin «Carnavalul fulgilor de nea» și «Carnavalul zăpezii», însoțite de bogate programe artistice.

— Văd că aveți un program variat și atractiv; ce aduceți nou față de vacanțele de iarnă precedente?

— Pe lîngă exercițiile aplicative din cadrul activităților de pregătire pentru apărarea patriei, pionierii vor fi prezenți și la un interesant concurs de orientare intitulat «Urme pe zăpadă»; la acesta vor participa mai multe echipaje care vor trebui să identifice, în împrejurimile orașului Alexandria (prin păduri, pe cîmpuri) diferite urme lăsate pe zăpadă de animale și păsări.

O altă acțiune inedită, organizată la propunerea activelor pionierești, este și aceea intitulată «Florile prieteniei», care va reprezenta un fructuos schimb de opinii între pionierii comandanți de unități privitor la prezența inițiativei pionierești în grupele și detașamentele lor.

— Ne aflăm în pragul aniversării Republicii, vorbiți-ne despre activitățile pionierești care se vor organiza cu prilejul acestui eveniment.

— De fapt, aproape toate activitățile pionierești vor fi dedicate acestei mari sărbători. În fiecare școală din județ, vor avea loc serbări, vor fi amenajate expoziții cu fotografii oglindind aspecte din viața pionierilor, sub titlul «Mulțumim din inimă partidului pentru copilăria noastră fericită!» Se va organiza, de asemenea, un spectacol festiv — «Sînt al patriei vlăstar!».

— Vă mulțumim, tovarășe vicepreședinte și urăm pionierilor din județul Teleorman și colegilor lor din toată țara, vacanță plăcută.

MIOARA DOROFTEI

Vacanța unui minitehnician

ALEXANDRU MUȘAT, din clasa a V-a, Școala generală nr. 42, comuna Voluntari, municipiul București, deținător al premiului I — medalia de aur la cea de a V-a ediție a concursului Minitehnicus, ne-a declarat următoarele:

Anul acesta am participat la concursul Minitehnicus, la secția machete, cu miniatura «Casei Scînteii», construită din 48 000 de bețe de chibrituri, pentru care am și fost premiat.

La următoarea ediție vreau să particip cu o construcție la fel de grandioasă: «Hotelul Intercontinental». Probabil că voi folosi un număr tot atît de mare de bețe de chibrituri.

Deci, pe lîngă distracțiile vacanței, pentru că am de gînd să mă și joc, voi începe construcția mea. Totul e pregătit, urmează doar să fac o schiță a marelui hotel, schiță după care mă voi orienta.

*

3 000 de pionieri în excursie prin țară

Pioniera **MARIA ULICIUC, de la Școala generală din comuna Bistrița, locțiitor al președintelui Consiliului județean Neamț al Organizației pionierilor,** ne transmite:

— În județul nostru, ca și pe întreg cuprinsul țării, pionierii și școlarii de la sate au muncit cu hărnicie la strîngerea recoltei. De aceea, pe lîngă numeroasele concursuri de schi, săniuțe, construcții din zăpadă și alte acțiuni prevăzute pentru vacanța de iarnă, în județul Neamț s-a hotărît ca cei mai harnici dintre acești pionieri să fie răsplătiți. Astfel, 3 000 de pionieri de la sate vor vizita în această vacanță, Capitala țării, vor vedea muzee, monumente, unități industriale. Pe lîngă aceasta mai este prevăzută încă o excursie pe Valea Prahovei, cu un popas la muzeul Doftana.

De peste tot, pionierii vor aduna cu bucurie numeroase impresii și imagini fotografice despre noul chip al patriei făurit în anii Republicii.

Stop-cadru. Filmul vacanței începe!

CARNAVALUL CUTEZATORILOR

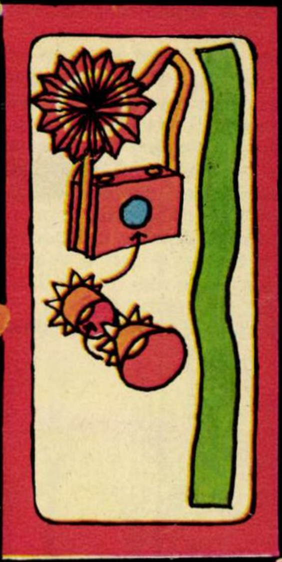

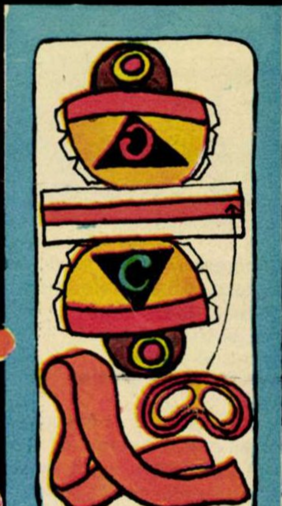

Vă propunem aceste accesorii
vestimentare
pentru costumarea voastră
de carnaval.
Ele se confecționează
din hîrtie colorată
dînd chiar și unei ținute
obișnuite
un aspect vesel,
sărbătoresc.

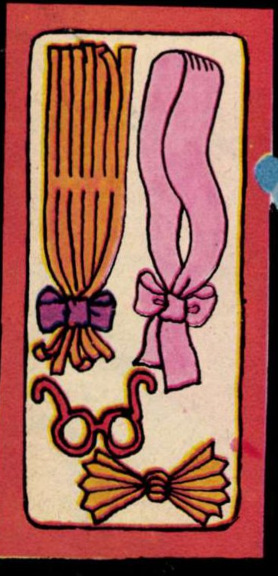

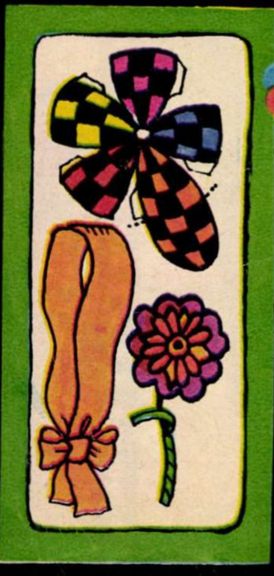

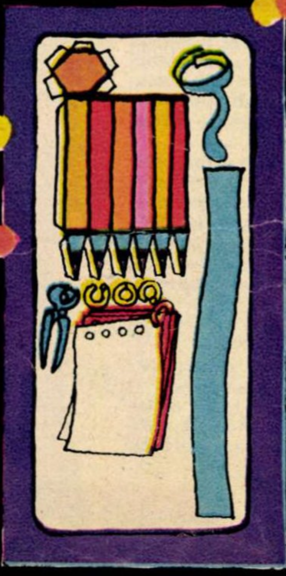

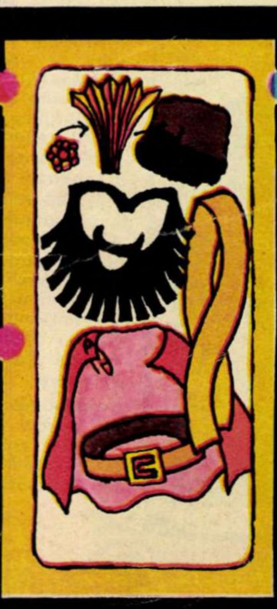

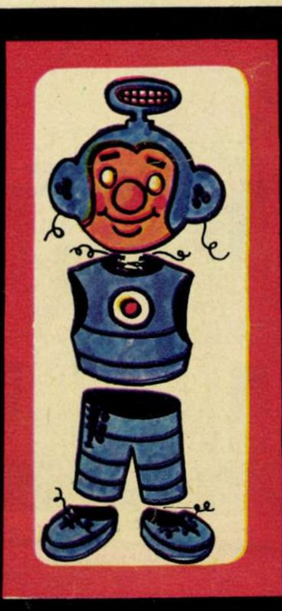

Confecționați-vă 6 podoabe pentru pomul de iarnă

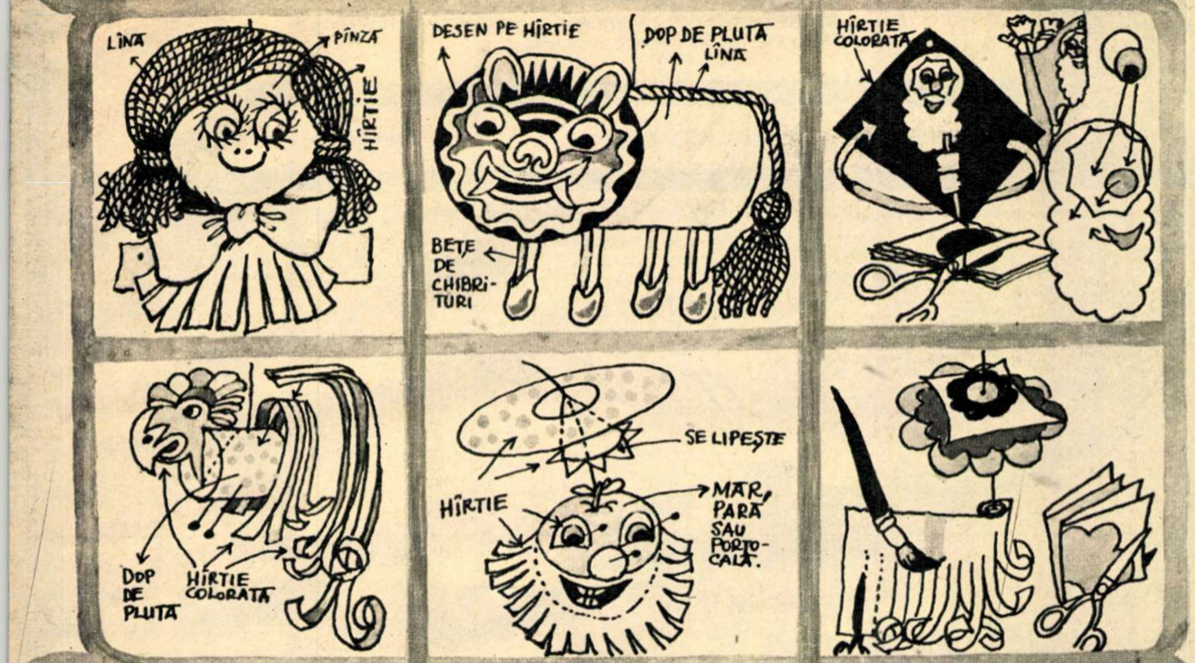

3 Măști

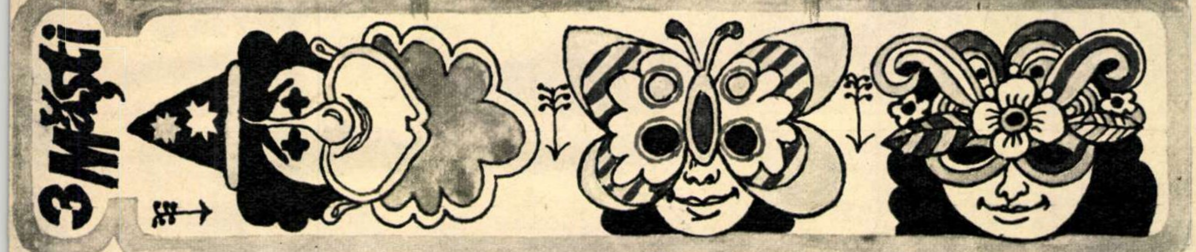

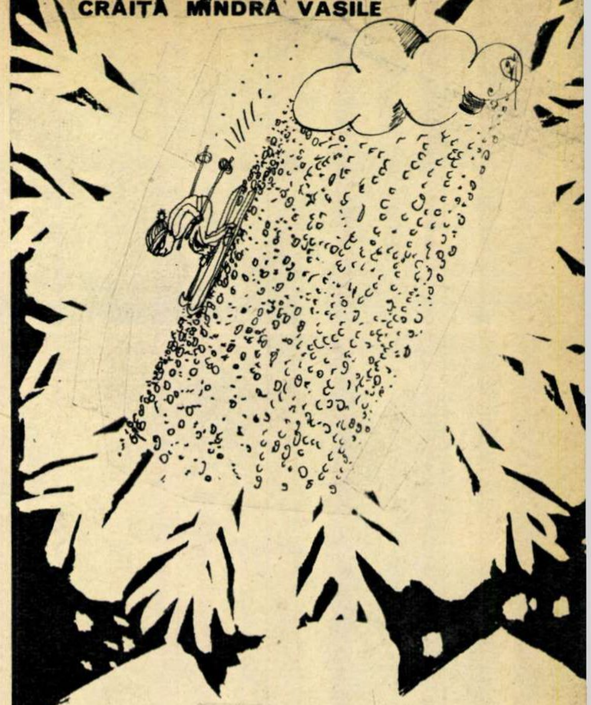

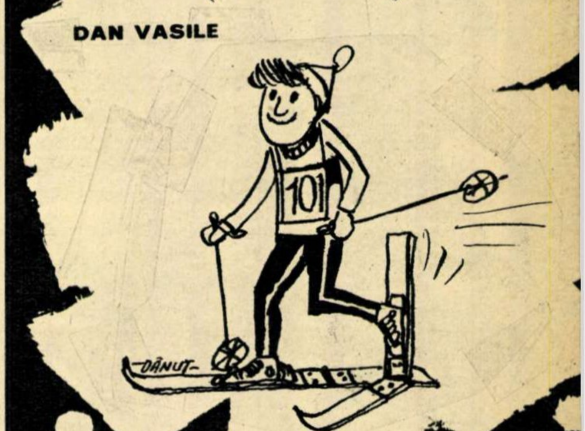

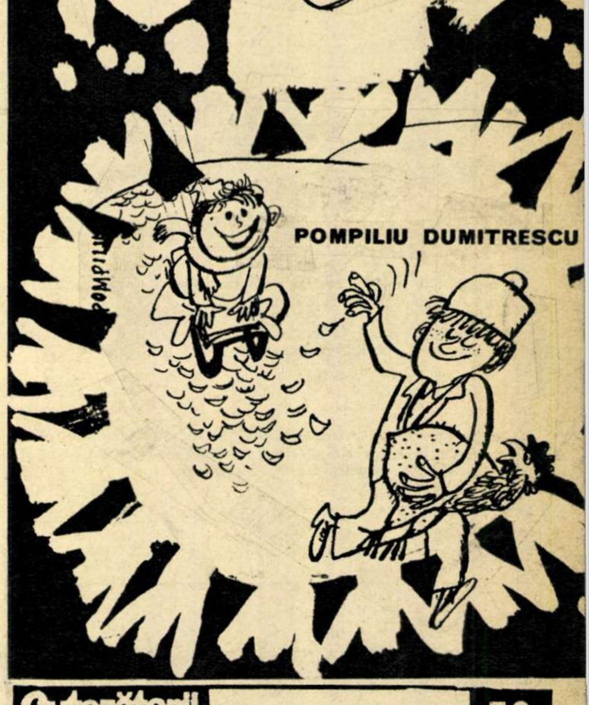

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE ANUL NOU

✼ ✼ ✼

La români, ca și la alte popoare, sărbătorile de iarnă se desfășoară de Anul Nou. Ele sînt adevărate realizări artistice, literare, muzicale, coregrafice, mimice și dramatice.

Dintre ele, amintim colindele, cu urările lor de sănătate, belșug și recolte bogate, sorcova, jocurile cu măști, țurca, brezaia, capra, apoi dansurile cu călușarii, atît de sprinteni, teatrul popular. Acestea sînt numai cîteva din cele mai frumoase manifestări folclorice prilejuite de sărbătorile Anului Nou care au loc pe întinsul patriei noastre.

Anul Nou este așteptat cu bucurie și de copii. În ajunul Anului Nou pornesc tinerii și copiii cu plugușorul ori cu capra, cu buhaie și clopoței, cu fluiere și viori, colindînd ulițele satului, pe la prieteni și cunoscuți, urîndu-le belșug, sănătate și fericire.

Cele mai răspîndite obiceiuri de Anul Nou în țara noastră sînt colindatul și uratul de către cetele de copii și tineri și uratul cu plugușorul. Acesta în special, «plugușorul mic» cum i se mai spune, este organizat de copii, fete și băieți, sau numai din băieți. Grupul nu este prea mare, șapte pînă la zece copii. Recuzita lui este completată de căciula împodobită cu mărgele, de traista înflorată pentru daruri, clopoței, unul sau mai multe bice, împodobite cu verdeață și panglici multicolore. Uratul începe după-amiază și se termină pe înserate, atunci cînd pornesc tinerii cu «plugul mare». Uratul se face la fereastră, după ce s-a cerut permisiunea gazdei, iar textul lui diferă de la o zonă folclorică la alta. Dar peste tot, în sunetele melodiilor, al fluierelor și în pocnetele bicelor și clinchetul clopoțeilor, revine tema muncilor agricole, a semănatului și a culesului roadelor pămîntului.

În dimineața Anului Nou se umblă cu semănatul, aruncînd în gazde cu grîu și urîndu-le sănătate și belșug. Copiii merg în grupuri mici, sau singuri, cu traista pe șold plină de grăunțe (boabe de grîu, orz, porumb etc). și seamănă în curtea gazdei, recitînd versuri asemănătoare urărilor cu sorcova.

La sate porțile curților sînt larg deschise, iar în case mesele sînt pline de mere, nuci, covrigi și alte daruri cu care sînt așteptați și răsplătiți micii colindători.

JOCURI DE SOCIETATE LA CARNAVAL

CLOPOȚELUL

Jucătorii stau în cerc unul lîngă altul, cu mîinile la spate și trec de la unul la altul un clopoțel. Unul dintre ei stă în mijlocul cercului și trebuie să ghicească după sunet la cine este clopoțelul, arătînd cu mîna și strigînd repede «mîinile». Jucătorul arătat trebuie să-și ducă imediat mîinile în față, cu palmele deschise. Dacă clopoțelul este la el, acesta va trece acum în mijlocul cercului, în caz contrar, jocul continuă.

JOCUL UMBRELOR

Pe o ușă atîrnăm un cearșaf. Camera în care stau cei ce participă la joc va fi luminată cu un bec puternic, în timp ce în încăperea în care stă — în fața cearșafului — cel ce va trebui să ghicească, lumina va fi stinsă. Cei din camera luminată trec prin fața luminii, astfel încît umbra lor să se proiecteze pe cearșaf. Jucătorul trebuie să identifice persoana respectivă. Cel care a fost descoperit trece la ghicit.

VINE POȘTA

Jucătorii stau pe scaune în cerc. Fiecare își alege numele unui oraș.

În mijlocul cercului stă poștașul. El anunță, de exemplu, că aduce scrisori din Bacău pentru Oradea, sau din Iași pentru București. Orașele amintite își schimbă repede locurile între ele. Poștașul caută să ocupe în acest timp unul din scaunele care a rămas liber. Cel care a rămas fără loc devine poștaș, iar cel care a ocupat scaunul primește denumirea orașului respectiv.

Cutezătorii 50
ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
— BUCUREȘTI 33
TELEFON 17 60 10
Redactor șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA
Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI, CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B.-2001
Redactor artistic: VINTILĂ MIHĂESCU
Secretar de redacție: ROZALIA BARANY

FIUL MUNȚILOR

10

REZUMAT: Drept răspuns la memoriul ce-i fusese adresat, Dieta din Cluj desființează comitetul ales de adunarea de la Blaj. Avram Iancu era căutat de poterile stăpînirii. La Cîmpeni, într-o zi de tîrg, Iancu se urcă la o tribună și spuse oamenilor să-și făurească lănci și să-și ascută coasele.

Scenariu de **VLAICU BÂRNA**

Desene de **MIHAI SÂNZIANU**

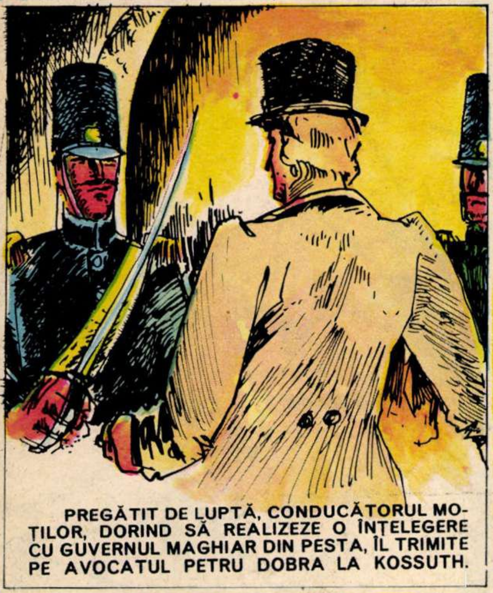

PREGĂTIT DE LUPTĂ, CONDUCĂTORUL MOȚILOR, DORIND SĂ REALIZEZE O ÎNȚELEGERE CU GUVERNUL MAGHIAR DIN PESTA, ÎL TRIMITE PE AVOCATUL PETRU DOBRA LA KOSSUTH.

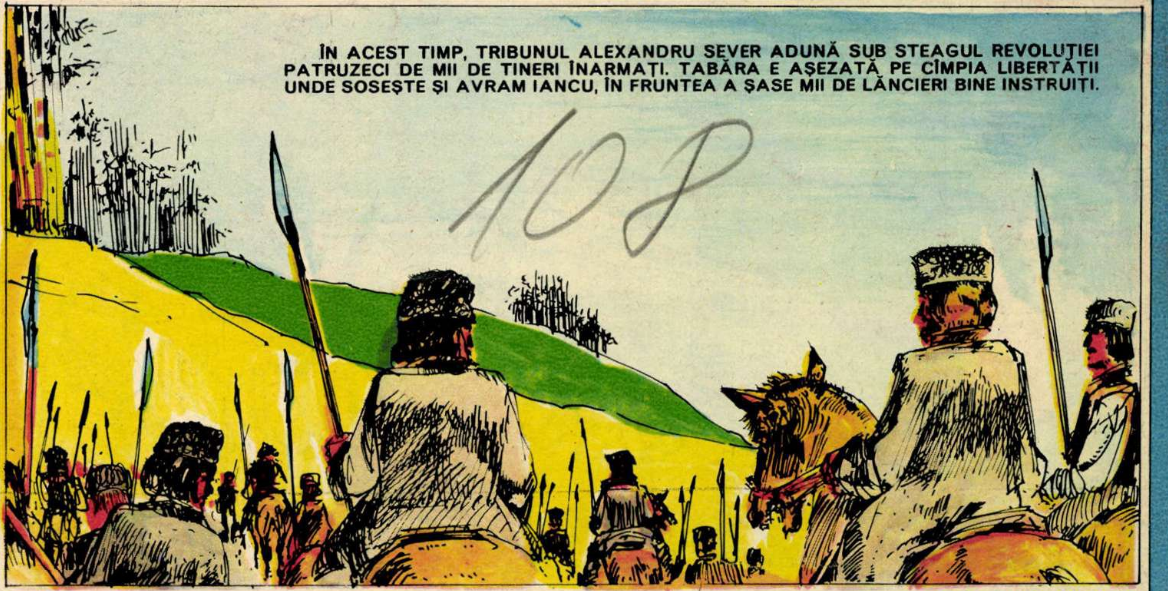

ÎN ACEST TIMP, TRIBUNUL ALEXANDRU SEVER ADUNĂ SUB STEAGUL REVOLUȚIEI PATRUZECI DE MII DE TINERI ÎNARMAȚI. TABĂRA E AȘEZATĂ PE CÎMPIA LIBERTĂȚII UNDE SOSEȘTE ȘI AVRAM IANCU, ÎN FRUNTEA A ȘASE MII DE LĂNCIERI BINE INSTRUIȚI.

108

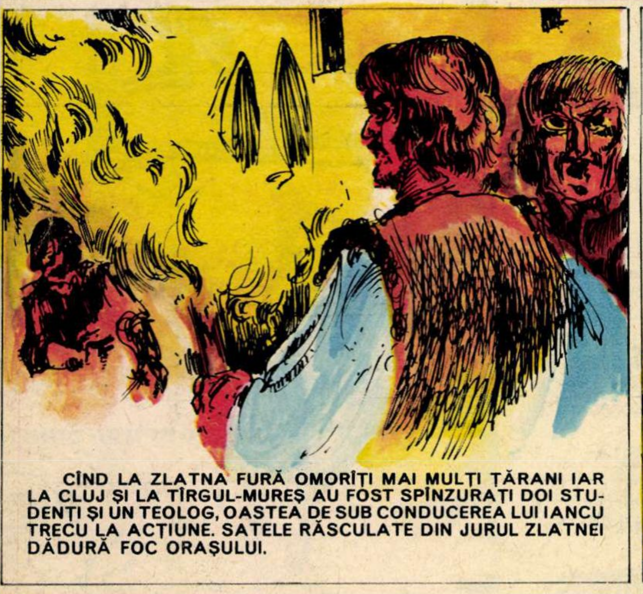

CÎND LA ZLATNA FURĂ OMORÎȚI MAI MULȚI ȚĂRANI IAR LA CLUJ ȘI LA TÎRGUL-MUREȘ AU FOST SPÎNZURAȚI DOI STUDENȚI ȘI UN TEOLOG, OASTEA DE SUB CONDUCEREA LUI IANCU TRECU LA ACȚIUNE. SATELE RĂSCULATE DIN JURUL ZLATNEI DĂDURĂ FOC ORAȘULUI.

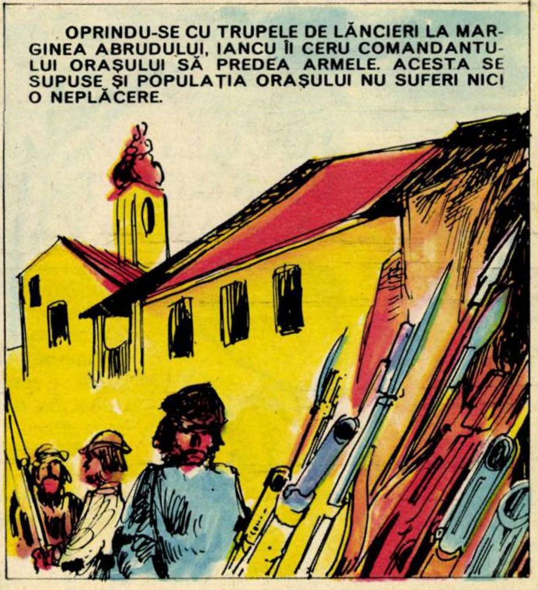

OPRINDU-SE CU TRUPELE DE LĂNCIERI LA MARGINEA ABRUDULUI, IANCU ÎI CERU COMANDANTULUI ORAȘULUI SĂ PREDEA ARMELE. ACESTA SE SUPUSE ȘI POPULAȚIA ORAȘULUI NU SUFERI NICI O NEPLĂCERE.

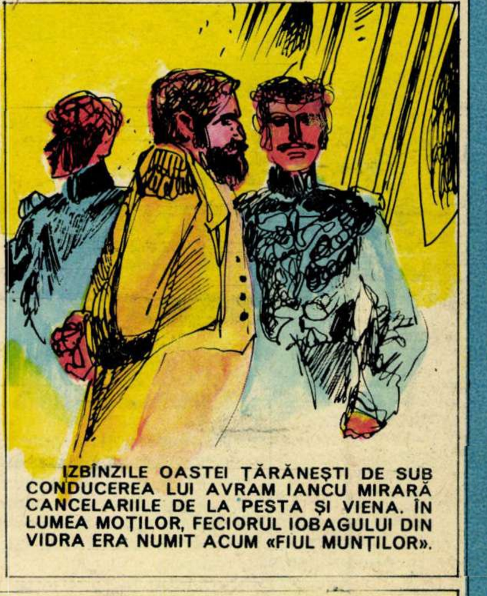

IZBÎNZILE OASTEI ȚĂRĂNEȘTI DE SUB CONDUCEREA LUI AVRAM IANCU MIRARĂ CANCELARIILE DE LA PESTA ȘI VIENA. ÎN LUMEA MOȚILOR, FECIORUL IOBAGULUI DIN VIDRA ERA NUMIT ACUM «FIUL MUNȚILOR».

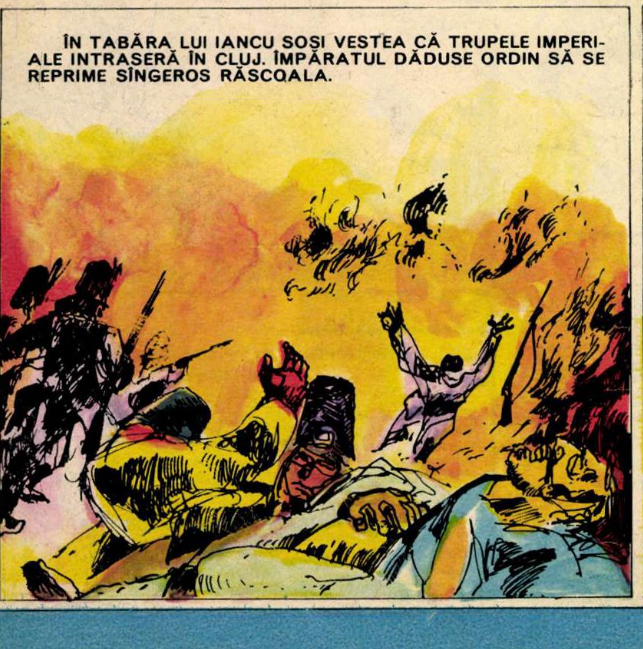

ÎN TABĂRA LUI IANCU SOSI VESTEA CĂ TRUPELE IMPERIALE INTRASERĂ ÎN CLUJ. ÎMPĂRATUL DĂDUSE ORDIN SĂ SE REPRIME SÎNGEROS RĂSCOALA.

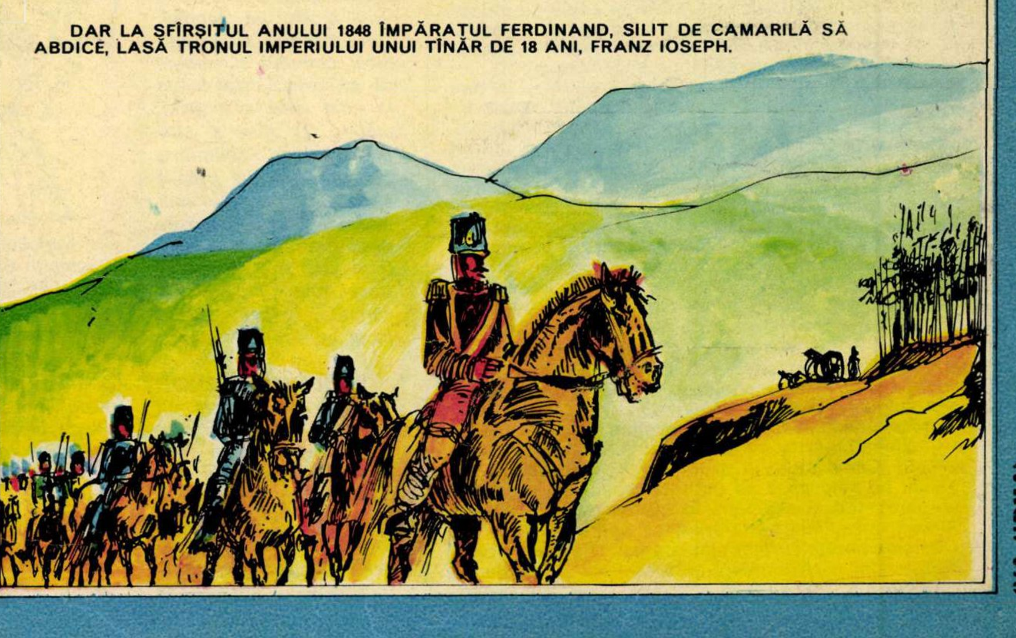

DAR LA SFÎRȘITUL ANULUI 1848 ÎMPĂRATUL FERDINAND, SILIT DE CAMARILĂ SĂ ABDICE, LASĂ TRONUL IMPERIULUI UNUI TÎNĂR DE 18 ANI, FRANZ IOSEPH.

(VA URMA)

Cutezătorii

51

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 21 DECEMBRIE
1972, ANUL VI (274)

16 pagini, 1 leu

AVANPREMIERĂ LA VACANȚĂ!

FOTO: GH. CUCU

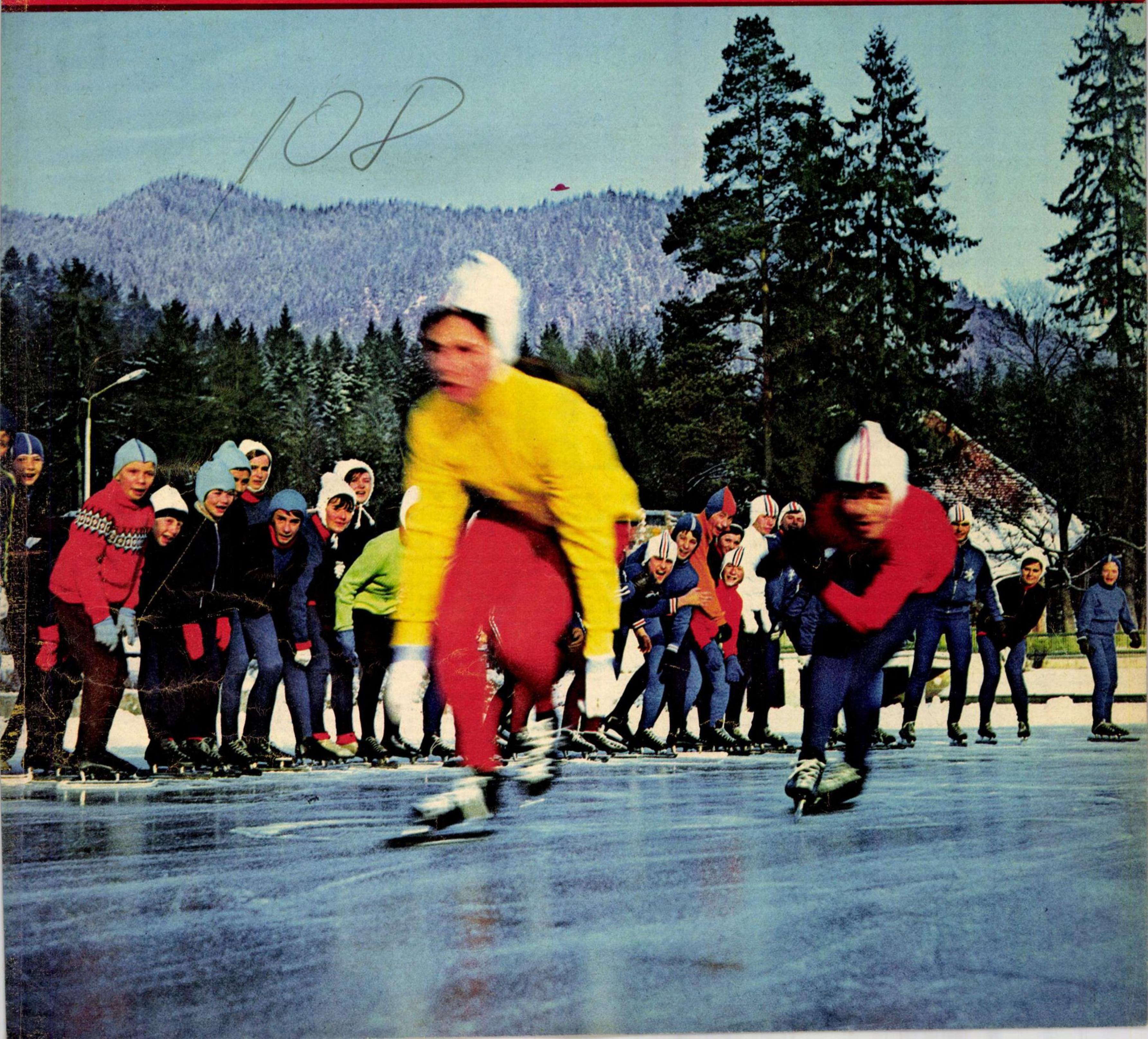

108

1947
1972

30 Decembrie

Mari victorii ale muncii sînt tot mai frecvent consemnate în cronica acestor zile de dinaintea aniversării Republicii. La loc de frunte, printre cele mai recente succese de creație socialistă se află realizarea, cu un an mai devreme, a capacității de producție proiectate la Sistemul hidroenergetic și de navigație «Porțile de Fier». Muncitorii, tehnicienii și inginerii de aici au fost felicitați de tovarășul Nicolae Ceaușescu, care le-a urat ca acest succes să constituie un imbold și mai puternic în activitatea lor viitoare. Pentru toți cei ce lucrează în unitățile industriale ale Capitalei, anul 1973 a sosit cu 19 zile mai devreme deoarece ei au îndeplinit integral sarcinile de plan la producția-marfă, prevăzute inițial în planul cincinal. Este o devansare a timpului cu atît mai spectaculoasă cu cît avem în vedere că industria municipiului București realizează aproape o cincime din volumul producției industriale a întregii economii naționale.

Asemenea știri pot fi furnizate de multe alte colective economice, pentru că pretutindeni pe întinsul patriei gîndul înaripat și fapta hotărîtă, sub care se regăsește întregul nostru popor condus de partid, conferă României socialiste tot mai multă strălucire, tot mai multă cutezanță. Energeticienii au realizat, suplimentar, în primele 11 luni din acest an, aproape 68 milioane KWh; metalurgiștii raportează, pentru aceeași perioadă, 11 651 tone laminate finite pline, din oțel, 16 395 tone oțel aliat și 66 795 tone cocs; chimiștii au generat metamorfoze noi vîrstelor geologice și din aceste creații au rezultat 1 345 tone de fire și fibre sintetice, 3 956 tone mase plastice și rășini sintetice, 1,719 tone cauciuc sintetic, peste 63 de mii bucăți anvelope. Din faptele și străduințele constructorilor de mașini au rezultat, peste plan, pe aceeași perioadă, 250 tractoare, 15 locomotive Diesel hidraulice și peste 140 mii de rulmenți.

Zile de rodnic bilanț, zile de amplă creație, în uriașul flux de energii care unește țara de la un capăt la altul. Înfrățiți pe deplin cu frumusețea și eroismul acestor zile, așa se cade să întîmpinăm măreața sărbătoare a Republicii noastre, vatră a amintirilor străbune și stea a năzuințelor noastre de azi și de mîine.

Pretutindeni în țară, în cinstea aniversării Republicii, unitățile de pionieri primesc în rîndurile lor noi membri.

Pioniera Dorina Teleaga, comandantul unității de pionieri de la Școala generală nr. 1 din Rm. Vîlcea, ne transmite: «De curînd, cei mai buni elevi din clasa a II-a, într-un cadru festiv, au primit cravata roșie cu tricolor».

Iată-i în fotografie pe noii pionieri.

COPIII ȘI CULORILE

Zilele trecute au fost invitați la București de către medicii Spitalului I.C. Frimu, un mare grup de pionieri din comuna Afumați. Nu pentru un consult medical, așa cum ați putea crede, ci pentru a le pune la dispoziție holul cel mare al spitalului, în vederea deschiderii unei expoziții de pictură! Despre farmecul și bogata paletă de culori a copiilor de la Afumați s-a dus vestea. Talentul lor a fost de multe ori răsplătit cu numeroase premii și diplome, printre care și o distincție a concursului internațional de desene din India și un premiu UNICEF. Așa că medicii sînt bucuroși de oaspeți, mai ales că pentru bolnavi exuberanța luminii adusă de copii în desenele lor va constitui un excelent medicament!

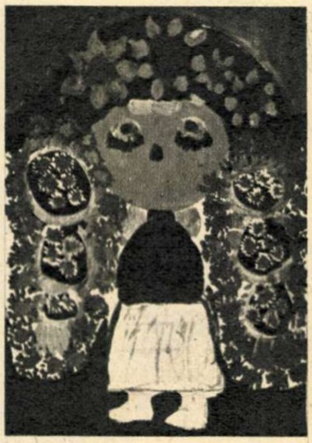

Să privim puțin universul creat de culorile copiilor. Portretul unei colege prinde viață la Dinu M. Ion (clasa a VII-a) dintr-o lume vegetală flori și frunze. I. Papaciu, din clasa a V-a, și-a intitulat tabloul «Lumea mea de copil fericit» care nu este altceva decît cadrul satului surprins în puternica lumină a amiezii. Gh. Ion, din clasa a VII-a, a zugrăvit cu duioșie și umor chipul celor două surori. Spațiul nu ne îngăduie să scriem aici despre toți copiii care și-au adus desenele în expoziție, dar tuturor le dorim să-și continue frumosul joc cu vopsele.

Un merit deosebit revine profesoarei de desen, utecista Aurelia Maftei, o tînără pictoriță care, dăruindu-se cu pasiune și multă modestie muncii didactice, a reușit să trezească în gradul cel mai înalt interesul copiilor pentru frumos.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

O lecție despre om

La Rucăreni (Brașov) copiii așteaptă un oaspete drag. S-au îmbrăcat în straie pionierești de sărbătoare și, pîlcuri, pîlcuri vin la școală. Un afiș te înștiințează: «Azi, întîlnire cu tovarășul Nicolae Coltufeanu, Erou al Muncii Socialiste».

Nicolae Coltufeanu e un nume binecunoscut în sat. Aici s-a născut, aici a crescut pînă cînd a plecat la uzină.

Apariția lui a fost o surpriză. Copiii se așteptau să vadă un om înalt și voinic, vorba aceea, să răstoarne munții. Și iată un bărbat mărunțel, oarecum firav. Steaua aurie care-i lucește pe piept îl recomandă.

La fel de grăitoare este povestirea despre viața lui, despre copilăria lui:

«La 14 ani eram ucenic la Uzina nr. 2 Brașov. Întîi am vrut să mă fac strungar. Dar pentru că eram mărunțel, mi-era tare greu. Nu ajungeam să prind piesele în strung! Și atunci m-am dus la raboteză...»

Un drum lung și greu. Muncitorul Coltufeanu s-a dovedit priceput. Îl iubeau toți tovarășii de muncă atunci ca și acum. Cînd s-a anunțat că a primit titlul de Erou al Muncii Socialiste s-au bucurat cu toții.

Nicolae Coltufeanu nu mai pare acum nici mărunțel și nici firav. De undeva, ieșise la iveală o mare putere. Puterea atotbiruitoare a omului care are drept țel în viață munca, cinstea, devotamentul, depășirea de sine.

Frumosul program artistic pionieresc, florile oferite invitatului au adăugat un plus de căldură, de prietenie.

A. WEISS

• • •

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

«ROMÂNIA–TRECUT GLORIOS, PREZENT DE AUR», este titlul dat expoziției de filatelie și maximafilie deschisă recent de unitatea de pionieri din Școala generală nr. 89 din Capitală în cinstea apropiatei aniversări. Noile serii expuse au atras nenumărați vizitatori precum și noi membri în cerc.

MUZEUL LITERATURII ROMÂNE și revista **«CUTEZĂTORII»** vă invită la un interesant concurs cu tema «Autori și opere literare din anii Republicii», care va avea loc în ziua de 27 decembrie a.c., ora 11 a.m. Concursul se va desfășura în incinta Muzeului (str. Fundației nr. 4, lîngă Piața Romană) și va fi dotat cu numeroase premii.

700 DE PIONIERI de l Școala generală nr. 1 din Dara bani, județul Botoșani au parti cipat la un simpozion închina celei de a 25-a aniversări a Repu blicii.

Invitatul de onoare, tovarășu Mihail Burlacu, secretar al Co mitetului județean Botoșani a P.C.R. a vorbit pionierilor despr «Fapte de glorie din istoria po porului nostru».

DECERNAREA UNOR TROFEE «MINITEHNICUS»

BUCUREȘTI: MARELE TROFEU «MINITEHNICUS» Într-o atmosferă de entuziasm, peste 650 de pionieri bucureșteni s-au adunat în sala Ateneului Român spre a participa la festivitatea de decernare a premiilor și distincțiilor acordate cîștigătorilor din București ai celei de a V-a ediții a Concursului «Minitehnicus» și la înmînarea Marelui trofeu «Minitehnicus» obținut de Organizația pionierilor din municipiul București.

Au luat cuvîntul tovarășii Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației pionierilor, tovarășul Stelian Grindeanu, secretar al Comitetului municipal București al P.C.R. și tovarășa Silvia Ilie, secretar al C.C. al U.T.C.

După decernarea medaliilor și a premiilor, în aplauzele entuziaste ale asistenței, a fost înmînat Marele trofeu «Minitehnicus», suprema distincție a concursului nostru atît de îndrăgit de copii.

BRAȘOV: TROFEUL JUBILIAR «MINITEHNICUS» De același entuziasm s-a bucurat și manifestarea de la Brașov. Județul Brașov, de două ori deținător al Marelui trofeu «Minitehnicus» a realizat și la ediția a V-a a concursului o frumoasă performanță, obținînd Trofeul jubiliar «Minitehnicus».

La adunare au luat parte tovarășul Constantin Drăgan, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Brașov al P.C.R., membrii biroului Comitetului județean Brașov al P.C.R.

Premiații, întruniți din toate colțurile județului, au fost viu aplaudați de colegii lor.

După premiere și înmînarea trofeului de către tovarășul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației pionierilor, a urmat un frumos spectacol.

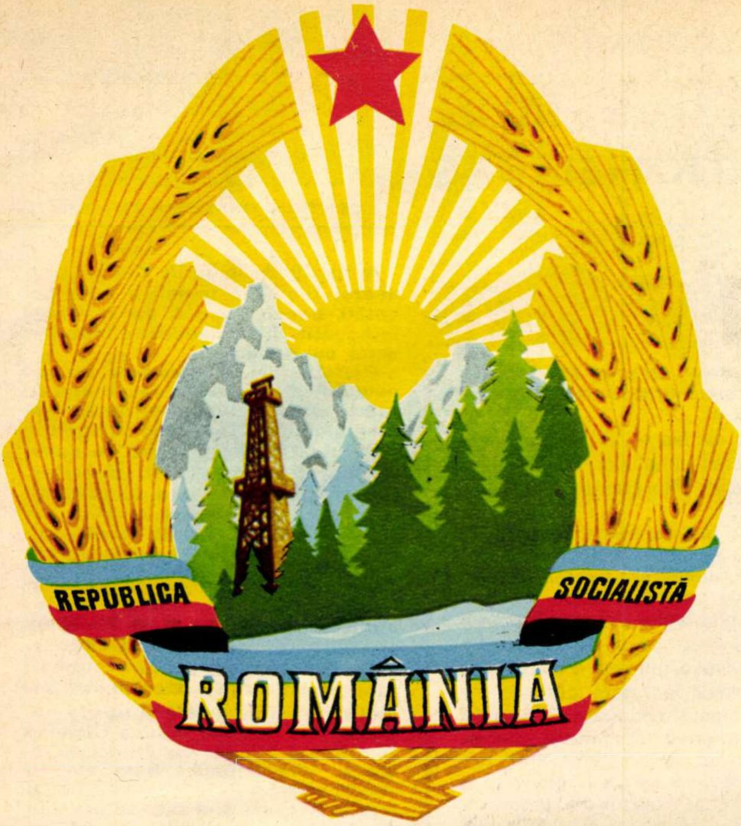
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

ARMONII LA STEMA ȚĂRII

În preajma înaltei sărbători de la 30 Decembrie, revista vă oferă, în paginile 8—9 ale acestui număr, un mănunchi de imagini dragi: însemnele județelor țării noastre și acela al municipiului București. Asemenea soarelui, pe fiecare din aceste imagini heraldice strălucește stema Republicii noastre socialiste. Ea este înconjurată de simboluri grăitoare pentru tradițiile, bogățiile și rodnicia fiecărui județ, pentru hărnicia locuitorilor săi care, însuflețiți de dorința comună de a înfăptui, sub conducerea partidului, viitorul comunist, de aur, realizează, prin munca lor eroică, înflorirea fiecărui meleag, a întregii țări. Pe stemele județelor întîlnim imagini care amintesc străvechi izvoare ale ființei poporului nostru, ecouri eterne ale unor mari răscruci istorice, mărturii ale preocupărilor, virtuților și spiritualității din timpuri milenare ale oamenilor pămîntului românesc. Alături de acestea, apar, într-o minunată armonie, însemnele marilor prefaceri economice și sociale petrecute pretutindeni la noi în anii socialismului victorios. Sînt mărturii ale prezenței pe toată întinderea țării a unor puternice și mereu în dezvoltare fronturi industriale, ale energiilor umane descătușate, ale bogățiilor naturale din ce în ce mai chibzuit valorificate, ale ascendentei bunăstări a oamenilor muncii. Sînt reprezentate simbolic marile noastre eforturi și înfăptuiri, despre care ziarele celor 25 de ani de republică au scris cu litere fierbinți: oțelul, industria chimică, construcția de nave, electronica, petrolul, grînele, mineritul, energia electrică, tezaurul apelor și al pădurilor, științele, cultura, arta. Privind aceste steme simți cum în viața fiecărui județ se reflectă imaginea întregii patrii și cum, în ființa ei, se întîlnesc, ca izvoare de tărie și frumusețe, toate meleagurile noastre dragi. Sînt diferite aceste steme prin aspectul divers al muncii locuitorilor din județe, sînt însă gemene prin aspirațiile comune ale părinților și fraților voștri, ale voastre, creatorii de mîine, de a ridica România socialistă pe cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

OVIDIU ZOTTA

Glorie și pace, Românie!

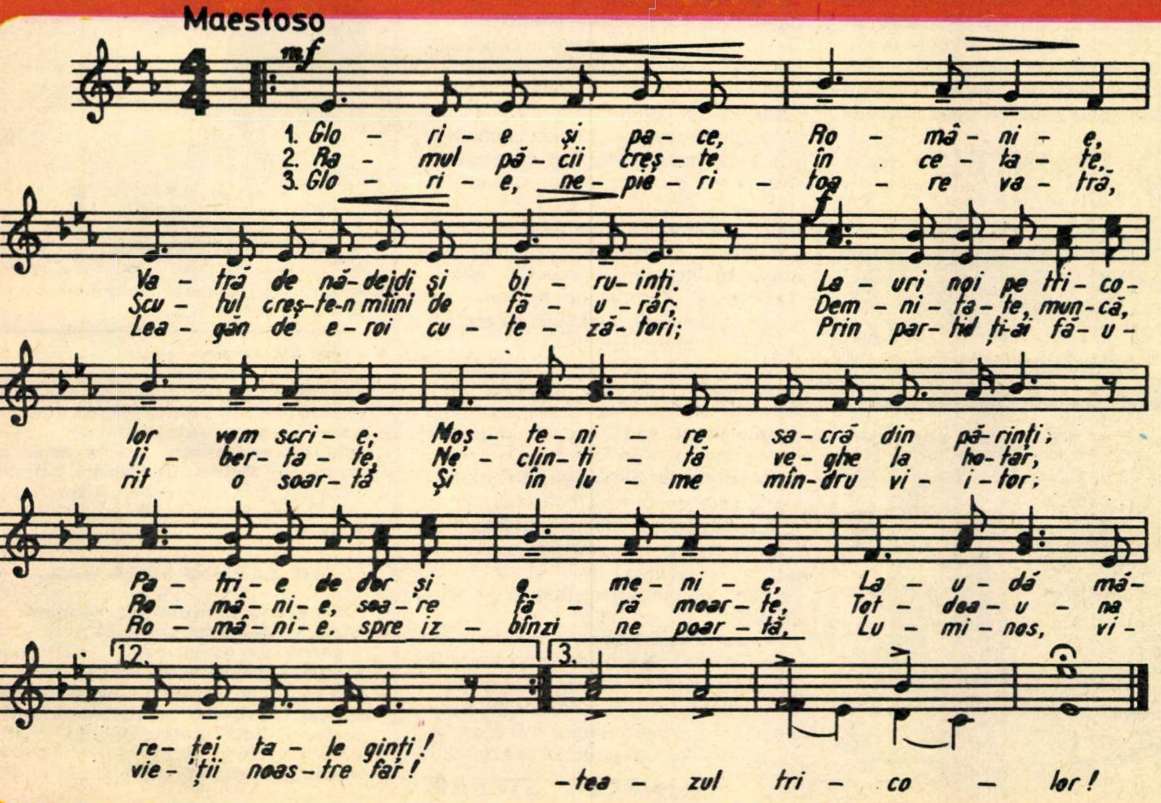
Maestoso
mf
1. Glo - ri - e și pa - ce, Ro - mâ - ni - e,
2. Ra - mul pă - cii creș - te în ce - ta - te,
3. Glo - ri - e, ne - pie - ri - toa - re va - tră,
Va - tră de nă - dejdi și bi - ru - inți. La - uri noi pe tri - co -
Scu - tul creș - te-n mîini de fă - u - rar; Dem - ni - ta - te, mun - că,
Lea - găn de e - roi cu - te - ză - tori; Prin par - tid ți-ai fă - u -
f
lor vom scri - e; Moș - te - ni - re sa - cră din pă - rinți;
li - ber - ta - te, Ne - clin - ti - tă ve - ghe la ho - tar,
rit o soar - tă Și în lu - me mîn - dru vi - i - tor;
Pa - tri - e de dor și o - me - ni - e, La - u - dă mă -
Ro - mâ - ni - e, soa - re fă - ră moar - te, Tot - dea - u - na
Ro - mâ - ni - e. spre iz - bînzi ne poar - tă, Lu - mi - nos, vi -
12.
re - ței ta - le ginți!
vie - ții noas - tre far!
3.
- tea - zul tri - co - lor!

Muzica: **LAURENȚIU PROFETA**
Versurile: **MIHAI NEGULESCU**

Glorie și pace, Românie,
Vatră de nădejdi și biruinți.
Lauri noi pe tricolor vom scrie;
Moștenire sacră din părinți,
Patrie de dor și omenie,
Laudă măreței tale ginți!

Ramul păcii crește în cetate,
Scutul crește-n mîini de făurar;
Demnitate, muncă, libertate,
Neclintită veghe la hotar,
Românie, soare fără moarte,
Totdeauna vieții noastre far!

Glorie, nepieritoare vatră,
Leagăn de eroi cutezători;
Prin partid ți-ai făurit o soartă
Și în lume mîndru viitor.
Românie, spre izbînzi ne poartă,
Luminos, viteazul tricolor!

RĂDĂCINILE PIONIERIEI

PIONIERIA ÎN ANII RECONSTRUCȚIEI

Mare a fost bucuria eliberării! Insurecția armată, condusă de partid, izbîndise. Vitejii noștri curățaseră pămîntul țării de fasciști. În inimi înflorea nădejdea unei vieții noi.

Grupurile de pionieri ieșeau din întunericul ilegalității. La București, Cluj, Timișoara, Suceava, Arad și în multe alte localități pionierii începeau să adune grămezile de moloz rămase de pe urma bombardamentelor, să strîngă alimente pentru orfanii de război rămași în voia soartei. Cînd, în martie 1945, a avut loc la București un miting, prilejuit de Săptămîna Tineretului Antifascist Mondial, a luat cuvîntul și un reprezentant al pionierilor, arătînd cum contribuie cei mici la reconstrucția țării.

În condițiile libertății, numărul pionierilor creștea de la o zi la alta. În primăvara anului 1945 partidul a luat măsuri pentru închegarea diferitelor grupuri de pionieri într-o organizație unică. Așa a luat ființă, în vara aceluiași an, organizația «*Pionierii României*», cuprinzînd școlari între 7 și 15 ani. Pionierii erau grupați în «pîlcuri», alcătuite din cîte 8—10 pionieri; 3—4 pîlcuri formau o «ceată», iar mai multe «cete» alcătuiau un detașament. «Copiii între 7—15 ani trebuie crescuți într-o atmosferă progresistă, într-un spirit sănătos, nou, legat de tradițiile trecutului și îndrumat spre un viitor fericit», scria în acele zile ziarul «Tineretea».

Emblema organizației «Pionierii României» înfățișa răsăritul de soare deasupra unui cîmp. Răsăritul simboliza eliberarea patriei și zorii vremurilor noi. Cîmpul întins amintea că pămîntul a intrat în stăpînirea celor ce-l muncesc. Emblema mai cuprindea un arc încordat cu o săgeată gata să-și ia zborul, exprimînd încordarea energiilor tinerești, avîntul în lupta pentru fericirea poporului.

Deviza «Pionierilor României» era: «În slujba poporului — înainte!» S-au stabilit și îndatoririle, dintre care cea dintîi evidenția patriotismul pionieresc: «Pionierul iubește, mai presus de orice, patria sa și poporul său». Alte îndatoriri subliniau că pionierul iubește munca și respectă munca altora, că este cinstit și drept, că iubește adevărul și că este curajos.

Principala sarcină pe care partidul a trasat-o pionierilor din acea vreme a fost aceea de a contribui la ștergerea tristelor urme ale războiului, de a-i ajuta pe părinții bătrîni ai celor căzuți la datorie, de a aduce mîngîiere răniților, de a usca lacrimile orfanilor. Ziarul partidului, «Scînteia», li se adresa pionierilor: «Glasul și speranța celor 10 000 de orfani se îndreaptă către voi, care simțiți dragostea și căldura părintească. Dați din economiile voastre, din hrana, banii, îmbrăcămintea voastră, organizați colecte în școli și cartiere». Pionierii au ascultat acest îndemn și și-au împărțit bucata de pîine cu cei care nu aveau nimic.

Noaptea, în gări înfrigurate, pionierii așteptau sosirea trenurilor cu copii culeși de pe drumurile pîrjolite de război. Orfanii din cămine primeau vizitele pionierilor ca ale unor frați iubiți. În spitale pionierii duceau răniților daruri și le prezentau spectacole care înseninau fețele chinuite.

Cînd a venit vestea că se întorc ostașii, fluturînd stindardele victoriei, organizația «Pionierii României» a lansat chemarea:

«Pionieri! Ostașii noștri se întorc de pe front. Au luptat pentru pacea și liniștea țării noastre, au îndurat amaruri și lipsuri nenumărate.

Pionieri! Chemați pe toți copiii să strîngă daruri și să le iasă în întîmpinare».

De-a lungul șoselelor cete de pionieri așteptau cu emoție, cu brațele încărcate de flori. Ostașii obosiți erau îmbrățișați de copii, sărbătoriți prin cîntec și joc. Lacrimile lor de bucurie se amestecau cu ale pionierilor.

Războiul lăsase foame, mizerie, ruine. O nouă chemare fu adresată pionierilor: «Patria ruinată de fasciști are nevoie de munca noastră». Alături de cei mari, pionierii își încordară și ei forțele în muncă. Ajutau la strîngerea recoltei. Reparau drumurile. Reparau școlile lovite de bombardamente. Pionierii bucureșteni participau la reconstrucția atelierelor «Grivița Roșie». Cei din Valea Jiului curățau de zăpadă liniile ferate pentru a ajuta transportul cărbunilor. Cei din Satu Mare luau parte la lucrările pentru apărarea orașului de inundații. Pretutindeni puteau fi văzuți pionieri înlăturînd dărîmăturile, împingînd vagonete, stivuind cărămizi, săpînd, cărînd. Apăreau primele monumente ale muncii pionierești: «Fîntîna pionierilor» din Rășinari, «Ștrandul pionierilor» din Poiana Mărului, grădini, livezi, terenuri sportive sau drumuri care aminteau munca pionierilor.

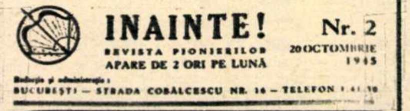

INAINTE!

REVISTA PIONIERILOR

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ

Nr. 2

20 OCTOMBRIE 1945

Redacția și administrația:

BUCUREȘTI — STRADA COBĂLCESCU NR. 16 — TELEFON [illegible]

Inainte!
REVISTA PIONIERILOR

Munceau cîntînd — și după ani mai răsună ecoul cîntecelor dragi ale reconstrucției: «Noi creștem ca holdele țării» sau:

«Pionieri, înainte, haideți să muncim
Scumpa noastră țară să o reclădim.»

Ca sediu pionieresc pentru echipele și cercurile care se formau, partidul a dăruit pionierilor «Casa Tei» din București. Aici, ca și în sediile din multe alte orașe, pionierii s-au pregătit pentru primul lor mare concurs de coruri și dansuri naționale. Concursul s-a finalizat printr-un minunat spectacol, prezentat la jumătatea lunii decembrie 1945 în sala de festivități a Liceului «Mihai Viteazu» din București. Din prezidiul de onoare al concursului făceau parte Mihail Sadoveanu, George Enescu, Gala Galaction, Tudor Vianu, Victor Eftimiu.

Vara anului 1945 a oferit pentru prima oară multor copii ai oamenilor muncii farmecul vieții de tabără. Cu sprijinul organizațiilor de masă conduse de partid au fost deschise tabere la Breaza, Timiș, Poiana Mărului, Grădinari-Argeș și pe litoralul Mării Negre. La Măneciu-Pămînteni pionierii și-au petrecut vacanța alături de tineri muncitori.

La 1 august 1945 a apărut prima revistă pionierească, purtînd numele «*Înainte!*». Revista oglindea evenimentele cele mai importante din acel timp: întoarcerea ostașilor de pe front, împărțirea pămînturilor moșierești, munca de reconstrucție, ajutorul dat de pionieri copiilor, victime ale războiului. Se publicau și știri despre copiii din alte țări: pionierii sovietici, «șoimii lui Tito», «septemvriștii» bulgari, pionierii francezi din organizația «Vaillants». În paginile revistei întîlnim semnăturile unor mari scriitori și oameni de cultură ca Victor Eftimiu, Cezar Petrescu, I. Popescu-Puțuri, Mihai Beniuc, Cicerone Theodorescu, Mihail Cruceanu, Marcel Breslașu. Bătrînul stejar al literaturii românești, Mihail Sadoveanu, îi îndemna pe micii săi prieteni, pionierii, să devină «o armată a păcii și progresului».

Organizația «Pionierii României» și-a încetat rodnica activitate spre sfîrșitul anului 1946, copiii de vîrstă pionierească fiind încadrați, alături de elevii mai mari, în U.A.E.R. (Uniunea Asociațiilor de Elevi din România).

Pionieria anilor reconstrucției a lăsat amintirea actelor de solidaritate frățească cu cei în suferință, a muncii pentru refacerea țării, a primelor cercuri, concursuri și festivaluri pionierești.

După proclamarea Republicii, pionieria va renaște ca o largă organizație revoluționară de masă, reluînd firul minunatelor tradiții ale «Pionierilor României» și depănîndu-l mai departe, în condițiile construcției socialiste.

MIRCEA ȘTEFAN

CENTRUL ORAȘULUI TULCEA

În ținutul de la gurile Dunării s-au așezat temeinic temeliile unei noi cetăți. Locul e bogat, dar mai ales îmbogățit, și cu deosebire înfrumusețat cu hărnicie.

Pretutindeni temperatura muncii este ridicată la gradul conștiinței că orașul și județul Tulcea trăiesc momentul alinierii la start în competiția viitorului. Întîlnești locuri cu nume vechi, pitorești: Măcin, Babadag, Mahmudia, Sulina care, cu pretenții justificate, își depun candidatura pentru viitoare titluri de «orașe moderne». Un capitol nou s-a deschis și în monografia comunelor și a satelor tulcene. Păstrez din copilărie, în amintire, imaginea satelor din Dobrogea de nord, de acum 25—30 de ani: ulițe strîmbe, case mici, chircite, acoperite cu stuf, garduri improvizate din bolovani necioplíți sau împletituri rare de nuiele și trestie. Un vechi vers popular aduna tristețea și întregul adevăr de atunci. «Dobroge, țară bogată,/ Bate vînt și crește piatră.» Puteți colinda astăzi ținutul în lung și-n lat, pe drumuri de uscat sau de apă și nu veți mai întîlni imaginile evocate. Luați însă cu voi, în viitoarele excursii, paginile unor descrieri mai vechi sau poposiți în expoziția permanentă deschisă recent la Tulcea, în care artiști de origine tulceană — Ion Jalea, Ciucurencu, C. Călăfăteanu evocă în unele lucrări acele timpuri.

În serile de toamnă și iarnă satele sînt scăldate în lumina neonului. Pe acoperișurile noilor case se înalță antenele televizoarelor. Magazinele sînt înțesate cu mărfuri. Care sînt locurile unor asemenea transformări? Ei bine, răspunsul cel mai complet ar fi și cel mai scurt: în toate satele și așezările județului, inclusiv în Delta Dunării. Și dacă înșir cîteva din aceste locuri nu o fac într-o anume ordine, ca vreo recomandare de prioritate, ci numai pentru că amintirile vechi, dar și cele foarte recente, oamenii și faptele lor exemplare mi le aduc în memorie: Maliuc, Ceamurlia, Crișan, Mila 23, Sf. Gheorghe, Altîn-Tepe, Jurilovca, Somova, Baia, Sarichioi, Niculițel...

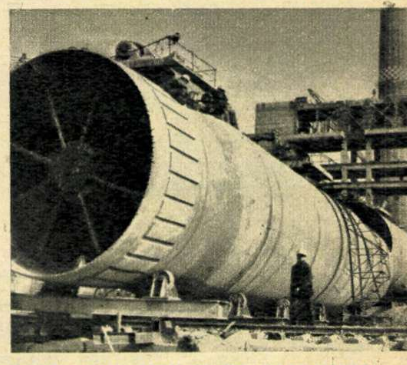

ȘANTIERUL UZINEI DE ALUMINIU DIN TULCEA

UN TABLOU FĂRĂ RAMĂ

Pe Elena Cernomoreț, pionieră în clasa a VI-a, am cunoscut-o într-o zi însorită de noiembrie. Bronzul statuii ecvestre a lui Mircea cel Bătrîn (recentă lucrare a maestrului Ion Jalea) lucea sub razele soarelui de toamnă. Fata stătea de mai multă vreme acolo și nu părea grăbită. Din vorbă în vorbă am aflat că activează

LA START, ÎN COMPETIȚIA VIITORULUI

TULCEA

«SIMETRIE»

FOTO: RADU SEGĂRCEANU, CASA PIONIERILOR, TULCEA

în cercul de artă plastică de la Casa pionierilor. «Știu un loc — mi-a spus ea — de unde orașul își desfășoară întreaga panoramă de unde s-ar putea picta totul, dar tabloul ar trebui să fie așa, o pînză enormă, fără ramă. Pentru ca să poți adăuga mereu, în fiecare zi, noi amănunte, noi detalii». Firește, Elena nu știa totul despre viitoarea dezvoltare a orașului ei natal, dar simțea cu sensibilitate de artist ce se petrece, ce se va petrece. De aceea, tabloul la care visa nu trebuia să aibă o ramă, o limită pentru ca să poată cuprinde și filigranul instalației noii uzine de alumină, și siluetele viitoare ale uzinei de feroaliaje, și ale fabricii de prelucrare a marmurei și granitului. Să poată fi notate cu pensula instalațiile viitorului corp mineralier, blocurile din noul cartier de nord-vest și încă multe altele care au sau vor avea temelii aici.

O parte din viitorii muncitori, ingineri și tehnicieni ai viitoarelor uzine din Tulcea mai poartă încă matricole școlare și cravate pionierești. Și pentru a folosi un cuvînt de mare frecvență, beneficiarii principali, beneficiarii a tot ceea ce se construiește sînt firește ei. Vor lucra poate în uzine sau la irigații (în viitor, în județ se vor iriga 75 000 de hectare), vor fi piscicultori (amenajările piscicole din Delta Dunării vor însuma încă 50 000 de hectare), sau constructori. O atracție magnetică exercită și profesia de marinar (flota de pescuit oceanic va număra 32 de traulere și 4 mari nave colectoare). Șantierul naval, marile depozite frigorifice au, de asemenea, nevoie de cadre calificate. Somova dă țării barită. Mahmudia trimite uriașe cantități de calcar siderurgic gălățenilor. Pînă în 1976 mina de la Altîn-Tepe își va dubla producția, iar în 1980 producția de pirită cupriferă de aici va fi de 3 ori mai mare. Și aceste locuri așteaptă marea înnoire pe care experiența vîrstnicilor trebuie s-o primească prin forța și inteligența generației tinere.

PIONIERII RĂSPUND „PREZENT!"

Era ora 21,30. Destul de tîrziu dacă ne gîndim că a doua zi pionierii și elevii aflați în noul atelier de lăcătușărie, de la Liceul «Spiru Haret» din Tulcea, trebuiau să răspundă, la prima oră de școală «prezent». Continuau însă, ajutați sau consultîndu-se numai cu maistrul instructor, să monteze menghinile, să pregătească trusele de scule, să verifice instalațiile electrice. Se aflau acolo Mihai Condru, Laurențiu Marin, Gheorghe Tamaș, Vasile Cubaneț, Niculae Jecu, dar ar fi greșit, cred, să rețineți numai numele lor, deoarece cele ce urmează se referă la întreaga unitate de pionieri, la toți elevii liceului, la marea familie a școlii.

ÎN DRUM SPRE ȘCOALĂ

Octombrie 1971. Într-o duminică dimineață, în curtea liceului a apărut un excavator. În jurul lui vreo 30—40 de elevi, maistrul-instructor Constantin Băran, directoarea liceului, tovarășa Virginia Dima și cîțiva părinți. S-au făcut măsurători, s-au plantat jaloane, s-a marcat terenul. A doua zi, luni, vestea că s-a deschis santierul pentru constructia unui complex de ateliere școlare circula prin clase și pe coridoare cu «viteza luminii». La sediul organizației de partid din școală a avut loc o scurtă consfătuire la care au fost chemați membrii comitetului U.T.C. și ai comandamentului unității de pionieri. În jurul planurilor desfășurate s-au împărțit sarcinile, s-au alcătuit brigăzile de muncă patriotică, s-au fixat atribuțiile. Din pămînt au mușcat cu sete, mai întîi tîrnăcoapele și hîrlețele. Apoi excavatorul, care a terminat repede treaba. Au urmat: fundația, turnarea betonului, stîlpii susținători, zidăria, montarea lemnăriei și finisarea. Cu excepția celor din primele două clase, toți elevii Liceului «Spiru Haret» au muncit pe șantier alături de zidari, fierari-betoniști, dulgheri, zugravi, electricieni. Zăpada din iarna trecută și ploile exasperante din această toamnă au fost piedici peste care s-a trecut. Nu ușor, firește, dar au fost învinse. Și fără să vă spun eu, bănuiți că pe șantier s-a lucrat în tot timpul vacanțelor. Au muncit pionierii și elevii școlii, prietenii acestora, profesorii și părinții. Cîteva întreprinderi mari din oraș, printre care Trustul de construcții și în mod deosebit Intreprinderea de construcții și reparat nave și utilaj, care tutelează liceul, au dat micilor și entuziaștilor constructori un sprijin substanțial.

În seara din ajunul inaugurării, cînd i-am vizitat, copiilor nu le venea să se despartă de ateliere. Sosise, în fine, și momentul retrospectivelor, al amintirilor de pe șantier, între care unele sînt notate în albume pionierești și ilustrate cu fotografii. Noua clădire adăpostește șase ateliere: lăcătușărie-mecanică, forjă, sudură, tîmplărie, croitorie-tricotaje și un atelier de broderie și gospodărie. Folosind experiența și rezultatele vechilor ateliere, noile ateliere au și încheiat contracte pentru executarea cu termen a unor lucrări de lăcătușărie, tîmplărie, croitorie, artizanat și altele. Pentru piulițe, șuruburi și alte cîteva repere mai mici există un contract semnat cu întreprinderea tutelară. Atelierele de lăcătușărie și tîm-

(CONTINUARE ÎN PAG. 14)

MIHAI IONESCU

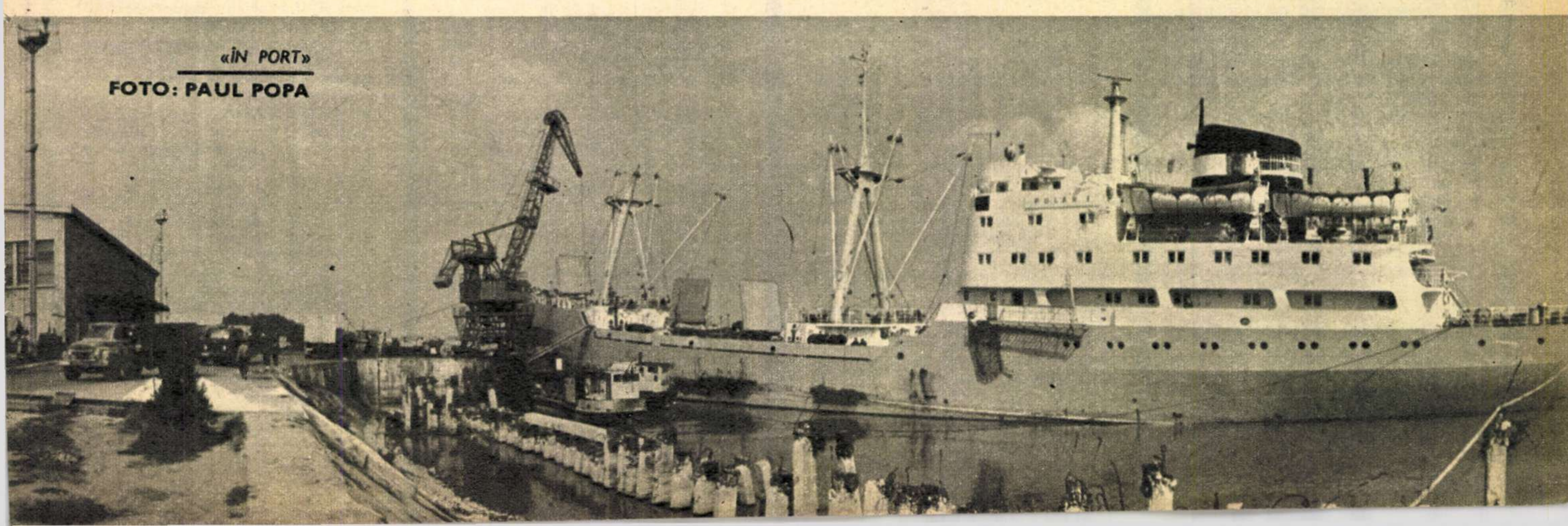

«ÎN PORT»

FOTO: PAUL POPA

LEGENDARE MURMURE DE PIATRA

de **RADU SELEJAN**

Privind de sus, de pe Parîng, seara, cînd ceața încă mai rătăcește speriată prin păduri, cînd cerul abia începe să-și prindă stele de aur în coama-i fumurie, cînd foșnetele pădurilor însetate se apropie de Jiu să se adape ca niște mari turme, cînd vuietul fluviului de cărbune este parcă mai împlinit, Valea Jiului îți apare ca un neasemuit picior de plai. Și pe măsură ce noaptea îndrăznește tot mai mult, Valea devine fascinantă, îmbrăcîndu-se în sute și mii de lumini ce par a se naște din murmurul, din valurile fluviului de diamante negre, plecat din adîncuri, din erele care, atunci demult, l-au ferecat, împietrindu-l în bezne.

Urc și cobor de-a lungul celor două Jiuri. Într-o parte Parîngul, în cealaltă Retezatul-doi uriași cu frunțile zvîcnind către cer, străjuind frumusețile și bogățiile Văii. Din cînd în cînd mă opresc să respir mai în voie, să admir frumusețile acestor pămînturi, tăria omului, care acolo, jos, în orașele subpămîntene, supune cu pricepere și bărbăție adîncul, smulgîndu-i bogățiile care i se cuvin.

Odinioară cunoscută ca Vale a Plîngerii, Valea Jiului a cunoscut în zilele luminoase ale socialismului urcușuri nebănuite, atingînd culmi nici măcar visate de părinții minerilor de astăzi. Pentru că și aici, ca pretutindeni în țară, socialismul a ridicat omul la rangul de om, a decretat munca drept o datorie de onoare, a schimbat radical fața tuturor așezărilor.

*

Întîile începuturi ale acestor pămînturi nu sînt pomenite în nici un hrisov. Foșnetul pădurilor de altădată s-a topit împreună cu trunchiurile, florile și fructele copacilor, care, scufundîndu-se în adîncuri, au zămislit cărbunele. Poate că foșnetele s-au adunat în strălucirea pietrelor care ard, dîndu-le acea inedită frumusețe, pentru că negrul cărbunelui din Valea Jiului nu-i de rînd.

Poate că oamenii, mergînd pe spinările munților, pe urmele soarelui, să fi dat cîndva de aceste pămînturi colorate de alte păduri, de alte poieni cu rădăcinile înfipte în trupurile celor de ieri, și de dragul lor au rămas aici, între Parîng și Retezat. Cîți or fi fost, nimeni nu poate spune nimic. Cert e că nici un cronicar nu s-a învrednicit să caute înțelesul acestor pămînturi adormite la umbrele munților și ale pădurilor, în poienile cărora supuși ai lui Decebal își rostuiau netulburați viața.

Pînă cînd, o parte a cohortelor lui Traian au trecut pe aici, prin Vale, întinzîndu-se către inima Daciei. Apoi, după ce Decebal s-a înfășurat în simbolul veșniciei, mulți dintre bătrînii, femeile și copiii crescuți în jurul Sarmizegetusei, s-au împămîntenit aici, pe malurile celor două Jiuri. Poate ei să fi fost întîii «descălecători». Poate ajungînd aici, au lărgit rosturile așezărilor binecuvîntate de cînd lumea de soare.

Viața își urma drumul, nestingherită. Oamenii au învățat să doinească, îmblînzind astfel relele care le erau potrivnice. Și anii au trecut iarăși nebăgați în seamă, împingînd roata istoriei. Încărcate de gloria multor bătălii cîștigate, armatele lui Mihai Viteazul au bătut și ele drumurile aspre ale acestor pămînturi, în dorința de a ajunge în cît mai scurtă vreme în inima țării de dincolo de munți, de a făptui o singură țară a românilor, așa cum o cerea legea sfîntă a străbunilor. Poate că mai bătrînii așezărilor ascunse din calea drumului mare, auzindu-le vuietul, cunoscîndu-l, au ieșit în calea oștilor lui Mihai, după datină, cu pîine și sare, urîndu-le împlinirea cît mai grabnică a ceea ce își doresc să înfăptuiască, de a aduna pămînturile din jurul Carpaților într-o singură țară. Cînd însă otomanii au încercat, în anul ultimei invazii, să treacă pasul Vulcanului, păstorii de prin partea locului, cunoscînd de-acuma puterea «pietrelor care ard», au adunat în trecătoare grămezi uriașe de cărbuni cărora le-au dat foc. Înspăimîntați, invadatorii n-au mai cutezat să-și continue drumul, făcînd calea întoarsă.

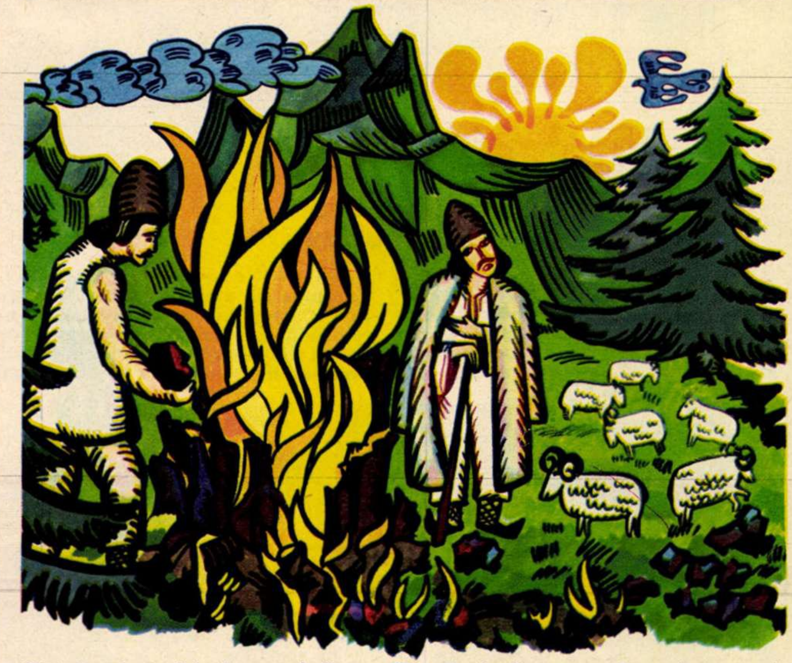

DESEN: ALEXANDRU BĂLAN

PIETRELE CARE ARD

Urc și cobor de-a lungul celor două Jiuri, și la fiecare pas îmi pare că se împlinesc alte taine, legate de puterea de a fi a cărbunelui. Gîndul mă poartă deopotrivă înspre cei care astăzi dau nume izvoarelor subpămîntene de diamante negre și înspre cei care le-au aflat pentru întîia oară înțelesul. În drum către Cîmpul lui Neag, mă opresc pentru o clipă de odihnă în preajma unui brad. Îmi pare că-i aici de cînd lumea, că a fost martorul trecerii vremii. Caut să adun și să le îngeamăn spusele, cîte le-am ascultat despre aceste locuri, despre oamenii lor. În minte, pe nesimțite mi se înfiripă o poveste, o minunată legendă despre cum au descoperit oamenii, păstorii, puterea pietrelor care ard.

A fost atunci o vară buimacă. Furtunile nu mai conteneau să bată drumul dintre Parîng și Retezat și înapoi. Păstorii, nemulțumiți, temători, își îmboldeau turmele de oi speriate de atîtea fulgere, către pășuni. În mijlocul unei poieni, trăia pe-atunci un brad, mare și gros, martor, spuneau unii, la facerea lumii. La marginea poienii un păstor își adăpostise turma și privea ploaia de fulgere. Deodată, un fulger a lovit bradul. Flăcările s-au risipit repede printre cetini și bradul a început să ardă. Speriat, ciobanul a lăsat oile și a fugit să cheme alți păstori. Cînd s-au adunat mai mulți, bradul era de-acuma scrum, focul mistuia de-acuma rădăcinile, fir cu fir. S-au minunat ciobanii văzînd minunea. În drumul lui, soarele s-a oprit o clipă să privească și el cum ard rădăcinile bradului. Seara, fiecare păstor, la stîna lui, și-a văzut de treburi. Nici care însă n-a putut adormi. Focul, scurs în rădăcinile bradului nu mai contenea, pădurea părea că geme, că plînge. În zori, păstorii s-au adunat iarăși în poiana bradului. Minunăție. Focul creștea acum din pămînt, rădăcinile bradului pieriseră, căldura care izvora din acel loc era mai mare ca a soarelui în luna lui cuptor.

— Arde pămîntul, a strigat unul, speriat.

— Arde piatra, a strigat altul.

Unul mai îndrăzneț s-a apropiat de malul focului, purtînd în mîini cîteva pietre negre, sclipitoare, pe care le-a aruncat în gura jarului. Cît ai bate din palme, acestea s-au și aprins.

— Arde piatra neagră, arde, a strigat ciobanul să-l audă o lume.

— Lucru neobișnuit, a zis unul mai bătrîn. De ce arde?

— Arde că-i făcută ca să ardă, i-a răspuns cel care a făcut încercarea.

— Asta-i foc ce ține mult. Nu-i ca ăla de cetină care piere în grabă...

S-au minunat ciobanii cît s-au minunat, apoi, cu teamă, au prins a strînge pietre negre și a le aprinde. Pînă s-au obișnuit cu puterea lor, pînă au văzut că nu-i vorba de nici un lucru rău care să-i păgubească. Apoi, sub căldările ciobanilor pîlpîia jarul pietrelor care ard, puterea lor fiind de-acum tovarășa pămîntenilor de pe Jiu. Și așa, pietrele negre și strălucitoare au început să dea noi sensuri vieții păstorilor, care le foloseau la bine și la rău. Lupii, după ce au adulmecat focul, s-au risipit către alte locuri. Și în vorbirea de fiecare zi, mulțumită fulgerului și bradului care s-a aprins, «pietrele negre» s-au preschimbat în «pietre care ard».

Să fi fost fulgerul Prometeul acestor locuri? Cine ar putea răspunde?

Bradul, sub care adăstasem pentru o clipă de odihnă, își rotea parcă vîrful în jurul soarelui ajuns deasupra sa în cea mai desăvîrșită tăcere. Foșnetul său se depăna pe de-a-ntregul în povestea pietrelor care ard.

PRIMUL MINER

Oricît de departe am merge cu presupunerile, cu fantezia, nu vom putea afla numele celui care a mușcat primul dintr-un bulgăre de cărbune, crezîndu-l cine știe ce fruct al pădurii, pentru ca apoi să-l azvîrle înciudat cît colo, ca pe o piatră nefolositoare, fără preț, rătăcită ca din întîmplare la rădăcina unui copac, pe prundul secătuit de apă al unui torent care n-a avut puteri să-l poarte mai departe, să-l reverse o dată cu apa și vuietul într-unul din cele două Jiuri.

Se spune, ca o rămășiță a unui tare îndepărtat ecou, împietrit pe cine știe ce creangă de cer, că întîiul miner a fost Jiul însuși, ori poate copiii lui înrădăcinați pe toate viroagele munților din jur. Dacă ar fi să dăm crezare acestei minunate povești, basmul ar începe astfel: a fost odată ca niciodată un dac foarte viteaz. Supărat pe mai marii obștii în care trăia, și-a luat soața, pruncii și armele, plecînd înspre munții care abia se zăreau, de vîrfurile cărora se sprijinea cerul, pe care se odihnea soarele, de care se izbeau neputincioși norii. Ajuns pe pămîntul de dincolo de munți, l-a luat în stăpînire cu păduri, cu rîuri cu tot. Venit din țara Munților de aur, cunoscîndu-i foloasele și puterea, cu sufletul îmbolnăvit de metalul galben și strălucitor, dacul răzvrătit, împreună cu fiii lui, s-au apucat să sape la rădăcinile munților din jurul noii sale așezări, cu gîndul că, îmbogățindu-se, poate întemeia o țară a sa peste care el să fie stăpîn și rege, înspre necazul celor care l-au alungat din obștea strămoșească. Și, de ce nu, să se războiască cu ei, să ajungă astfel și stăpînul lor.

După zile și nopți de trudă, cîte încap în nenumărate veri și toamne și ierni și primăveri, dezvelind cu migală rădăcină după rădăcină, dacul, copleșit de greutatea gîndurilor s-a trezit învins. Nu găsise nici o fărîmă de aur. Pămîntul și piatra erau brăzdate de vine negre, sclipitor de negre, asemănătoare într-un fel filoanelor de aur, dar care izbite cu ciocanul se fărîmau. Aveau însă aceste pietre un anume fel de a se risipi, căutînd mereu chi-

gîndirea

cere însă din partea noastră o concentrare serioasă, un efort conștient pentru înțelegerea conexiunii generale a relațiilor cu care lucrăm. Amănuntele trebuie subordonate întregului — altfel ne putem afla în situația nu tocmai de invidiat a unui personaj descris de scriitorul american Edgar Allan Poe: «...gîndirea sa nefiind suficient educată mergea continuu pe drumuri greșite... El își diminua activitatea viziunii privind obiectul de la o depărtare prea mică. Putea să vadă, poate, unul, sau două puncte, cu o claritate ieșită din comun, dar prin însăși procedeul său pierdea aspectul ansamblului».

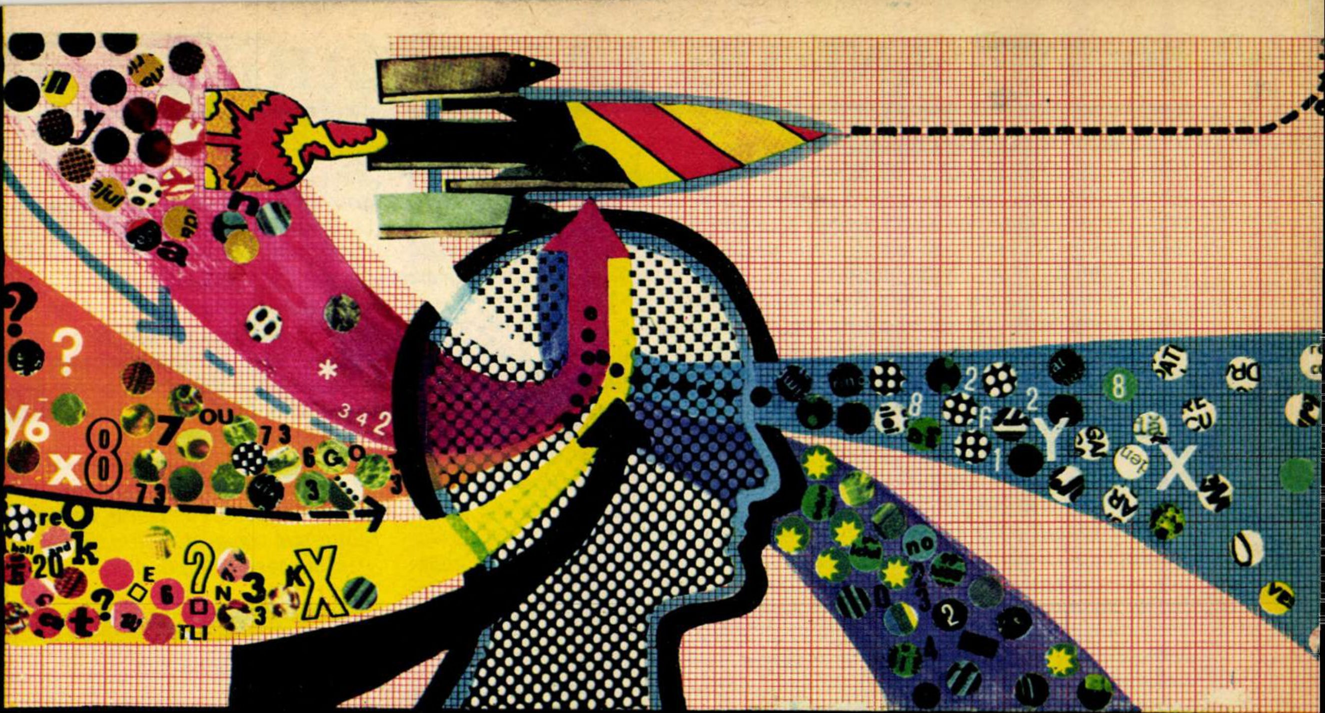

UN NESĂȚIOS: CREIERUL

Există în evoluția gîndirii omenești destule exemple strălucite despre ceea ce s-a putut realiza tocmai datorită faptului că nu s-a pierdut «aspectul ansamblului». Și care altul dintre exemplele epocii noastre poate fi mai grăitor decît apariția ciberneticii? Actul ei de naștere l-a semnat matematicianul american Norbert Wiener, cînd a făcut să apară, în anul 1948, studiul său intitulat «Cibernetica sau control și comunicație la om și mașină». În fond este vorba de descoperirea unor analogii care există între organismele vii și sistemele tehnice (mașini), luîndu-se în considerare nu manifestările concrete, particulare ale mecanismelor, ci acel «aspect al ansamblului», în care e vorba de principiile generale ale funcționării lor. Așa s-a constatat că aceste principii sînt valabile în toate reglajele automate, indiferent dacă ele se bazează pe dispozitive mecanice, pe montaje electronice construite de om sau pe circuitele nervoase ale omului însuși. Dar iată că cibernetica, dînd răspuns unor probleme complicate, pune la rîndul ei în fața oamenilor probleme încă și mai complicate. Și cum nici o știință nu se poate dezvolta prin sine însăși, rămîne ca omul să se aplece cu și mai multă atenție asupra conexiunilor și relațiilor puse în evidență de cibernetică.

În această continuă căutare omul dispune de acel instrument infailibil, care este creierul. Cercetările au stabilit că fiecare creier este alcătuit din 10 miliarde de celule nervoase, legate între ele printr-un sistem de relații extrem de complicat. Omul nu folosește deocamdată aceste celule decît într-o măsură extrem de mică. Dacă numai 1 milion din cele 10 miliarde de celule ar intra în conexiuni reciproce de două cîte două, numărul de căi de legătură astfel create ar putea fi reprezentat de cifra 1 urmată de 2 784 000 de zerouri! Nici o mașină nu poate realiza un asemenea număr de combinații. E lesne (sau poate dimpotrivă, greu...) de închipuit ce mină inepuizabilă de gîndire e ascunsă în fiecare creier. E o mină sui-generis care dă cu atît mai mult, cu cît... primește mai mult. Fiecare cunoștință introdusă se leagă (și se va lega tot mai complex) de altele și de altele, întorcîndu-se amplificată și îmbogățită pentru a înarma, la un grad superior, omul în bătălia pentru cunoaștere. De aceea poate nu e de prisos să vă întrebați mereu: azi ce i-am dat creierului?

RADU ȚIULESCU

«LUMEA VIITORULUI» DESEN: CRISTINA STICLARU, CL. A V-A, BRĂILA

50 DE ANI DE LA CREAREA U.R.S.S.

Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste (U.R.S.S.) împlineşte o jumătate de veac de existenţă. La 30 decembrie 1922, primul Congres al Sovietelor, la care participau reprezentanţi ai numeroaselor naţionalităţi din toate republicile în care fusese instaurată puterea sovietică, avînd ca preşedinte de onoare pe Vladimir Ilici Lenin, au adoptat Declaraţia şi Tratatul cu privire la constituirea Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste. Astfel, la numai cinci ani de la epocala victorie a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie 1917, s-a făurit prima federaţie socialistă de republici sovietice.

În prezent, U.R.S.S. cuprinde 15 republici unionale în compunerea cărora intră de asemenea 20 de republici autonome, 8 regiuni autonome, 10 districte naţionale, 6 provincii şi 105 regiuni. In cadrul Uniunii Sovietice trăiesc peste 60 de naţiuni, de grupuri naţionale şi naţionalităţi. Cu o suprafaţă de 22 402 000 kmp, U.R.S.S. se întinde pe o şesime din suprafaţa globului pămîntesc, deţinînd astfel primul loc în lume în ce priveşte întinderea. Cu o populaţie de 246 259 000 locuitori, U.R.S.S. ocupă al treilea loc din lume.

De-a lungul celor cinci decenii de existenţă, marea familie a popoarelor sovietice şi-a întărit neîncetat legăturile frăţeşti; diferite naţionalităţi, eliberate de exploatarea şi asuprirea moşierilor, capitaliştilor, a funcţionarilor ţarişti au muncit împreună cu avînt pentru dezvoltarea şi înflorirea patriei lor comune, socialiste. Iar atunci cînd patria le-a fost atacată de fascişti, toţi oamenii sovietici s-au ridicat,ca unul singur, la luptă, pentru apărarea cuceririlor revoluţionare şi, dînd grele jertfe de sînge, au adus o contribuţie hotărîtoare la victoria asupra fascismului.

La marea sărbătoare a semicentenarului Uniunii Sovietice, popoarele ei se înfăţişează cu un rodnic bilanţ de realizări. Ele au făurit cu succes orînduirea socialistă şi au păşit la crearea bazelor tehnico-materiale ale societăţii comuniste. Dispunînd de o industrie de prim rang, U.R.S.S. realizează în prezent circa o treime din producţia mondială, deţinînd primul loc în Europa şi al doilea în lume. Sînt binecunoscute realizările ştiinţei şi tehnicii sovietice, datorită cărora U.R.S.S. a fost prima ţară care a lansat un satelit artificial al pămîntului şi a trimis primul om în Cosmos — pe Iuri Gagarin. Cultura, ştiinţa, învăţămîntul cunosc o amplă dezvoltare în U.R.S.S.: unul din trei oameni învaţă în şcoli de toate gradele; fiecare al patrulea om de ştiinţă din lume este cetăţean al U.R.S.S. Ca o expresie a creşterii nivelului de trai şi a grijii pentru sănătate, durata medie a vieţii a crescut de la 32 la 70 de ani.

Datorită succeselor obţinute în dezvoltarea sa economică şi socială, în construirea societăţii noi, socialiste, U.R.S.S. joacă un rol deosebit de important în viaţa internaţională, în lupta popoarelor pentru o pace trainică.

Poporul român se bucură din toată inima de marile înfăptuiri ale popoarelor frăţeşti din Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Bazată pe vechi legături istorice, cimentată prin sîngele vărsat în comun de ostaşii români şi sovietici în lupta împotriva fascismului, prietenia româno-sovietică se dezvoltă necontenit în interesul celor două popoare, al cauzei comune a socialismului şi păcii.

La acest glorios jubileu, pionierii şi şcolarii din România trimit colegilor lor din U.R.S.S. salutul lor fierbinte şi urarea din inimă de a păşi tot înainte pe calea deschisă de Lenin, de a deveni demni continuatori ai făuritorilor primului stat socialist multinaţional, de a obţine în familia popoarelor U.R.S.S., mari succese în lupta pentru comunism şi pace.

I. FÎNTÎNARU

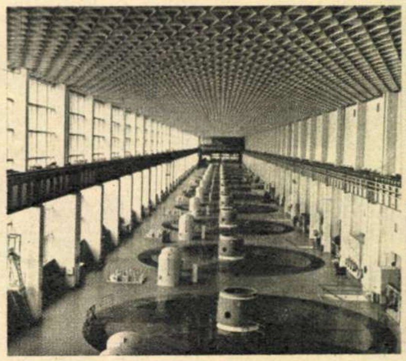

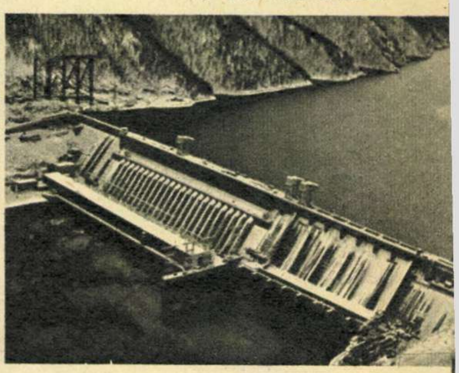

Balada CELOR DOUĂZECI ŞI ŞASE

de
SERGHEI ESENIN

Cîntă un cîntec, poete,
Cîntă!
Stamba cerului e-aşa de albastră,
Răsfrîntă.
Marea, aşijderea, ropotă
Cîntece tumultoase.
Ei erau
26.
26 erau,
26.
Mormintele lor nu le poate
Şterge nisipul.
Nimeni nu va uita chipul
Cum au fost seceraţi
Într-o noapte,
Colo, la versta
207.
Ceaţa pe mare
Colindă noian.
Vezi, s-a sculat din nisip
Şaumian*).
Deasupra pustiului,
Clănţăniri de oase.

Iată, încă
50 de mîini
Ies, ştergînd
Mucigaiuri vîscoase.
26 erau, 26.
Care în piept sfîrtecat,
Care în coaste.
Auzi, ei cuvîntă acu:
— «E vremea s-o pornim spre Bakù,
Să vedem,
Cît negura mai tulbură limanul,
Cum trăieşte Azerbaidjanul!»
……
……

Ca pe-un dovleac,
Noaptea rostogoleşte
Luna.
Marea, de ţărmuri izbeşte
Într-una.
Iată, pe-o noapte ca asta
Cu ceaţă,
Pe-aceşti viteji
I-a secerat un detaşament de engleji

Comunismul —
Steag al libertăţii tuturor.
Ca un uragan
A izbucnit întregul popor.
Împotriva imperiului
S-au pus la rînd
Ţărănimea şi proletariatul,
Luptînd.
Acolo, în Rusia,
Era iureş deplin,
Severul nostru părinte —
Lenin.
Iar aici,
Pe tărîmuri ceţoase,
Erau ei,
26.

Desigur toţi
Din cei ce mai trăiesc,
De '918
Îşi amintesc.
Atunci burghezimea
De pe-al lumii lat
Pe azerbaidjani
I-a împuşcat.

Puternică-a fost lovitura
Comunei,
Atunci în trecut.
Ţara asta n-a putut
Rezista, şi-a căzut.
Dar jalea pe toţi i-a răzbit,
Cînd se aflase
Sfîrşitul cumplit
Al celor 26.

Prin nisipul ca ceara topită,
Sub luna de sus,
Dincolo de Krasnovodsk
I-au condus,
Şi pe care cu glonţul,
Şi pe care cu sabia,
În orişice chip,
I-au doborît pe toţi
În nisip.

26 erau,
26.
Mormintele lor de lîngă şleau
Nu le poate şterge nisipul.
Nimeni nu va uita chipul
cum au fost seceraţi
Într-o noapte,
Colo, la versta 207.

Ceaţa pe mare
Colindă noian.
Vezi, s-a sculat din nisip
Şaumian.
Deasupra pustiului,
Clănţăniri de oase.
Iată, încă
50 de mîini
Ies, ştergînd mucegaiuri
Vîscoase.
26 erau,
26.
……

Noaptea, ca astăzi,
Cu pletele sumbre.
Peste Baku,
26 de umbre.
Umbrele celor
26.
Pentru ei, jalea
Şi cîntecul pe strune duioase.

Nici vîntul gol,
Nici ceaţa nu foşneşte.
Auzi, Şaumian
Glăsuieşte:
— «Djaparidze!
Oare-am orbit sub ţărîne?
Priveşte:
Muncitorii au pîne.
Ţiţeiul, ca sîngele pămîntului,
Umplînd rezervoare.
Locomotive în preajmă...
Vapoare...
Şi pe toate trenurile
Şi vapoarele,
Steaua noastră roşie
Arde ca soarele!»

Djaparidze răspunde:
— «Da, văd! Toate aceste
Îmi sînt o nespus de plăcută
Veste.
Deci clasa muncitoare
Puternică-i az'.
Ţine-n mîini viguroase
Întregul Caucaz.
Ca pe-un dovleac,
Noaptea rostogoleşte
Luna.
Marea de ţărmuri izbeşte
Într-una.
Iată, pe-o noapte ca asta
Cu ceaţă,
Pe-aceşti viteji
I-a secerat un detaşament de engleji.»

Comunismul —
Steag al libertăţii tuturor.
Ca un uragan
A izbucnit întregul popor.
Împotriva imperiului
S-a pus pe rînd
Ţărănimea şi proletariatul,
Luptînd.
Acolo, în Rusia,
Era iureş deplin,
Severul nostru părinte —
Lenin.
Iar aici,
Pe tărîmuri ceţoase,
Erau ei,
26.
……
Cerul, din slavă,
Albastrul şi-l rumpe.
Tace vorbirea
Umbrelor scumpe.
Care în piept împuşcat,
Care în tîmpla stoarsă.
Înspre Ahcea-Kuim
Fac cale întoarsă...
Cîntă un cîntec, poete,
Cîntă!
Stamba cerului e-aşa de albastră,
Răsfrîntă...
Marea, aşijderea, ropotă
Cîntece tumultuoase —
26 erau,
26.

În româneşte de
GEORGE LESNEA

• Monumentul celor 26 de comisari din Baku.

---

*)Şaumian, Djaparidze — conducătorii luptei oamenilor muncii din Azerbaidjan pentru Puterea sovietică în anii 1917–1918; au fost împuşcaţi de intervenţionişti şi contrarevoluţionari în stepa Turkmenistanului.

Din viața și preocupările pionierilor sovietici.

CÎND ASUPRA AULULUI S-A DEZLĂNȚUIT URAGANUL

În cele două căsuțe care alcătuiesc aulul Kodîk, nici nu se bănuia apropierea uraganului. La amiază ciobanul aduse turma în aul și dînd fiicei sale hățurile calului a intrat în casă.

Nadia se mîndrea întotdeauna cu faptul că tatăl său îi încredința supravegherea turmei, în timp ce el stătea la masă.

Hidrocentrala Krasnoiàrsk sau gigantul de pe fluviul Enisei—este una dintre cele mai mari hidrocentrale din lume. Puterea sa instalată este de 6 milioane kilowați. Lungimea barajului este de 1 100 m iar lacul de acumulare cuprinde 73,3 miliarde mc apă.

...Sărind ușor în șa, Nadia începu să meargă încet de-a lungul saivanului spre care se apropiau oile. Calul Alaiak sălta, iar fetița striga mereu: Șai-șai! Șai-șai!

Berbecii se înghesuie mai mult unul într-altul, iar turma începu să se învîrtă în cerc. Trebuie să se învîrtă — așa spune tata...

Și turma se învîrtea mereu. La început încet, imboldită de strigătul șai-șai!, apoi ritmul se acceleră și cercul deveni tot mai mare. Deodată se dezlănțui o rafală de vînt rece și tăios. Turma își schimbă într-o clipă direcția și Nadia nici nu apucă să înțeleagă ce se întîmplă, cînd oile gonite de vînt o luară la fugă, prin stepă.

...Prin vîrtejul de zăpadă au pornit trei brigăzi de căutare. Fetița dispăruse împreună cu turma! În fruntea brigăzilor se aflau comuniștii: directorul sovhozului, Muhtar Kajibaevici Arînov, secretarul organizației de partid, Jumagabin Ibraevici Monșin și secretarul organizației de comsomol al sovhozului, Beket Esmanov. În mașina brigăzii lui Esmanov benzina s-a terminat și atunci comsomoliștii au pornit pe jos s-o caute pe Nadia. Se grăbeau. Să ieși învingător în lupta împotriva unui asemenea uragan îi este greu și unui om matur, dar unei eleve de 14 ani!

Ziua n-a adus nici un fel de veste încurajatoare. De 36 de ore căutările continuau. Și iată că noaptea tîrziu, la fereastră, s-au auzit niște bătăi. Era Nadia.

— Nimic deosebit, povestea ea. Știam că turma nu poate fi întoarsă împotriva vîntului și căutam doar să țin oile grămadă. La un moment dat s-au apropiat doi cîini..

— Poate că erau lupi? — s-au îndoit cei mari.

— Nu știu. Pe o asemenea furtună, oare poți să vezi? I-am gonit cu biciul.

Șaizeci de kilometri a străbătut fetița cu turma. Știa un singur lucru: că turma trebuie salvată. Și a salvat-o. Toate cele 550 de oi erau în viață.

În ținuturile vechilor legende kazahe s-a născut încă o legendă adevărată despre fiica curajoasă a unui cioban, care a înfruntat uraganul. Directorul sovhozului a dat un ordin special, prin care Nadia Asmuz a fost premiată.

Mai tîrziu Comitetul comsomolului de la Școala internat din sovhozul unde învăța Nadia a primit-o în comsomol în unanimitate.

E. MIAHKOV

„Renul NORDULUI”

Cele ce vreau să vă povestesc, s-au petrecut într-o mică așezare din Iakuția. Eram acolo învățătoare. În clasa a VI-a, la lecțiile de desen, am desenat împreună cu copiii locurile natale, satul în care locuim. La expoziția-concurs organizată de școală exista un caiet de sugestii, în care fiecare își scria părerea: al cui desen este cel mai bun?

Copiii au recunoscut în unanimitate că cel mai bun desen era al elevei Ganea Rezanskaia din clasa a VI-a. Desenul era intitulat «Renul nordului». Un ren frumos, puternic, cu pieptul alb și cu un însemn roșu pe ureche, cu un clopoțel la gît, bătea zăpada cu copita. Pe cer strălucea aurora boreală.

Acest desen l-am adus la Moscova, la Școala nr. 536, membrilor cercului «Teatrul de păpuși». Văzînd desenul fetiței, toți membrii cercului s-au hotărît să deseneze și ei același lucru. Dar nici unul nu a reușit atît de bine ca Ganea. În schimb, o fetiță, tot din clasa a VI-a, Tania Polikanova a compus în ziua aceea o poveste despre renul nordului, cu coarne fermecate. Mi-a plăcut foarte mult această poveste.

Am trimis-o prietenilor mei, pionierilor din Iakuția.

Iat-o. Este intitulată «Coarnele fermecate».

«A fost odată în Iakuția, pe malul rîului Indigirka, un ren cu coarne fermecate. Toți îl socoteau un ren obișnuit. Dar el avea în coarne o putere atît de mare, încît era suficient să scuture odată din ele, pentru ca să vină primăvara, să scuture de două ori și să vină vara, să scuture de trei ori să vină toamna și de patru ori — iarna.

O vrăjitoare rea, Kîs-kîs-naidan, a aflat despre aceasta și s-a hotărît: îl prind pe ren și îi supun pe toți oamenii. A zburat ea atunci prin întreaga Iakuție pînă cînd a ajuns dincolo de Cercul Polar. Acolo, începu să tragă de coarne pe toți renii, dar nu l-a putut găsi cu nici un preț pe cel cu coarne fermecate.

A înțeles renul fermecat că vrăjitoarea îl caută și a fugit în nordul îndepărtat. S-a apropiat de școală și s-a transformat într-un ren, cel desenat în albumul elevei Ganea Rezanskaia.

Astfel a înșelat renul fermecat pe vrăjitoare. Aceasta a crăpat de ciudă și s-a transformat într-un vînt furios. Așa-i trebuie: să nu fie invidioasă!

Iar renul fermecat a înviat din nou și au înviat toții renii desenați de copii și alți mulți reni au venit cu ei din toate ținuturile. Acum ei trăiesc în nordul îndepărtat, în sovhozurile crescătoare de reni. Iar din taiga vine, de patru ori pe an, renul cu coarnele fermecate și schimbă anotimpurile».

N. JURAVLEVA

În fiecare din cele 172 000 de biblioteci pentru copii, existente in Uniunea Sovietică, se află secții speciale pentru micuții cititori. Lucrările destinate lor sînt sugestiv și bogat ilustrate. Cărțile pentru copii și tineret sînt tipărite de peste 100 de edituri, într-un tiraj anual de 250 milioane de exemplare.

Cu toate că nu are decît 17 ani, gimnasta Tamara Lazakovici a cucerit titlul de campioană a U.R.S.S.

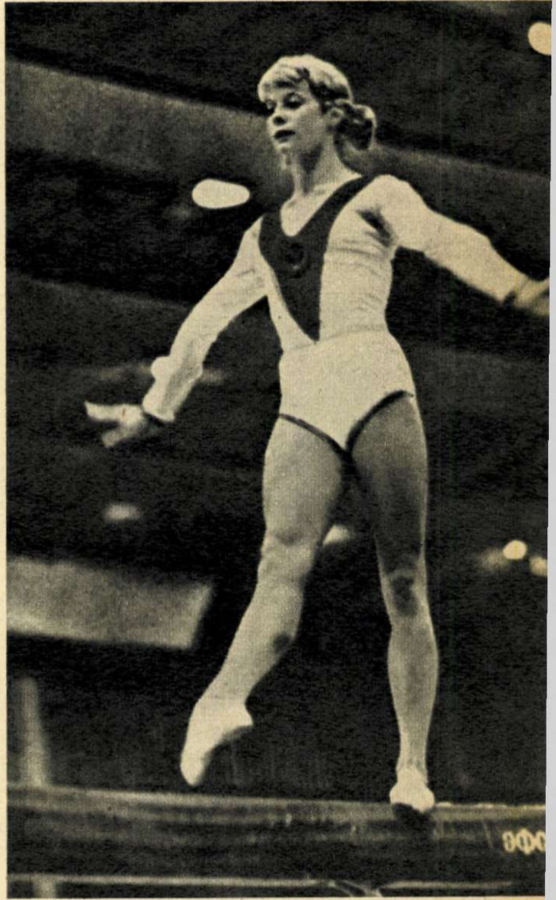

Oră de limba engleză la o școală din raionul Usurischi (U.R.S.S.). Pentru insușirea corectă a exprimării, copiii au la dispoziție aparatură tehnică specială.

Peste 20 000 de copii din regiunea Habarovsk activează în cercurile de tineri tehnicieni. Aici, sub conducerea unor specialiști, ei construiesc o bogată gamă de aparatură tehnică și diferite materiale didactice.

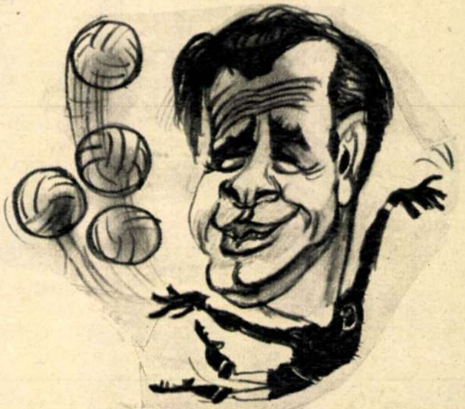

LEV IAȘIN VĂZUT DE POMPILIU

Astăzi, celebrul portar sovietic de fotbal Lev Iașin are nu numai nenumărați mici admiratori, ci și nenumărați... colegi. Printre aceștia se numără și membrii echipei Școlii de fotbal a tineretului de pe lîngă Stadionul central «V.I. Lenin» din Moscova. La primul turneu de fotbal redus, ei au invins echipa «Dinamo» cu scorul de 3—1, cîștigînd astfel premiul revistei «Nedelia». Iată o secvență din timpul fazei finale și apoi pe cîștigători bucuroși de cucerirea trofeului.

Eva Iakubiny din Sighetul Marmației—Maramureș și călușarul Constantin Bădiță din Scornicești—Olt s-au intîlnit pe scena cîntecului și jocului popular.

Foto: E. Fundulea

MICA ENCICLOPEDIE ASTRONOMICA

- Împreună cu planetele ce-l înconjoară, Soarele se rotește în jurul Galaxiei cu o viteză de 270 km pe secundă, parcurgînd orbita abia în 200 000 000 de ani.

- Acum 300 de milioane de ani, în era paleozoică, Pămîntul avea o atmosferă asemănătoare cu aceea care învăluie astăzi planeta Venus.

- După părerea astronomilor, în sistemul solar evoluează aproximativ 2 milioane de comete.

- Oamenii de știință cunosc pînă în prezent aproximativ 1 700 000 de diferite plante care cresc pe Pămînt. Pentru descrierea lor cea mai sumară ar fi nevoie de 50 de volume.

- Meteoriții care pătrund în atmosfera Pămîntului se aprind la o înălțime de circa 100 km și se sting la 60—70 km. Ei furnizează Pămîntului zilnic circa 2 000 tone de praf.

POȘTA Olguței

CONSTANȚA BEATRICE BAGI, LEHECENI, BIHOR

«... Sînt în mare încurcătură fiindcă nu știu unde să dau examen de admitere. Aș dori să mă fac parașutistă.» După cîte cunosc, parașutismul nu este o meserie, ci este un sport al celor curajoși. Înscrie-te la un club sportiv unde se practică parașutismul.

MONICA NIȚU — OLTENIȚA; CARMEN DAN—LUNCA-CLUJ, MIA OPREA—VĂLENI-NEAMȚ sînt trei din vechile mele prietene care de curînd și-au luat rămas bun de la cravata de pionier, intrînd în rîndurile uteciștilor. Vă înțeleg foarte bine, dragele mele, emoția pe care ați avut-o la despărțirea de organizația de pionieri și clipele de bucurie cînd ați fost primite în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist.

MARIANA BÎLDEA — MIHĂIEȘTI, OLT. «Aș vrea să cresc și eu iepuri, de unde să-i procur?» Mă bucur, dragă Mariana că-ți plac animalele. Îți recomand să te adresezi cooperativei de consum din comuna ta care îți poate da toate lămuririle. Mult succes.

DARCLEE IACOB — MATCA, — GALAȚI: Prietena mea mi-a trimis fotografia cu rugămintea de a o publica pentru numeroșii prieteni pe care și i-a făcut prin revistă. Îi îndeplinesc cu plăcere dorința.

CORESPONDAȚI CU NOI

ADRIANA ISTRATE

LENUȚA V. GHIOCA

MARIANA GHENCEA

NEACȘA IVAȘCU

EUGENIA CERENCIUCHIN, Școala generală nr. 3, Focșani; **MELANIA MARINESCU**, Școala generală nr. 2, Ștefănești, județul Argeș; **VICTORIȚA DELCEA**, Bogdana, județul Teleorman; **ADRIANA ISTRATE**, satul Purcăreni, nr. 167, comuna Sărlungeni, județul Brașov; **NUȚI COJOCARU**, Craiova, str. Brazda lui Novac, bl. D 29, sc. II, et. 4,ap. 18; **DIDINA BORDEI**, satul Gulianca, comuna Salcia Turda, județul Bacău; **LENUȚA V. GHIOCA**, comuna Vișani, județul Brăila; **MARIANA GHENCEA**, Războieni, str. Valența nr. 180, județul Alba; **NICA CONSTANTIN**, Berzeni, județul Vaslui; **NEACȘA IVAȘCU**, satul Plopeasa, comuna Scorțoasa, județul Neamț; **ELENA BĂRBOSU**, satul Plopeasa, comuna Scorțoasa, județul Neamț; **MARIANA CÎȚU**, satul Chioiboșești, comuna Ciocile, județul Brăila.

DESEN: SORIN ȘTEFĂNESCU

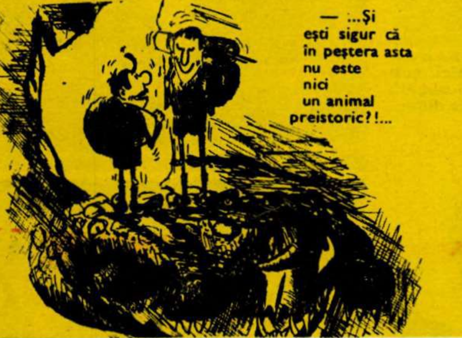
— ...Și ești sigur că în peștera asta nu este nici un animal preistoric?!...

DESEN DE IOZEFF BĚHUNČIK (DIN REVISTA «KAMARAT», BRATISLAVA

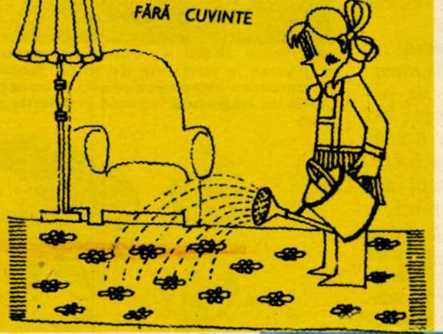

Pretutindeni, zăpada este bucuria copiilor.

TULCEA

(URMARE DIN PAG. 5)

plărie vor produce mese și scaune. Cu Inspectoratul școlar județean s-au semnat contracte pentru livrarea unei părți din mobilierul necesar cîtorva creșe și grădinițe. Se produc aici și truse de scule pentru dotarea altor ateliere școlare.

VECINA ȘCOLII

Înconjurată de un grup de pionieri, băieți și fete, o femeie de vîrstă mijlocie ținea în mînă un buchet mare de tufănele și, în ciuda îndemnurilor, se ținea cu modestie mai la o parte. Zîmbea și îmbrățișa cu privirea tot ce o înconjura.

«E vecina noastră — ne-au spus copiii — știți, tovarășa...» Era în prima zi, în duminica aceea din octombrie 1971, cînd măsurătorile pentru atelierul școlar riguros făcute, demonstrau că ar mai fi nevoie, pentru așezarea corectă a fundației, de încă 12 mp de teren. De după gardul care desparte liceul de curtea casei ei, vecina a oferit, fără ezitare, singura soluție posibilă. «Mutăm gardul». Și printr-un act a donat Liceului «Spiru Haret» 12 mp din propria ei curte.

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA

ROMAN FOILETON
DE LEONIDA NEAMȚU

10

Urmările unei... urmări

MĂ AFLAM... UNDE? Mă aflam între ruinele sinistre ale unui post de comandă, pe Dealul Viperelor, un fel de cazemată, unde prietenii mei m-au găsit legat cobză, înghețat, flămînd. De aici fusese dirijat, în patruzeci și patru, focul artileriei fasciste. Aici, cît mai departe de oraș, mă aduseseră inamici necunoscuți (deocamdată!) urmărind ce? Primul lucru pe care l-am văzut în clipa cînd am deschis ochii, a fost Marele Registru așezat pe genunchii Secretarei-Coordonatoare, care la rîndul ei era așezată pe o treaptă, cu stiloul în mînă, gata să înregistreze primele mele cuvinte.

Numai că, de buimac ce eram, nu mi se descleștau buzele, deci cel care avu onoarea să deschidă «conversația» a fost Laurențiu — Biberon. El nu-și pierde cumpătul în ocazii din astea!

— Bună dimineața! Ai dormit bine, Alexandre? A fost comod?

— Comod! Pe pămîntul gol, pe ciment mai bine zis... Dacă m-am ales cu vreun guturai?

— Cum am ajuns aici?

În clipa acea răsună un lătrat vesel și o namilă de cîine se repezi, gudurîndu-se... Azor M. Azor era bucuros că dau semne de viață! Dar el cum a ajuns aici? Și în general, ce se întîmplă?

— Dar pe noi nu ne întrebi cum am ajuns aici? interveni Dinu Chițcan, fluturînd triumfător un pantof — pantoful meu. Am ajuns aici,continuă Șeful Spatelui, datorită lui Azor M. Azor, care are un foooormidabil simț al mirosului. Iar el a ajuns aici, datorită ție, și tu ai ajuns aici, nu mai știm prin grația cui, și nici tu habar n-ai, și misterul acesta nu mai știu cine-l va dezlega!

— Tot noi! zise Jeni și notă repede în Marele Registru propriile ei vorbe. Iar apoi, dintr-o mică trusă scoase la iveală două sandvișuri mari și un termos cu ceai din... cozi de vișine. Specialitatea ei. Iată ce comoară de Secretară-Coordonatoare avem! Devorînd pîinea cu unt și cu ce mai era pe deasupra untului, am povestit «echipei de șoc» despre întîlnirea mea din noaptea trecută cu jonglera circului «Arabella», *inocenta* Cristina, și despre momentul cînd, în vreme ce amîndoi ne repezeam «în ajutorul» Balaurului Flămînd, o ceață mi se lăsase brusc peste ochi, peste cuget... nu mai eram în stare să explic.

— Te-au drogat, te-au adormit, zise Dinu. Constatare simplă. Dar care era pasul următor? Ne-am decis să acționăm repede. Trei sferturi de oră mai tîrziu ne aflam la marginea orașului, nu departe de circ. Pe drum culesesem felurite flori. Alcătuisem un buchet pestriț și vesel. Dinu Chițcan primi o anumită misiune, iar noi ceilalți rămaserăm să așteptăm în umbră, «în rezervă». Dinu Chițcan înaintă ținînd cu ambele mîini imensul buchet, ca pe un drapel al împăciuirii. După părerea noastră inventasem un mare șiretlic și eram tare mîndri.

Șeful Spatelui dădu ocol circului, menajeriei, celorlalte tarabe și instalații unde se trăgea la tir, se vindeau gogoși, «zodiace» etc. mă rog, cum e totdeauna în preajma unui circ ce se respectă. Numeroși inși se vînzoleau pe-acolo, unii veniseră să admire cămila, veverița (!), pantera, alții să tragă la țintă, și alții — oameni de-ai circului — să mai strîngă vreo funie, vreun șurub, să mături sau să piardă pur și simplu timpul. Dinu, isteț cum e, puse ochii pe un băiat ce făcea ordine la platforma tiribombei. Se apropie de el, c-un zîmbet.

— Prietene, zise, vrei să-mi faci un mare serviciu?

— Depinde, răspunse celălalt, amabil doar pe jumătate.

— Ești drăguț să predai buchetul ăsta fetei care face la circ jonglerie? Cristina parcă o cheamă. Din partea unor admiratori.

Băiatul de pe platforma tiribombei lăsă jos mătura, încrucișă brațele, se strîmbă către Șeful Spatelui și zise:

— Șmechere, ia nu încurca pe-aici circulația. Nu există în tot circul nici o jongleră, nici o Cristină. Singurii care fac jonglerie sînt «Trio Cardinale». De fapt sînt patru, patru frați. Să le duc lor florile?

— În nici un caz! Florile-s pentru Cristina.

— Perfect! N-ai decît s-o găsești, eu nu cunosc nici una!

Cînd Dinu Chițcan reveni cu coada între picioare și ne raportă rezultatele demersului său, fețele ni se lungiră. Doar Jeni, stăpînă pe sine, puse în Registru «noutatea» și ne dădu să bem ce mai rămăsese din ceaiul din cozi de vișine, «poate, cine știe, ne vine în minte un alt *mare șiretlic*», conchise ea.

— Dar tu ai fost la spectacol! se întoarse revoltat către mine Laurențiu. Ai fost împreună cu Ionică și cu Balaurul. Ați văzut sau nu ați văzut o jongleră — sau jongleriță — sau cum se zice? — pe nume Cristina?

— Nu știu ce a văzut Balaurul și nu știu ce a văzut Ionică... Eram mai mult atenți unul la celălalt, să nu dispărem...

— Și totuși, ați dispărut! Toți trei!

— Ironia soartei amice! Eu, în orice caz, nu-mi amintesc să fi văzut o jongleră — sau jongleriță, dacă-ți place mai mult așa. Vorba e: acum, ce facem? Care e mișcarea următoare?

*

În holul Gării Principale a orașului (principală și unică de fapt), Ionică Balica stătea la pîndă. Avea o mutră atît de enigmatică, încît nici el nu s-ar fi recunoscut. (După cum observați, ca să pot *reconstitui* întreaga istorie, sînt nevoit să revin iarăși la noaptea precedentă, Noaptea Marilor Dispariții, și să refac una cîte una mișcările prietenilor mei). Trecuse de mult miezul nopții, cînd, deodată... ei bine, deodată, din conul de umbră în care se afla, el îl văzu pe INDIVID.

Individul era cel ale cărui semnalmente le căpătase: barbă neagră, mare, pe tot obrazul, plus mustață, pălărie neagră cu boruri late, trasă pe ochi, umbrind partea de sus a figurii, raglan verde al cărui guler ridicat ascundea restul feței, adică jumătatea de jos. În plus, o minusculă valiză galbenă. În plus, pasul acela grăbit, nervos: INDIVIDUL se grăbea să urce în tren, trenul să pornească, să-l piardă în depărtări.

Conformîndu-se întocmai *instrucțiunilor primite*, Ionică îl urmări pe individ de la distanță, se urcă în același vagon, se cuibări în colțul celălalt al vagonului.

Individul se afla cu spatele la Ionică și ținea cotul drept pe marginea ferestrei. Ionică îl observa, căutînd să-și păstreze calmul. Lumina era chioară. Călătorii, numai vreo trei-patru. Cine să pornească la drum pe-o asemenea noapte, la o astfel de oră? Cine? Doar tipii suspecți, de teapa ăluia din colț. Ionică Balica nu știa exact ce se va întîmpla mai departe, însă el avea încredere în instrucțiunile primite...

Trenul se urni la ora stabilită, fără întîrziere, și puțin mai tîrziu în vagon își făcu apariția conductorul.

— Bună seara! Prezentați, vă rugăm, biletele...

În privința biletului «instrucțiunile» sunau: «Fii fără grijă, totul e aranjat.» Ca urmare, urmașul locotenentului Balica se făcu a fi surd de urechea aceea, dar, conductorul — încăpățînat — se proțăpi în fața lui:

— Băiete! Biletul...

— Biletul? Păi eu... Eu...

— Ai bilet sau nu?

— Dar mă aflu într-o situație... cum să vă explic...

— Vino cu mine!

— Dar...

— Fii băiat cuminte, vino cu mine.

Ionică Balica, muiat de transpirație, îl urmă pe conductor. Acesta controlă, în treacăt, biletele celor patru sau cinci pasageri, și ajunse la INDIVID. Individul ședea izolat în ungherul său și nu clintea nici cît un recif de corali, cînd oceanu-i calm.

— Biletul dumneavoastră, domnule!

Unui ins cu barbă atît de mare, cum să-i spui altfel decît «domnule»?

În clipa aceea INDIVIDUL făcu o mișcare bruscă, voind să se întoarcă spre conductor, și... barba, barba aceea uriașă, îi căzu de pe obraz...

Uluit de parcă și-ar fi văzut propria-i dublură, Ionică făcu un pas înapoi.

— Balaure!... murmură el, sugrumat. Tu erai, Balaure!

Balaurul Flămînd, fiindcă el era INDIVIDUL, se ridică încetișor, nici prea calm, dar nici foarte derutat.

— Sigur că eu eram, Ionică. Eram, și sînt... Dar tu, ce credeai?

— Ce înseamnă circul ăsta? zbieră scos din pepeni conductorul. O să vă arăt eu acum...

(VA URMA)

TUȘA FRUSINA

A început să bată un vînt puternic, tăios. Picăturile de ploaie se transformă în ace de gheață și fulgii, în loc să plutească, sînt viscoliți. E tare frig. În clasă însă, e cald, plăcut. Dar pînă la școala din Maliuc pionierii din micile așezări învecinate din Gorgova și Vulturu au de străbătut 5—6 km și fac o parte din drum și cu barca. La sosire și la plecare, pe ponton îi conduce tovarășa profesoară de serviciu. În barca cu care traversează brațul Sulina, căpitan-comandant și vîslașul nr. 1 este însă mătușa Frusina. Frusina Huluba se numește femeia voinică, pe cît de aspră și neîngăduitoare cu zbenguielile și ștrengăriile din barcă, pe atît de blîndă, bună, înțelegătoare, de îndată ce picioarele copiilor ating uscatul. Am ținut ca din aceste ultime rînduri să aflați că există în Deltă o femeie căreia copiii îi spun mătușa sau tușa Frusina și pe care cei peste 100 de școlari de la Maliuc o iubesc.

Într-un proces-verbal de inspecție școlară se nota lapidar: «Frecvența la școala din Maliuc este foarte bună.» Este fără îndoială meritul elevilor, al pionierilor și școlarilor care, în ciuda condițiilor naturale, fac din punctualitate un folositor exercițiu de voință exemplară.

Este o zilnică dovadă a ceea ce înseamnă setea de a învăța, dorința de a ști, de a deveni folositori țării. Cînd peste ani numele înscrise în cataloagele școlii din Maliuc vor figura printre cele ale piscicultorilor și zootehniștilor din Deltă, printre cele ale marinarilor flotei de pescuit oceanic, muncitorilor și tehnicienilor din uzinele tulcene, un merit și o mulțumire va avea, și mătușa Frusina.

Cutezătorii 51

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1 — BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA
Administrația: **Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.**
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE INTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI-CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001
Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacție: LUCIA SICOMAȘ

FIUL MUNȚILOR

11

REZUMAT:
OASTEA DE LĂNCIERI CONDUSĂ DE AVRAM IANCU OCUPĂ ABRUDUL. ÎN LUMEA MOȚILOR, FECIORUL IOBAGULUI DIN VIDRA ERA NUMIT ACUM «FIUL MUNȚILOR».

Scenariu: **VLAICU BÂRNA** Desene: **MIHAI SÂNZIANU**

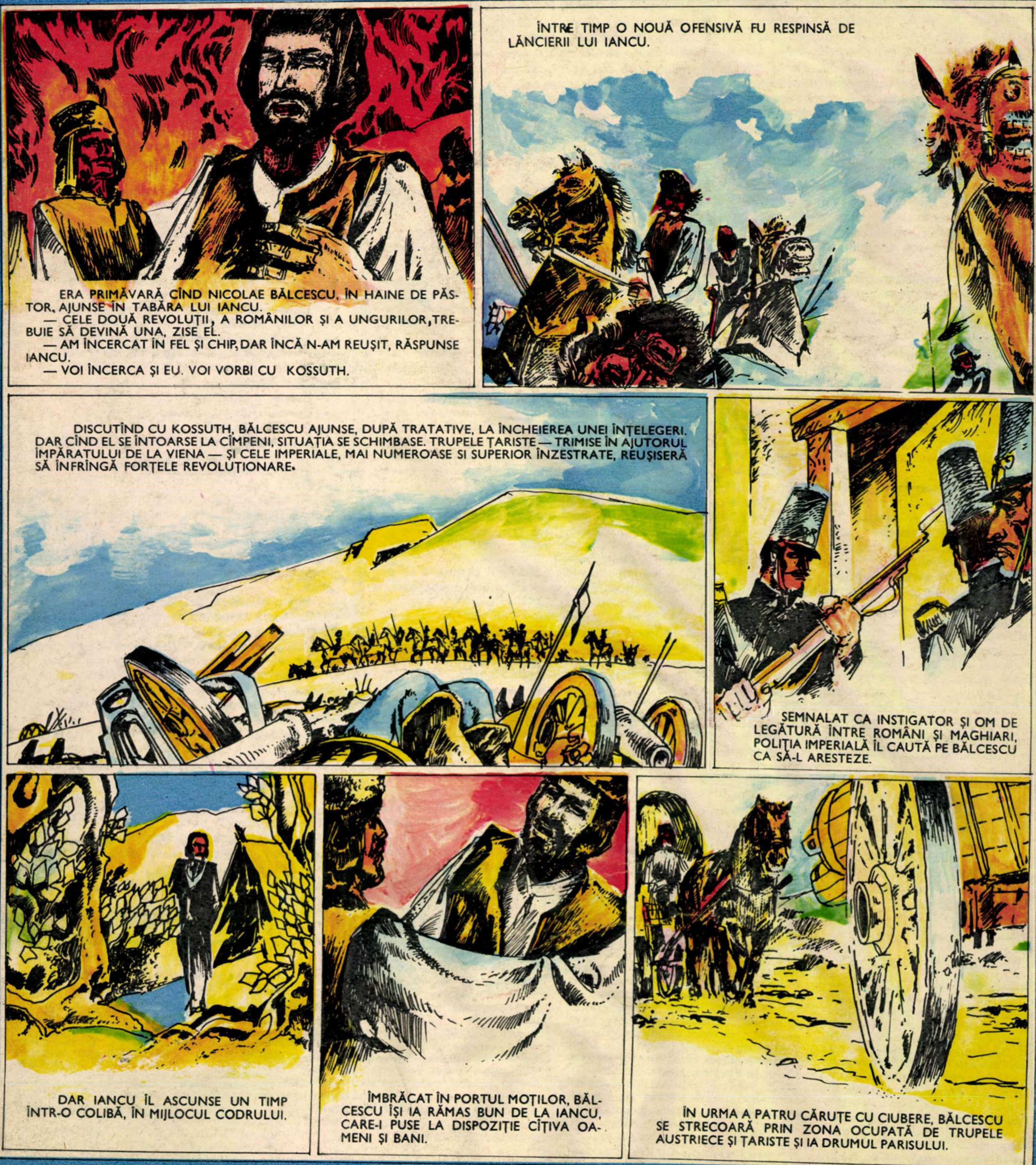

ERA PRIMĂVARĂ CÎND NICOLAE BĂLCESCU, ÎN HAINE DE PĂSTOR, AJUNSE ÎN TABĂRA LUI IANCU.

— CELE DOUĂ REVOLUȚII, A ROMÂNILOR ȘI A UNGURILOR, TREBUIE SĂ DEVINĂ UNA, ZISE EL.

— AM ÎNCERCAT ÎN FEL ȘI CHIP, DAR ÎNCĂ N-AM REUȘIT, RĂSPUNSE IANCU.

— VOI ÎNCERCA ȘI EU. VOI VORBI CU KOSSUTH.

ÎNTRE TIMP O NOUĂ OFENSIVĂ FU RESPINSĂ DE LĂNCIERII LUI IANCU.

DISCUTÎND CU KOSSUTH, BĂLCESCU AJUNSE, DUPĂ TRATATIVE, LA ÎNCHEIEREA UNEI ÎNȚELEGERI. DAR CÎND EL SE ÎNTOARSE LA CÎMPENI, SITUAȚIA SE SCHIMBASE. TRUPELE ȚARISTE — TRIMISE ÎN AJUTORUL ÎMPĂRATULUI DE LA VIENA — ȘI CELE IMPERIALE, MAI NUMEROASE SI SUPERIOR ÎNZESTRATE, REUȘISERĂ SĂ ÎNFRÎNGĂ FORȚELE REVOLUȚIONARE.

SEMNALAT CA INSTIGATOR ȘI OM DE LEGĂTURĂ ÎNTRE ROMÂNI ȘI MAGHIARI, POLIȚIA IMPERIALĂ ÎL CAUTĂ PE BĂLCESCU CA SĂ-L ARESTEZE.

DAR IANCU ÎL ASCUNSE UN TIMP ÎNTR-O COLIBĂ, ÎN MIJLOCUL CODRULUI.

ÎMBRĂCAT ÎN PORTUL MOȚILOR, BĂLCESCU ÎȘI IA RĂMAS BUN DE LA IANCU, CARE-I PUSE LA DISPOZIȚIE CÎTIVA OAMENI ȘI BANI.

ÎN URMA A PATRU CĂRUȚE CU CIUBERE, BĂLCESCU SE STRECOARĂ PRIN ZONA OCUPATĂ DE TRUPELE AUSTRIECE ȘI ȚARISTE ȘI IA DRUMUL PARISULUI.

(VA URMA)

Biblioteca

Cutezătorii

52

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 28 DECEMBRIE 1972,
ANUL VI (275),
16 pagini, 1 leu

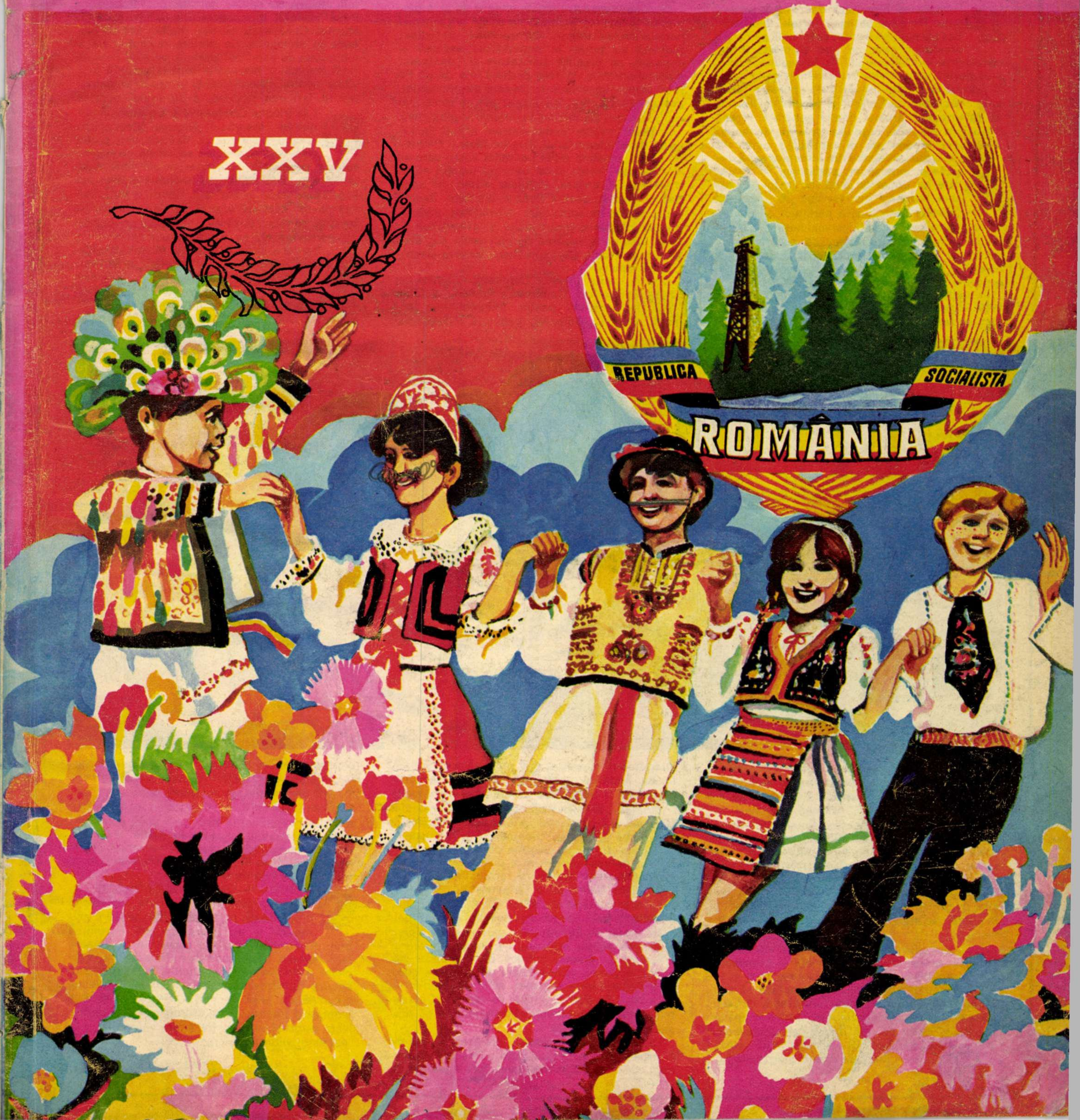
XXV
REPUBLICA SOCIALISTA
ROMÂNIA

RĂDĂCINILE PIONIERIEI

PIONIERIA ÎN ANII REPUBLICII

Proclamarea Republicii descătușase energiile. Partidul strîngea forțele democratice ale națiunii într-un șuvoi unic pe care-l conducea spre un nou și măreț ideal: construirea socialismului. Ca totdeauna, copiii erau dornici să participe la strădaniile celor mari. Și iată că la sfîrșitul anului 1948 apărea o rezoluție a Comitetului Central al partidului, menită să călăuzească drumul tinerei generații. Acest document prevedea organizarea largă, de masă, a mișcării pionierești; el reprezintă actul de naștere al organizației noastre puternice și vaste.

Pe baza indicațiilor partidului, în lunile care au urmat au avut loc în mai multe școli adunări ale elevilor. În prezența cadrelor didactice, a părinților și a altor oameni ai muncii, școlarii cei mai harnici la învățătură și în activitatea obștească, a căror comportare îi făcea să fie îndrăgiți și apreciați de colegii și de dascălii lor, au fost propuși pentru a deveni pionieri.

În ședința festivă care a avut loc la 30 aprilie 1949, în prezența conducătorilor de partid și de stat, au fost constituite primele detașamente de pionieri, cuprinzînd 500 de copii. Într-o atmosferă solemnă a răsunat pentru prima oară legămîntul pionieresc. Constantin I. Parhon, pe atunci președintele Marii Adunări Naționale, și dr. Petru Groza, care era președintele Consiliului de Miniștri, i-au felicitat cu drag pe primii pionieri. Copiii veniseră în bluze albe; la plecare, peste aceste bluze înfloriseră primele cravate roșii de pionier.

În ziua următoare, la demonstrația în cinstea zilei de 1 Mai, pionierii și-au făcut întîia apariție în public. Se aflau în fruntea coloanelor de manifestanți.

Cîteva zile mai tîrziu, în ziarul «Scînteia» a apărut articolul «Pionierii — primăvara republicii noastre populare», prin care comuniștii și uteciștii se angajau să dea întregul lor sprijin mișcării pionierești. Organizația a crescut cu repeziciune. Curînd a apărut revista «Pionierul», în care Mihail Sadoveanu scria: «Iubiți pionieri, voi veți intra deplin eliberați în era nouă a lumii pe care o pregătește socialismul».

Sarcina îndrumării practice, de zi de zi, a pionierilor a fost încredințată de partid organizației comuniste de tineret. Cu sprijinul uteciștilor, pionierii au pornit în nenumărate excursii și drumeții, au pregătit spectacole și concursuri cultural-artistice. În 1950 partidul le-a dăruit Palatul pionierilor și numeroase case ale pionierilor, pe tot întinsul țării. Au aparut din ce în ce mai multe cercuri ale micilor naturaliști și tehnicieni. Olimpiada micilor matematicieni a fost îndrumată de academicianul Grigore Moisil. Pionieri de astăzi, priviți în ochii părinților voștri care au fost pionieri acum două decenii; rugați-i să vă povestească despre acțiunea «Spic cu spic, patriei snop», despre livezile plantate, despre lupta împotriva insectelor dăunătoare pădurii, despre creșterea porumbeilor și a iepurilor de casă, despre strîngerea fierului vechi din care se turnau «șarje ale pionierilor», despre electrificarea satelor!

În anul 1966, Comitetul Central al Partidului Comunist Român a luat noi măsuri pentru îmbunătățirea activității pionierilor, pentru a o face mai atrăgătoare, mai utilă, mai potrivită creșterii viitorilor luptători pentru socialism. Organizația pionierilor a trecut sub conducerea nemijlocită a partidului. S-a prevăzut constituirea Consiliului Național al Organizației pionierilor, precum și a Consiliilor județene, municipale și orășenești și a celor din școli. Sarcina de a călăuzi direct munca detașamentelor și a unităților a fost încredințată învățătorilor și profesorilor. Prima Conferință Națională a Organizației pionierilor a adoptat Statutul unităților și detașamentelor, precum și Regulamentul consiliilor organizației.

Au urmat ani de înflorire a pionieriei, de cîntec și joc, de acțiuni sportive, de creație literară și artistică, de creație tehnică pionierească. Au apărut acțiunea «Căutătorilor de comori», cupa «Roza vînturilor», acțiunea «Fiecare pionier — un pom, o floare» și, inițiate de revista «Cutezătorii», marile concursuri «Minitehnicus» și «Expedițiile Cutezătorii».

La sărbătorirea, în 1969, a douăzeci de ani de la organizarea pe scară largă a mișcării pionierești, Organizația pionierilor a fost decorată cu ordinul «Steaua Republicii Socialiste România», clasa I.

În zilele de 20—24 octombrie 1971 s-a desfășurat cea de a doua Conferință Națională a Organizației pionierilor. S-au reunit, pentru a găsi căile cele mai bune de lucru, cadrele care îndrumă activitatea pionierească. Pentru prima dată s-au întrunit și pionierii într-un sfat pe întreaga țară, discutînd cu seriozitate și spirit de răspundere propriile lor probleme. Acești soli ai organizației au trimis Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu, un cald mesaj: «Noi, tinerele mlădițe ale patriei, ne călăuzim întotdeauna după cuvîntul dumneavoastră, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu. Urmăm înalta pildă de bărbăție și abnegație, de dăruire revoluționară și iubire față de pămîntul străbun, pe care o reprezintă bogata și neobosita dumneavoastră activitate pentru demnitatea și propășirea patriei, pentru fericirea noastră, a întregului popor.»

De la tribuna Conferinței li s-a adresat pionierilor tovarășul Nicolae Ceaușescu: «Înaintea voastră se deschid larg porțile viitorului, societatea socialistă vă asigură tuturor posibilități nelimitate de afirmare a talentului, a capacităților, de împlinire a celor mai îndrăznețe visuri și aspirații. Pentru a putea beneficia din plin de aceste condiții, trebuie să învățați, să munciți, să vă pregătiți cu seriozitate, cu perseverență, cu înaltă răspundere».

Cea de a doua Conferință Națională a Organizației pionierilor a hotărît ca în funcția de comandanți ai unităților și detașamentelor să fie aleși pionieri. Întreaga activitate pionierească este condusă de comandamente, sub îndrumarea profesorilor comandanți-instructori. S-a hotărît constituirea grupelor. În statut s-a precizat că Organizația pionierilor este organizația revoluționară de masă a copiilor. S-au stabilit și îndatoririle pionierești, menționîndu-se că pionierul este gata să-și aducă întreaga contribuție la apărarea patriei, participă activ la acțiunile de muncă patriotică, luptă hotărît împotriva lipsurilor, dovedește prin fapte atașamentul față de organizație.

Clocotitoarea viață pe care o trăiește Organizația pionierilor în urma conferinței ei naționale, participarea neobosită a pionierilor la activitatea socială, întrunirea primului Forum Național al pionierilor și vibranta lui Chemare, toate acestea nu mai țin de rădăcinile pionieriei, ci de trunchiul ei vajnic. Sub soarele României socialiste, pionieria înflorește, crescută cu grijă de partid. Prezentul ei este legat,ca și trecutul ei, de drumul pe care și-l croiește poporul nostru; tot astfel viitorul ei este înscris în viitorul luminos al țării.

MIRCEA ȘTEFAN

TRAIASCA CEA DE A II-A
CONFERINTA NATIONALA
ORGANIZATIEI PIONIERIL
DIN REPUBLICA SOCIALI
ROMANIA!

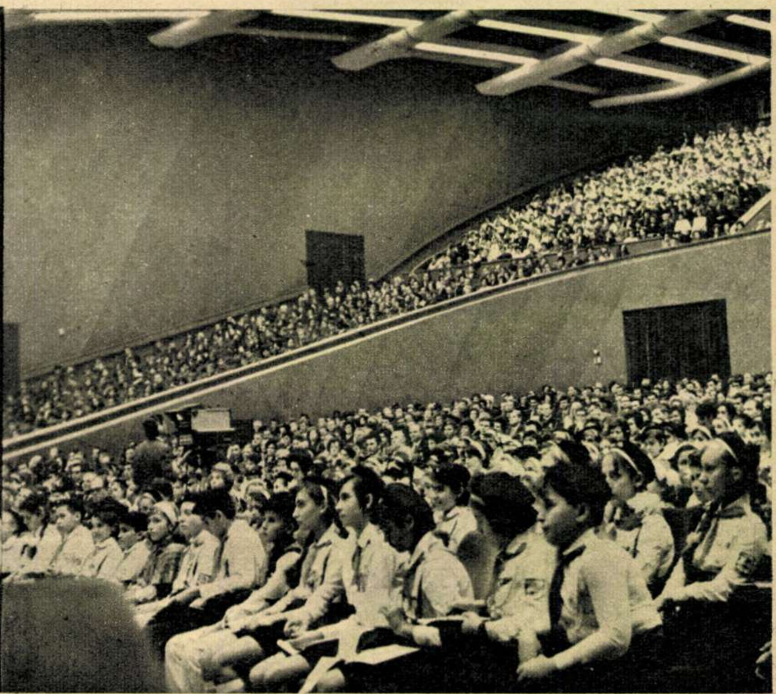

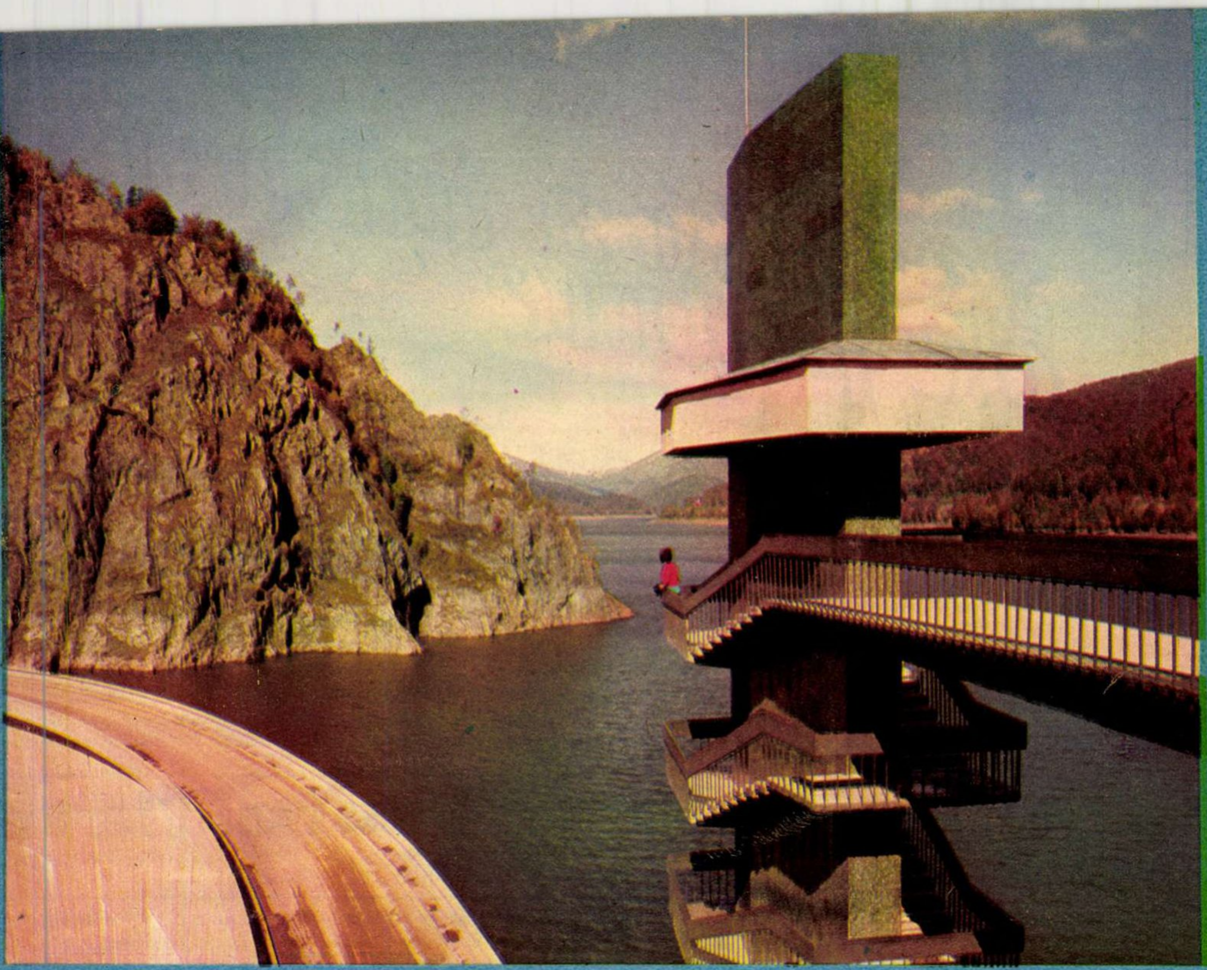

ÎN PAGINILE 8–9: «ANII DE AUR AI REPUBLICII»

ANIVERSARE

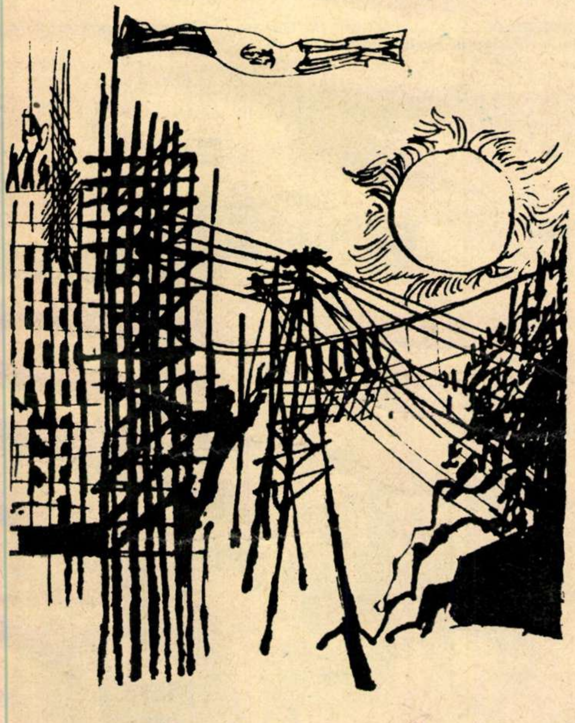

Cînd veacul se măsoară acum prin o pătrime
Și făurarii țării rostesc azi împlinirea,
Aș vrea ca peste noapte să zboare calendarul,
Să sorb din ochi belșugul amiezilor de secol.

Din datina străbună străbate obiceiul,
Ca în șirag de vremuri, la ani trecuți prin sită,
Să înnoim răbojul și-n zi de sărbătoare
Cu sare și cu pită să scriem vers de slavă.

Era atunci geneza, nu mă născusem încă,
Dar vorbele bătrîne mi-au povestit trecutul,
Că-n luptă și prin muncă am făurit o țară,
Cu scînteieri de aur, în marea epopee.

Acum e sărbătoare și inima mi-e plină
Și parcă simt cravata de pionier mai vie.
Noi toți copiii țării și oamenii de mîine
Ne vom mîndri cu tine, frumoasă Românie.

IULIAN PENESCU,
cl. a VII-a,
Tîrgoviște

Omagiu patriei socialiste

S-a întîmplat pe vremea copilăriei părinților voștri. Încercați să vă imaginați cum arătau ei în urmă cu 25 de ani. Desigur, nu le era indiferentă joaca, veselia. Dar brațele multora ieșeau tare subțirele din mînecile ponosite, iar obrajii lor palizi vorbeau despre bombardamentele războiului și despre seceta și lipsurile din anii imediat următori acestuia.

Totuși, acești copii — părinții voștri — aveau destulă putere să cînte cu însuflețire cîntecele muncitorești, să împartă ziarele editate de partidul nostru comunist, să participe la munca patriotică pentru înlăturarea urmelor războiului și, în școli neîncălzite, pe manuale nu prea arătoase, iar uneori fără manuale, să învețe cu sîrguință. Insurecția armată de la 23 August 1944, reforma agrară din 1945, instaurarea în același an a primului guvern democratic, victoria în alegerile din 1946 erau evenimente pe care le trăiseră intens, înțelegînd, în ciuda vîrstei fragede, că în viața țării se petreceau schimbări fundamentale.

Pregătindu-se, după obicei, la sfîrșitul lui decembrie 1947, să meargă cu plugușorul de Anul Nou, ei aveau să vestească întîiul «La mulți ani» unui popor care-și îndeplinise în chiar acele zile străvechiul ideal de a lua pe deplin conducerea țării în mîinile sale, alungînd monarhia și instaurînd republica.

Marea veste a înconjurat ca o aureolă, în după-amiaza zilei de 30 decembrie 1947, întreaga țară. S-au încins pretutindeni horele tradiționale, gerul nu i-a împiedicat pe oameni să rămînă ceasuri întregi pe străzi, exprimîndu-și bucuria. Copiii priveau chipurile celor mari: erau iluminate de marile nădejdi care începuseră să se îndeplinească. Conduși de cei mai buni fii ai poporului, de comuniști, oamenii muncii aveau să ia în stăpînire, un an mai tîrziu, principalele mijloace de producție, băncile, pădurile, bogățiile subsolului.

Pretutindeni, în uzine și pe ogoare, în școli și facultăți, în domeniul artei, științei și culturii a început munca eroică pentru industrializare, pentru rodnicia ogoarelor cooperatiste, pentru energie electrică, oțel și chimie, pentru școli și locuințe pentru creșterea continuă a bunăstării materiale și culturale a celor ce muncesc, pentru edificarea socialismului.

În acești ani minunați, cărora le datorăm chipul de astăzi al patriei, și-au ocupat locul în frontul muncii pentru socialism cei care, la 30 Decembrie 1947, fuseseră copii: părinții voștri. Priviți-i bine. Fiecare zi de muncă a lor reprezintă un pas înainte al întregii țări. Cei care au văzut cu ochi de copil, acum 25 de ani, triumful poporului român în lupta sa republicană, lucrează astăzi cu eroică dăruire pentru neîntrerupta înaintare a patriei spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

Supremul omagiu pe care-l puteți aduce sărbătoririi republicii noastre, partidului nostru comunist, națiunii noastre socialiste este să învățați și să munciți în mod exemplar pentru ca, la rîndul vostru, să preluați marea ștafetă a muncii pentru fericirea poporului, pentru gloria Republicii Socialiste România.

«CUTEZĂTORII»

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII – școală a iubirii de patrie

O călătorie pe urmele lui Tudor Vladimirescu; posibilitatea de a admira un peisaj natural de o frumusețe fascinantă; un scurt popas în casa în care Sadoveanu și-a scris o parte a monumentalei sale opere; descoperirea unui zăcămînt mineralier; descoperirea unei noi plante, de a cărei existență botaniștii încă nu știau; depistarea și colecționarea a numeroase obiecte etnografice și piese folclorice de valoare deosebită; o descoperire arheologică de reală importanță istorică; monumente ale naturii nu numai văzute și admirate, ci și ocrotite prin diverse măsuri și acțiuni concrete, eficiente; clipe de emoție și adîncă reculegere petrecute în locurile udate fie de sîngele oștenilor lui Mircea cel Bătrîn sau Ștefan cel Mare, fie de acela al ostașilor și oamenilor muncii din gărzile patriotice, căzuți în lupta împotriva hitleriștilor cotropitori...

Numeroase au fost momentele de acest fel trăite de cei aproximativ 9 000 de pionieri și școlari care au participat în vara acestui an la «Expedițiile Cutezătorii» de-a lungul celor mai bine de 150 000 de kilometri străbătuți pe jos, prin munți ori la bordul diverselor ambarcațiuni pe rîuri și-n Deltă (fără să mai socotim aici și distanța parcursă pe patru roți de la domiciliu pînă la punctul de plecare pe itinerariile propriu-zise). Au fost momente în care inimile lor au vibrat nu numai de încîntare, admirație și mîndrie, ci și de-o fierbinte dragoste față de patria noastră, atît de frumoasă și de bogată.

Dar la o temperatură și mai înaltă au trăit micii expediționari ori de cîte ori s-au aflat în fața uriașelor transformări înnoitoare petrecute în anii socialismului pe aceste meleaguri carpatine, transformări care au schimbat profund atît peisajul patriei, de un pitoresc unanim apreciat și recunoscut, cît și viața și munca oamenilor ei. Mai ales ediția din acest an a «Expedițiilor Cutezătorii», dedicată celei de-a 25-a aniversări a Republicii, ni se pare a fi o reușită deplină. Stau mărturie în acest sens nenumăratele aspecte noi întîlnite de ei la tot pasul și consemnate de toți cronicarii cu aceeași bucurie și mîndrie, cu același profund respect și cu aceeași sinceră admirație față de harnicul nostru popor care, sub conducerea partidului, a reușit să realizeze, într-un timp istoric scurt, succese de mare prestigiu în toate domeniile de activitate.

Spațiul nu ne permite să vă înfățișăm în întregime chipul nou al țării așa cum l-au descoperit și l-au cunoscut expediționarii, de aceea ne rezumăm doar la cîteva aspecte ale acestei însuflețitoare imagini de ansamblu.

Ceea ce-i impresionează în primul rînd pe expediționari este industria care, concretizată în nenumărate obiective noi, moderne, a pătruns peste tot cu rădăcini adînci și puternice, din Bărăgan pînă-n inima munților și-a Deltei, adăugînd peisajului tradițional; atributele celei mai înaintate civilizații, schimbînd nu numai preocupările oamenilor, ci și modul lor de-a gîndi și de-a trăi.

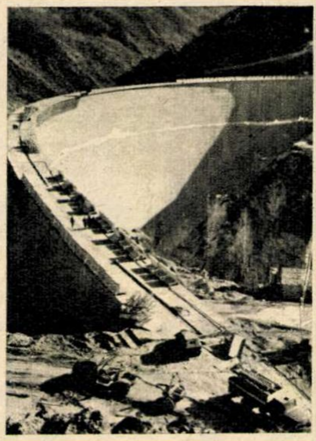
Numeroși asemenea «munți» de beton, în lucru sau finisați pînă la ultimul detaliu, au urcat expediționarii de-a lungul itinerariilor lor.

Cu ochii larg deschiși, atenți și curioși tot timpul și la tot pasul, expediționarii vizitează fabricile și combinatele întîlnite în calea lor, zăbovesc în fața barajelor și a lacurilor de acumulare, minunîndu-se de ceea ce văd, de priceperea și puterea creatoare a oamenilor noștri, bucurîndu-se din toată inima că bogățiile țării sînt valorificate din ce în ce mai bine și mai cu folos, manifestîndu-și de fiecare dată hotărîrea de-a face azi tot ce se poate pentru ca mîine să contribuie și ei, cu toate forțele și posibilitățile lor, la industrializarea țării. Exemple în acest sens sînt numeroase:

Cu ani în urmă, zona Porților de Fier nu oferea decît imaginea, de o sălbatică frumusețe, a apelor sfărîmîndu-se printre colții de stîncă ai Cazanelor. Azi, ziua ca și noaptea, imaginea lor pare ruptă dintr-o feerie.

Dunărea nu mai fierbe la Cazane

Uneori, apariția unui obiectiv industrial sacrifică o parte a avantajelor pe care natura le poate oferi omului, de la frumusețea peisajului capabil să-ți încînte ochiul și sufletul, pînă la aerul ozonat și la apa limpede, curată. Călătorind de-a lungul și de-a latul țării, micii expediționari au însă prilejul să descopere, în cele mai multe cazuri, că apariția industriei într-un anumit loc nu numai că înfrumusețează peisajul, ci prin corecțiile pe care i le aduce îl face și mai folositor oamenilor. Este și descoperirea membrilor echipajului «Getica II» de la Casa pionierilor din Cîmpina care uluiți de dispariția renumitelor «Cazane» admira marea hidrocentrală de la Porțile de Fier.

«La dreapta și la stînga noastră, pereți verticali de stîncă străjuiesc bătrînul fluviu. Apa este liniștită. În zona pînă mai ieri cu navigația cea mai dificilă de pe cursul inferior al Dunării, se merge acum în deplină siguranță. O dovedește și stația de semnalizare de pe malul drept care acum stă nefolosită, o dovedesc mai ales vasele de diverse capacități și din diverse țări care merg pe aici ca automobilele pe șoselele asfaltate.

În lupta sa cu natura, cu forțele ei dezlănțuite, omul a ieșit încă o dată biruitor. Izbînda a fost deplină prin mărețul și impresionantul Complex hidrotehnic și de navigație de la Porțile de Fier a cărui imagine o vom păstra în memoria noastră.»

Pentru expediționarii care au călătorit pe Dunăre, imaginea acestor moderne vase lunecînd pe valurile bătrînului fluviu e familiară.

Marmura se bucură azi de-o atenție sporită: scoasă la lumină cu utilaje moderne și de mare productivitate, ea este exportată în numeroase țări ale lumii.

Încă o dată despre ARO şi constructorii lui

S-a scris şi s-a vorbit mult despre renumitul automobil românesc ARO pentru orice teren, bine cunoscut şi solicitat în numeroase ţări ale lumii. Despre el au auzit şi cei zece membri ai echipajului «Macul Roşu» de la Şcoala generală nr. 181 din Bucureşti. Ba unii dintre ei chiar l-au şi văzut şi admirat îndeaproape. Totuşi, călătorind prin ţară ca expediţionari şi ajunşi la Cîmpulung Muscel, cu cîtă emoţie s-au apropiat ei de uzina unde se fabrică acest ARO, de oamenii care-l construiesc! Ne-o mărturiseşte cronicarul.

«De afară,uzina arată ca un imens hangar de sticlă şi fier la poalele munţilor şi văzînd-o, nu-ţi vine să crezi că-n interiorul ei se fac minuni, minuni tehnice, bineînţeles, aici fabricîndu-se noile şi renumitele tipuri de automobile ARO, cunoscute în întreaga lume.

Am vizitat cîteva secţii în care lucrau oameni de toate vîrstele, care ne-au vorbit cu mîndrie despre performanţele realizate de maşinile fabricate de ei. Ba, văzîndu-ne cît sîntem de încîntaţi, ne-au invitat să venim şi să ne calificăm în domeniul construcţiei de automobile, uzina avînd aici şcoală profesională iar la Piteşti şcoala de subingineri. Le-am promis că ne vom gîndi, că vom reflecta la propunerea lor. Şi nu-i exclus ca peste cîţiva ani unii dintre noi să lucreze aici.

Am părăsit uzina aceasta stăpîniţi de un puternic sentiment de respect şi recunoştinţă faţă de oamenii ei minunaţi.»

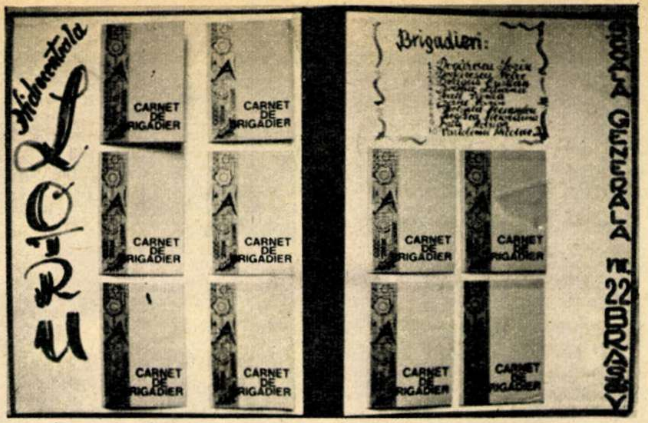

Documentele care vorbesc despre faptul că participanţii la «Expediţiile Cutezătorii» nu sînt numai simpli turişti, că participarea lor la ceea ce văd nu e numai afectivă, ci şi efectivă: carnetele de brigadieri ale membrilor echipajului «Genţiana», de la Şcoala generală din Codlea—Braşov.

Cei mai tineri brigadieri de la Lotru

Expediţionarii nu sînt însă turişti obişnuiţi care vin, văd, admiră şi trec mai departe, ci mult mai mult. Stau mărturie în acest sens nenumăratele situaţii în care participarea lor la diversele evenimente cu care vin în contact de-a lungul traseelor este nu numai afectivă, ci şi... efectivă. Cel mai interesant exemplu în acest sens ni-l oferă componenţii echipajului «Genţiana» de la Şcoala generală nr. 22 din Braşov.

Ajunşi în drumul lor pe şantierul marii Hidrocentrale de la Lotru şi impresionaţi de tot ceea ce văd aici, de munca eroică a oamenilor, se hotărăsc, repede şi simplu, să lucreze şi ei alături de constructori. Şi lucrează! Nu prea mult, ci doar o singură zi. O zi pe care, deşi în jurnal o relatează doar în cîteva cuvinte, n-o vor uita niciodată:

«Am hotărît, toţi fiind de acord, să dăruim o parte din timpul nostru rezervat expediţiei, acestui mare şantier, acestei măreţe hidrocentrale care se construieşte pe Lotru. Şi mulţumim din inimă tuturor acelora care ne-au înţeles şi ne-au luat în serios, dîndu-ne posibilitatea să lucrăm alături de ei. Mai ales prietenului nostru cel mai bun pe care ni l-am făcut aici, tovarăşul Muşetescu. Dînsul ne-a condus în subteran unde la-nceput ni s-a părut frig,dar cum ne-am apucat de cărat sfărîmături de stîncă, ne-am încălzit.

N-am lucrat decît o zi pe acest şantier, dar în urma ei am plecat de-aici nu numai cu carnete de brigadier, ci şi cu convingerea deplină că am pus şi noi o piatră la temelia acestei hidrocentrale. Şi asta ne face să radiem de fericire, gîndindu-ne că şi noi putem realiza ceva util şi frumos.»

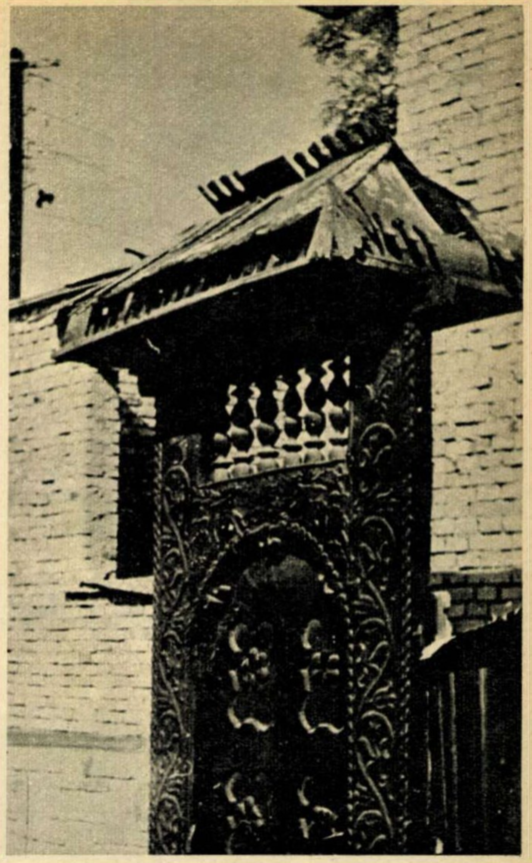

Imagine întîlnită de-a lungul itinerariilor: ziduri noi luînd locul înjghebărilor vechi. Arta însă, veche sau nouă, e respectată şi păstrată.

Pitorescul costumelor naţionale a atras atenţia tuturor expeditionarilor.

Diatomit pentru 500 de ani

Membrii altui echipaj — «Frasinul» de la Şcoala generală din Gherăseni, judeţul Buzău, au surpriza să descopere industrie acolo unde nu se aşteptau, hărţile geografice neputînd ţine totdeauna pasul cu ritmul în care aceasta răsare şi creşte pe plaiurile ţării.

«Apropiindu-ne de Pătîrlagele — citim în jurnalul lor — încă de departe am văzut profilîndu-se pe fondul verde al pădurii de foioase cariera albă de unde se exploatează diatomitul. Aflăm că de-aici sînt dislocate zilnic vagoane întregi din această rocă uşoară, slab cimentată care, după ce iese din fabrica de materiale de construcţii de-aici sub forma unor cuburi care înlocuiesc cu rezultate foarte bune cărămizile, porneşte pe drumul de fier spre şantiere

Intrăm în vorbă cu oamenii şi aflăm, printre altele, că rezervele de diatomit se estimează a fi suficiente pentru o perioadă de 500 de ani. Ni se umplu inimile de bucurie cînd ne gîndim de cîte bogăţii dispunem, atît de necesare pentru economia noastră socialistă. Ştim că unele dintre acestea aşteaptă încă să fie descoperite şi valorificate, şi că mai tîrziu, peste cîţiva ani doar, şi noi vom contribui la aşa ceva».

Noua Orşovă

Aceiaşi pionieri şi şcolari din Cîmpina, zăbovind un timp în zona Porţilor de Fier consemnează, cu vădită mîndrie, imaginea încîntătoare a noii Orşove:

«Cîţiva dintre noi am văzut Orşova veche şi ne dăm şi mai bine seama cît de deosebită, de minunată este Orşova nouă, acest oraş care s-a născut pentru a doua oară.

Cum ajungem în gara fluvială ne apare în faţă gara terestră, o construcţie modernă, plină de lumină, care parcă te îmbie să-i treci pragul. Dincolo de ea luăm imediat contact cu forfota de furnicar a noului oraş, aflat încă în plină construcţie...

...Stăm îndelung pe malul noului golf şi privim la cele cîteva iole ce-şi clatină uşor pînzele, lunecînd uşor pe apa lacului de acumulare, la pescarii amatori şi la copiii de pe plajă care îşi lasă corpurile mîngîiate de razele calde ale soarelui. Şi ne dăm seama că tot, dar absolut tot ceea ce ne înconjoară aici, în aceste locuri, nu exista cu cîţiva ani în urmă, că tot ceea ce vedem aparţine acestor vremuri noi pe care le trăieşte întreaga ţară.»

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Blocuri la Băiuț

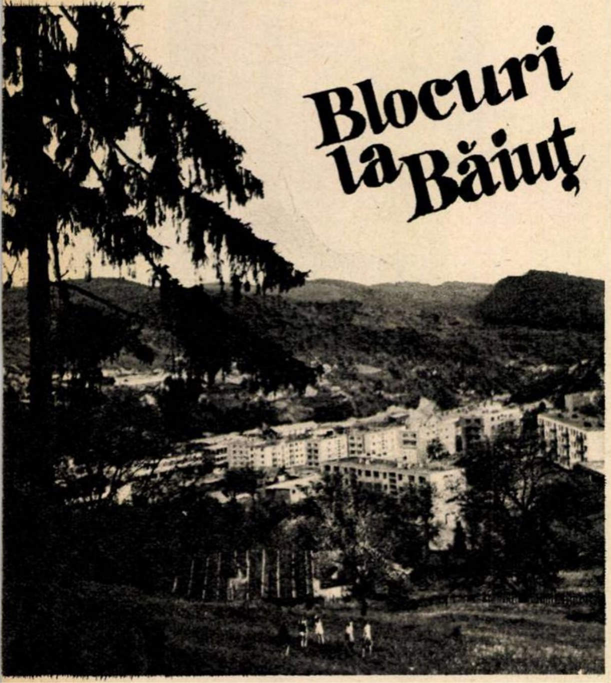

Un asemenea titlu, faptul conținut într-o astfel de informație pot părea banale în zilele noastre. Dar nu este așa dacă judecăm și noi așa cum judecă membrii echipajului «Buciumașii Gutîiului» de la Liceul de muzică și arte plastice din Baia Mare, privind puțintel în urmă, la ceea ce a fost pe-aici și gîndindu-ne că ea dovedește, convingător, că amplului și complexului proces de înnoire și modernizare din anii noștri nu-i scapă nici un locșor, oricît de ascuns ar fi el.

«Trecînd prin Băiuț, ne-am putut da seama de transformările care au avut loc pînă și în acest mic centru minier în anii construcției socialiste. Alături de casele mărunte, de lemn, joase și cu ferestre mici, se înalță azi numeroase și frumoase blocuri de locuințe, cu apartamente mari și luminoase, în care minerii și membrii familiilor lor dispun de tot confortul necesar unei vieți civilizate. Și noi, care cunoaștem cîte ceva despre munca și viața minerilor,de prin această parte a țării, știm că asta înseamnă foarte mult».

Tradiție și inovație

Expediționarii au prilejul să constate,cu o bucurie ușor de înțeles, că fermentul noului, al civilizației socialiste, lucrează din plin și cu rezultate evidente și în satele țării, unde tradițiile locale sînt îmbinate din ce în ce mai mult și mai trainic cu inovațiile.

Iată, de pildă,cum arată azi unul dintre ele — Lopătarii din munții Buzăului:

«Casele, de-o arhitectură zveltă, sînt în cea mai mare parte noi și construite din lemnul care s-a lăsat supus fanteziei meșterilor localnici. Ridicate la poalele pantelor, au o fațadă terminată de obicei cu un fronton (un fel de blazon local), sînt acoperite cu șindrilă așezată în solzi și se sprijină pe stîlpi înfipți în prispe cioplite și meșterite cu multă fantezie. Aceasta este arhitectura tradițională. Noul însă și-a făcut și el loc și s-a impus, căci fără să înlăture cu totul elementele de construcție moștenite din străbuni, mulți gospodari au apelat la ciment, la țiglă, la garduri metalice și la alte asemenea materiale moderne. Antenele televizoarelor de pe acoperișuri (căci satul este electrificat) întăresc și mai mult această prezență a noului răsărit și înflorit aici în anii socialismului.

La căminul cultural, o clădire mare, impunătoare, cu bibliotecă și sală de spectacole, se află strînși numeroși tineri,din care unii sînt elevi și studenți și-au venit aici să-și petreacă vacanța sau concediul.

Locul străvechilor unelte ale tăietorului de lemne a fost luat de moderne și puternice utilaje

Bătînd cărările de piatră ale munților și lunecînd pe-acelea de apă ale Deltei, expediționarii au descoperit și-au consemnat în jurnalele lor de bord faptul că civilizația a pătruns pînă și-n cele mai retrase și ascunse locuri și domenii în care, timp de secole, lucrurile s-au aflat într-un imobilism total. În păduri ei au văzut cabanele muncitorilor forestieri, cu paturi confortabile, cu biblioteci,cu aparate de radio și cu televizoare; ferăstrăul mecanic sau electric în locul celui manual; tractorul puternic și funicularul în locul țapinei. Iată unul dintre foarte numeroasele exemple de acest fel cu care paginile jurnalelor de bord sînt presărate din belșug.

Surpriza dela stîna baciului Grama

Ajunşi pe vîrful Penteleu, membrii echipajului «Frasin» trec şi pe la stîna baciului Grama, unde sînt realmente surprinşi de tot ceea ce văd aici:

«Curtea mare cu strunga, ocolul oilor, totul strălucea de ordine şi de curăţenie. Casa ciobanilor, stîna propriu-zisă, era şi ea foarte bine sistematizată şi îngrijită. În centru, brînzăria, cu vase mari de aramă, de sub care fumul nu se scurgea direct în pod, ci era captat de un horn. În stînga, camera ciobanilor. În dreapta, camera baciului-şef, Grama, care ne întîmpinase. Pe cele două paturi erau aşternute ţoale curate, iar peste ele blănurile care serveau drept plapume. La capetele paturilor, cîte o pernă cu faţa albă. Sub fereastră, o masă acoperită cu o faţă din plastic. Pe masă şi pe pervazul ferestrei se aflau cîteva aparate de radio reparate de baci. Deci, pe lîngă meseria care-l mînase pe vîrful muntelui, baciul se ocupa şi cu depanarea aparatelor de radio!

Dar credeţi că acestea erau totul? Ca surpriza să fie completă, aflaţi că domnia-sa era şi un priceput fotograf amator. De nişte cuie bătute în tocul ferestrelor atîrnau cîteva filme developate de curînd, pe care fuseseră prinse imagini de-acasă şi de-aici, de la stînă şi de pe munte. Într-un răftuleţ prins în perete se puteau vedea cîteva reviste şi broşuri de îndrumare în arta fotografică, iar în continuarea camerei de dormit, în spate, se afla camera obscură cu tot ceea ce-i trebuia pentru lucru.

Ne convingem încă o dată de faptul că tehnica şi civilizaţia care o însoţeşte totdeauna a pătruns pînă şi pe coastele Penteleului, făcînd casă bună cu ciobănia, constatare care ne-a umplut inimile de bucurie, făcîndu-ne să ne spunem că românul s-a născut nu numai poet, ci şi tehnician.»

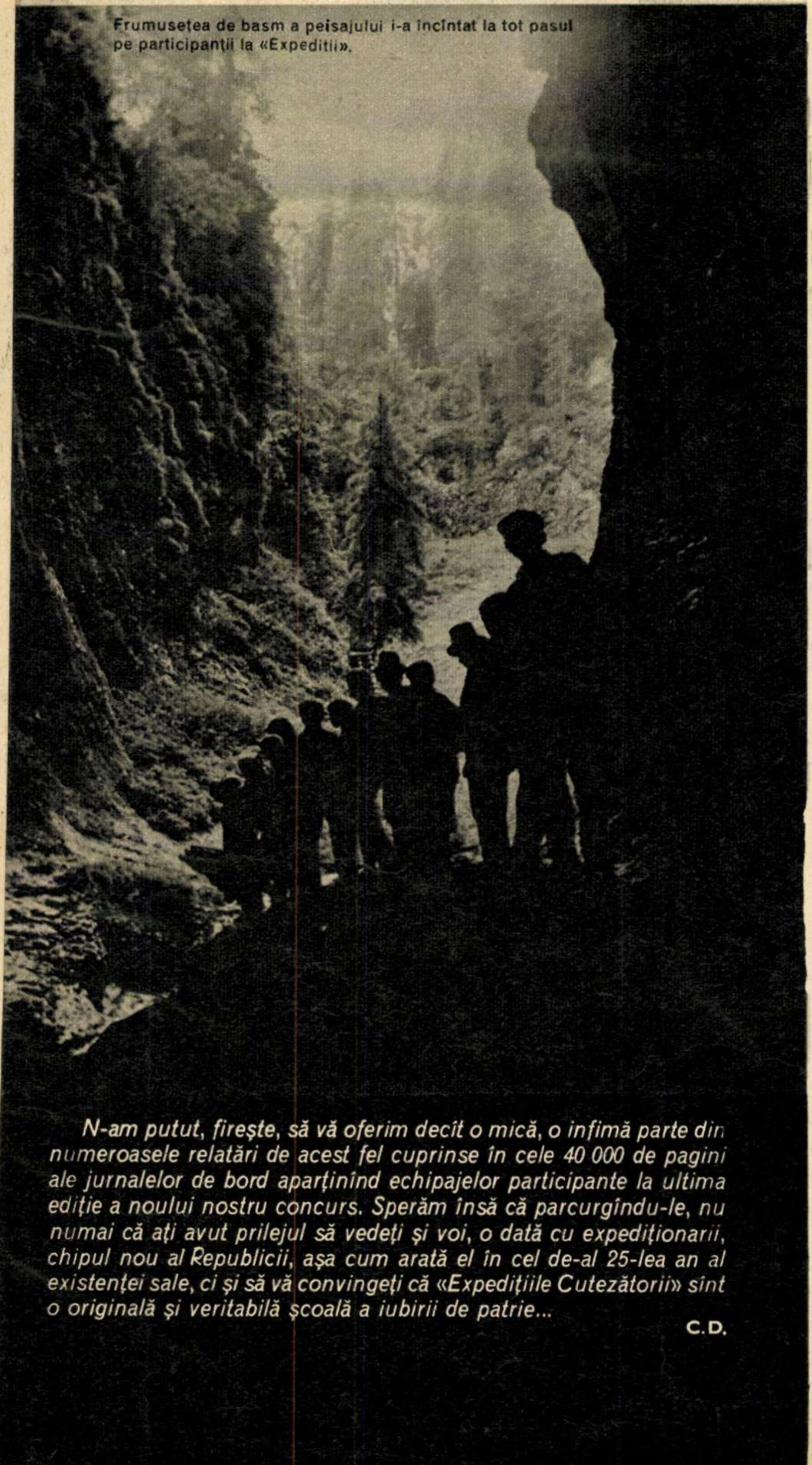

Frumuseţea de basm a peisajului i-a încîntat la tot pasul pe participanţii la «Expediţii».

N-am putut, fireşte, să vă oferim decît o mică, o infimă parte din numeroasele relatări de acest fel cuprinse în cele 40 000 de pagini ale jurnalelor de bord aparţinînd echipajelor participante la ultima ediţie a noului nostru concurs. Sperăm însă că parcurgîndu-le, nu numai că aţi avut prilejul să vedeţi şi voi, o dată cu expediţionarii, chipul nou al Republicii, aşa cum arată el în cel de-al 25-lea an al existenţei sale, ci şi să vă convingeţi că «Expediţiile Cutezătorii» sînt o originală şi veritabilă şcoală a iubirii de patrie...

C.D.

PRIMUL ZBOR

Imens triunghi de pămînt şi ape, hotar incert dintre uscat şi mare, Delta Dunării constituie o regiune aparte în care geneza geologică continuă sub ochii noştri, aici născîndu-se cel mai «tînăr» sol al continentului nostru, prin aglomerarea masivelor aluviuni purtate de braţele fluide ale uriaşului fluviu.

Acest captivant ţărm a constituit obiectul cercetărilor expediţiei pionierești «Litoral 24» care marchează un record republican absolut: este cel mai tînăr echipaj dintre toate cîte s-au aliniat la start în decursul celor patru ediţii ale competiţiei cîştigătorilor. Media de vîrstă: 9 ani... şi ceva, după cum ne spune Stolniceanu Florin, elev în clasa a VI-a, căpitanul-cîrmaci al acestei temerare expediţii formată din elevi ai clasei a III-a, de la Şcoala generală nr. 24 din Constanţa.

Florin, căpitan la 14 ani, s-a dovedit la înălţime, cîrmuind cu zel lotca expediţionarilor porniţi să cunoască Delta.

Statul major a fost stabilit la Mila 23, localitate statornicită pe malul braţului dunărean Sulina, în aval de Maliuc, cum precizează cu siguranţă de navigator încercat Nicu Şotnic, prîslea echipajului (9 ani).

La Mila 23 locuieşte bunicul lui Nicu, Vidinei Şotnic, pescar din tată-n fiu, aprig vînător şi cunoscător al tuturor cotloanelor Deltei. El le-a fost gazdă şi călăuză prin labirintul stufurilor şi priceput profesor de înot şi canotaj. Sub privegherea lui atentă, tinerii navigatori şi-au avîntat lotca spre tainicele poieni ale nuferilor ascunse de neştirbite zăplazuri de rogos, au învăţat să recunoască fiecare pasăre din sutele de neamuri cîte însufleţesc Delta Dunării.

— «Una e să vezi un călifar roşu în atlasul zoologic, alta să-l vezi aterizînd la cîţiva paşi de tine», subliniază unul din cutezătorii constănţeni interesanta confruntare cu universul mereu în mişcare al acestei extraordinare expoziţii faunistice sub cerul liber.

Aici, vîslind vitejeşte pe îngustele canale, pionierii şi-au îmbogăţit şi cunoştinţele geografice desluşind ce înţeles au termenii de dicţionar: plauri — insule vegetale plutitoare, gîrlele şi gîrliţele, ghiolurile şi grindurile. «Totul ne apare acum mai limpede, definiţiile cele mai complicate pe care le învăţăm pe de rost se formulează în mintea noastră singure. Cum să uit vreodată ce este un grind cînd l-am putut studia ore întregi, pe cînd căutam cochilii pe nisipuri!», spune botanista expediţiei, Marina Stoleru, cu care am stat de vorbă la Casa pionierilor din Constanţa.

Jurnalul micilor exploratori ai Deltei cuprinde interesante observaţii asupra tacticii şi strategiei pelicanilor-pescari. Păsările, acţionînd în grup, înşiruite într-un lung semicerc, bat apa cu aripile pentru a alunga peştii către apele joase de pe lîngă ţărmuri. Acolo, aflaţi la strîmtoare, peştii sînt capturaţi de redutabilul cioc dungat în albastru şi roşu...

La Mila 23, membrii echipajului «Litoral '72» au cunoscut numeroşi pescari, grădinari pricepuţi şi marinari care au cutreierat multe din mările lumii, mecanici şi constructori care lucrează aici şi vara şi iarna la combinatele industriale de valorificare a stufului. S-au înfiripat prietenii cu copiii aşezării de la Mila 23 care, încă de pe acum, mînuind cu pricepere vîslele se pregătesc pentru olimpiadele viitorului. Doar nu puţini cîştigători ai medaliilor de aur în competiţiile internaţionale de nataţie şi-au făcut «ucenicia» sportivă, încercîndu-şi puterile pe apele gîrlelor şi ghiolurilor Deltei. Unchiul lui prîslea al echipajului, Afanasie Şotnic este doar deţinător al unui asemenea prestigios trofeu cîştigat la jocurile olimpice.

Pentru prima oară îşi încercau puterile aici, la hotarul dintre apă, pămînt şi cer, pregătindu-se pentru a se avînta mîine pe drumurile vacanţelor viitoare, spre înălţimile munţilor. (Excursia în Deltă a fost doar o avanpremieră a marei expediţii în munţii Măcin). «Niciodată nu m-am simţit atît de puternic, atît de sigur pe mine», îmi spune căpitanul expediţiei, care-şi află măsura forţelor în lunecarea iute a bărcii sub impulsul vîslelor mînuite de el.

Căpitan la paisprezece ani — iată o sarcină care obligă. El se străduia să rămînă printre «căpitanii» clasei, iar coechipierii săi, nu mai puţin îmbărbătaţi de succesul primelor cercetări, visează fiecare să fie căpitanul unei viitoare expediţii. Un vis pe care — sperăm — îl vom vedea împlinit în anii ce vin. Pînă atunci vă urăm, dragi pionieri constănţeni, mult spor la învăţătură!

AUREL LECCA

ANII DE AUR AI REPUBLICII

Ca să putem înțelege pe deplin ce au însemnat pentru țara noastră cei 25 de ani de republică este absolut necesar să recurgem și la comparații. Este necesar, cu alte cuvinte, să vedem de unde am plecat și unde am ajuns.

Iată, de pildă, una dintre numeroasele comparații de acest fel, edificatoare:

În toamna anului 1948 apărea în paginile presei, tipărită cu litere mari și la loc de cinste, o știre ce relata despre efortul pe care economia noastră națională își propunea să-l facă în scopul modernizării transporturilor feroviare. Saltul acesta, considerat pe atunci deosebit de îndrăzneț, consta în construirea a **opt locomotive cu aburi și a cîtorva zeci de vagoane de marfă și de pasageri** (cele de marfă pe două osii, cele de pasageri, de clasa a III-a). Și-acum...

Acum uitați-vă la uriașele garnituri de tren compuse din cele mai diverse și moderne vagoane, purtate de-a lungul marilor magistrale feroviare, în plină viteză, de către locomotivele Diesel electrice de 2 100 cai putere sau de către și mai puternicele locomotive electrice (de 5 100 cai putere). Uitați-vă, admirați-le (căci aveți ce admira!) și nu scăpați din vedere că toate acestea sînt construite la noi în țară, că noi le facem de la primul pînă la ultimul șurub, că, de pildă, pe porțile Uzinei «Electroputere» din Craiova au ieșit pînă acum (din 1960 încoace) **peste 1 500 de locomotive din primul tip (numai în 1971 au fost fabricate aici 266 bucăți) și cîteva zeci din cel de-al doilea,** că firmele străine care ne-au vîndut licențele lor **au cumpărat** apoi îmbunătățirile pe care constructorii noștri, nu numai harnici, ci și pricepuți le-au adus proiectelor inițiale.

Iată o altă comparație, la fel de grăitoare, din alt domeniu:

Pe data de 30 septembrie a aceluiași an, 1948, ieșea pe porțile unei uzine din Brașov **cel de-al 1 000-lea tractor** fabricat aici, performanță realizată dudupă un an și mai bine de trudă eroică a cîtorva sute de muncitori, tehnicieni și ingineri.

Priviți acum la numeroasele tipuri de tractoare, nu numai puternice, ci și ultramoderne și rețineți că sînt produse la aceeași uzină (care, în treacăt fie spus, nu mai e deloc aceeași, ci cu totul și cu totul alta) într-un ritm **de 30 de ori mai rapid** decît în urmă cu 25 de ani (30 400 în 1971), că de-a-

(continuare în pag. 10)

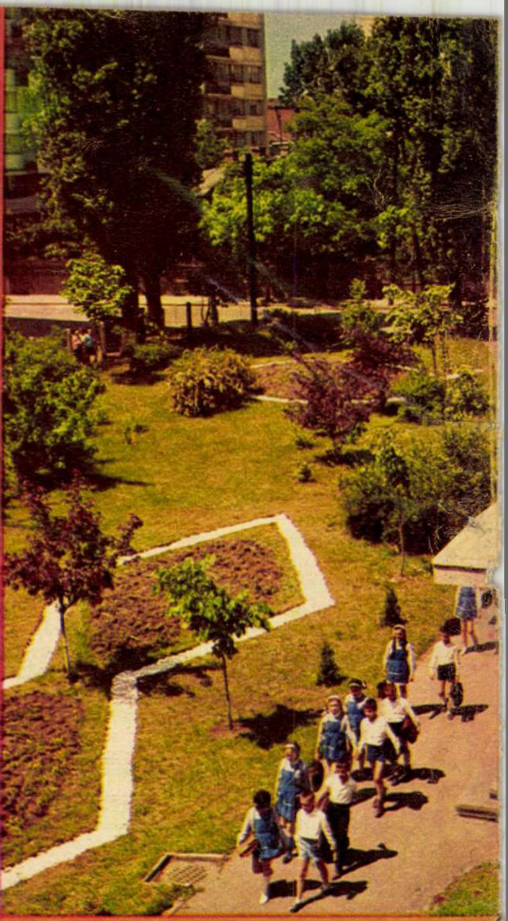

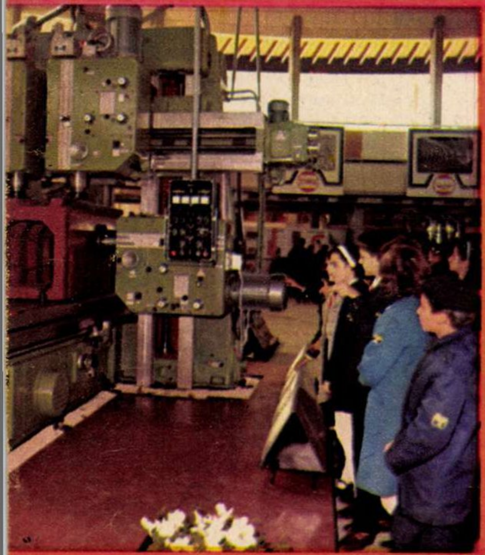

In graiul cifrelor

Și pentru că tot am început cu comparațiile, să continuăm tot cu ele. De data aceasta însă vom recurge la graiul cifrelor care, deși de obicei abstracte și reci, devin deosebit de concrete și convingătoare în anumite situații. Să explorăm, cu ajutorul lor, cinci domenii: industria siderurgică, industria constructoare de mașini, cea de aparate electrice, industria electronică și agricultura.

- **În 1950 industria noastră siderurgică producea 320 000 de tone de fontă și 555 000 de tone de oțel. În 1971, datorită numeroaselor și modernelor capacități industriale date între timp în funcțiune au**

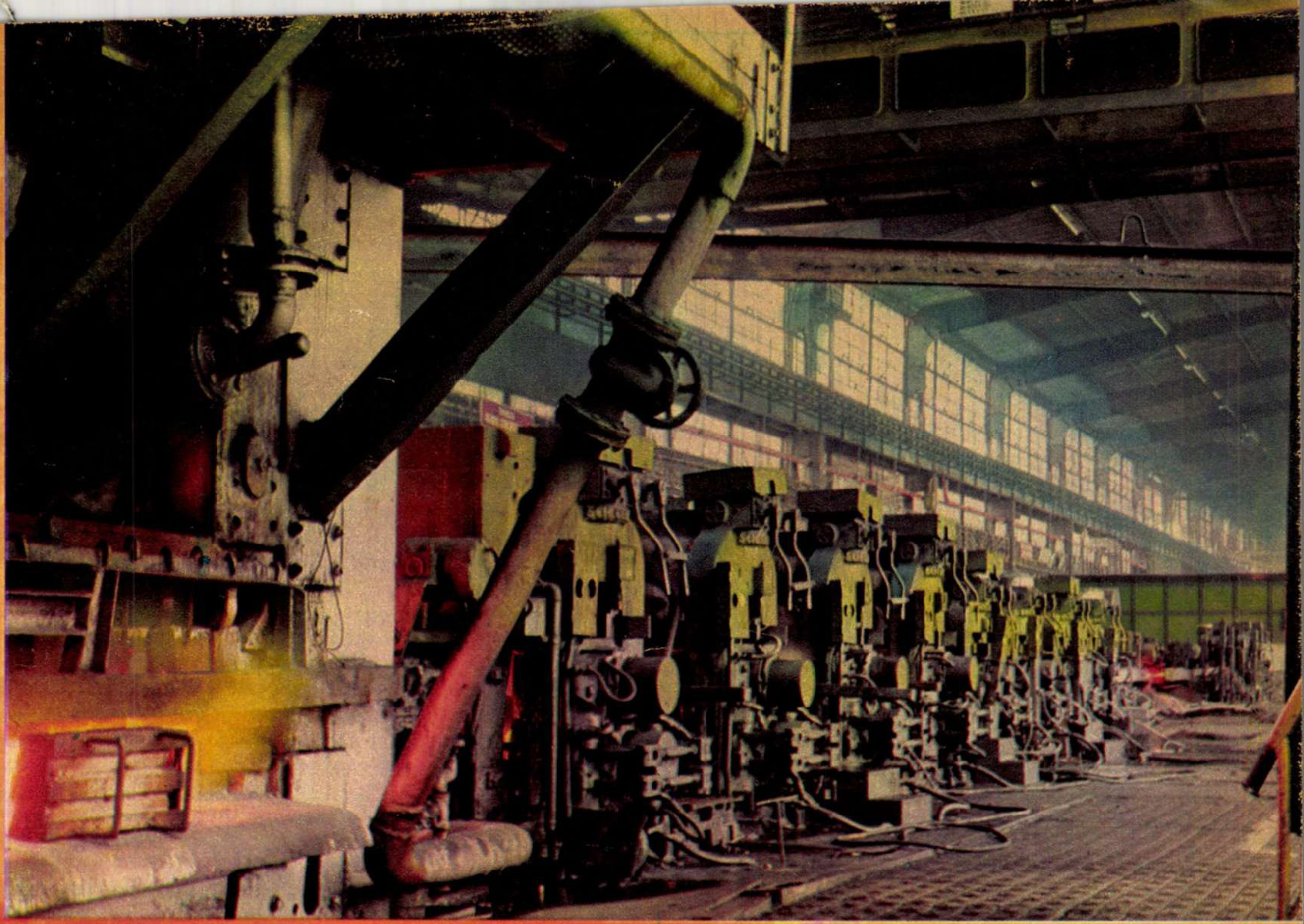

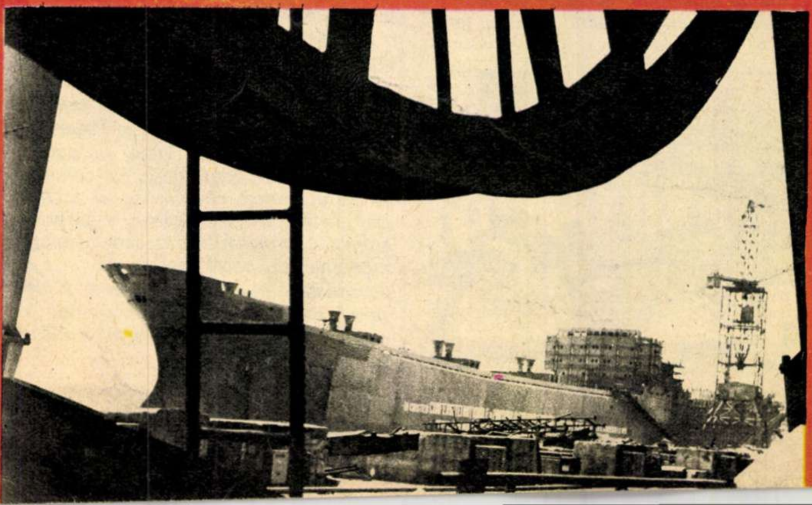

fost produse 4 382 000 de tone de fontă și 6 803 000 de tone de oțel. Diferența dintre producția totală de metale feroase din anii amintiți este uriașă și concludentă: cu 10 310 000 tone mai mult în 1971 față de 1950, ceea ce înseamnă o producție de fontă și oțel de mai bine de douăsprezece ori mai mare.

• În 1971 fabricam, printre altele, motoare electrice peste 0,25 kW totalizînd 3 397 000 kW (față de 94 000 în 1950). generatoare electrice totalizînd 523 334 kVA (față de 15 713 în 1950), transformatoare electrice totalizînd 9 766 000 kVA față de 205 000 kVA în 1950).

• În același an au fost produse peste 15 000 de mașini-unelte de așchiere a metalelor (față de ceva mai mult de 2 000 în 1955), peste 1 300 de combine de recoltat cereale (față de 50 în 1950), peste 35 000 de autotractoare și autocamioane (față de 2 860 în 1955), aproape 30 000 de autoturisme (față de 1 200 în 1960).

• Industria electronică era aproape inexistentă în 1950, cînd s-au fabricat doar 40 000 de aparate de radio. În 1971, printre extraordinar de numeroasele, diversele și modernele aparate electronice produse la noi în țară au fost și cele 484 000 de aparate de radio și 300 000 de televizoare.

• Dacă în 1948 a fost obținută o producție totală de 5 427 000 tone cereale, în 1971 au fost produse circa14 500 000 tone. Sporul acesta a fost obținut și prin mecanizarea și chimizarea agriculturii, prin aplicarea metodelor agrozootehnice avansate, dar și prin sporirea suprafeței irigate de la 50 000 hectare în 1950 la aproape 1 000 000 hectare în 1971, ceea ce corespunde unei creșteri de circa 20 de ori.

* * *

ANII DE AUR AI REPUBLICII

(urmare din pag. 8)

tunci şi pînă acum pe porţile acestor uzine au ieşit circa 300 000 de asemenea maşini, că ele ară nu numai pe ogoarele noastre, ci şi pe ale altor numeroase ţări!

Să mai încercăm şi-n alt domeniu, în acela al productiei şi consumului de energie electrică. De pildă:

Deşi posesoare a unor mari rezerve de combustibil (lichid şi solid), deşi avea (atunci ca şi-acum) o bogată reţea hidraulică deosebit de favorabilă exploatării energiei sale, ţara noastră nu dispunea decît de mici uzine şi «mori» electrice şi că înregistra, în acel an 1948, un consum foarte redus de energie electrică pe cap de locuitor în comparaţie cu ţările dezvoltate din punct de vedere industrial din Europa. Şi-acum...

Acum priviţi o hartă «la zi» a sistemului energetic naţional. Gîndiţi-vă, de pildă, la marele şi modernul Complex hidroenergetic de la Porţile de Fier sau la Hidrocentrala de pe Argeş ori la Termocentrala de la Rogojelu. Şi reţineţi că din 1948 şi pînă azi, datorită politicii consecvente de electrificare a ţării dusă de partid, consumul de curent electric pe cap de locuitor **a crescut de aproximativ 25 de ori** (ceea ce înseamnă că s-a dublat în fiecare an), că dispunem azi de o putere instalată de peste 9 milioane kW (faţă de numai 730 în acel an), că planurile şi ambiţiile noastre de viitor sînt şi mai mari.

Şi tot aşa am putea să parcurgem toate compartimentele vieţii noastre economice, sociale, culturale şi ştiinţifice. Peste tot vom obţine aceleaşi rezultate. Iar la urmă, impresionaţi de saltul realmente uriaş realizat în aceşti 25 de ani de republică în toate domeniile de activitate, cu siguranţă că vom înţelege cum şi de ce circulă pe meridianele şi paralelele globului formula «miracolul românesc».

Noi însă ştim cu toţii că nu-i vorba de nici un miracol. Ştim foarte bine că-n realitate este vorba de rezultatele muncii, eforturilor şi chiar al sacrificiilor poporului nostru care, pentru prima oară în milenara sa istorie, cu adevărat liber şi stăpîn pe soarta lui, condus cu înţelepciune de partidul său comunist, este hotărît să împlinească visurile de veacuri ale străbunilor, să-şi ridice patria pe cele mai înalte culmi ale civilizaţiei, să construiască socialismul şi comunismul, pe deplin convins că-n felul acesta îşi aduce contribuţia la făurirea unei lumi mai bune pe acest pămînt. Cei 25 de ani ai republicii noastre se înscriu în istoria ţării ca anii săi de aur.

CONSTANTIN DIACONU

Mesajul Directorului Centrului de Informare al O.N.U. pentru România, SAYED ABBAS CHEDID, adresat pionierilor cu ocazia aniversării proclamării Republicii.

Acum, cînd întregul popor român sărbătoreşte a 25-a aniversare a proclamării Republicii, îmi este deosebit de plăcut să adresez tinerei generaţii, pionierilor şi tuturor copiilor din România, cele mai calde felicitări şi urarea de a duce mai departe opera de edificare a unei societăţi a echităţii şi bunăstării. Folosesc prilejul pentru a aduce şi cu această ocazie un omagiu acelora care îşi consacră eforturile pentru a pregăti României oamenii săi de mîine, oameni demni de a se numi «fiii săi».

Această aniversare coincide în mod fericit cu o efervescentă activitate a României la Naţiunile Unite, vizînd creşterea rolului O.N.U. în menţinerea şi întărirea păcii şi securităţii internaţionale, în dezvoltarea colaborării între toate naţiunile, în promovarea normelor dreptului internaţional în relaţiile dintre state. Semnificaţia iniţiativei române este mai evidentă dacă se are în vedere hotărîrea exprimată de popoarele lumii la sfîrşitul ultimului război şi înscrisă în Carta O.N.U., de a salva generaţiile viitoare de flagelul războiului. Pionierii de astăzi nu vor trebui să cunoască ororile războiului.

Centrele de Informare ale O.N.U. au ca sarcină primordială să aducă la cunoştinţa popoarelor lumii înaltele principii, scopuri şi acţiuni întreprinse de Naţiunile Unite în scopul obţinerii sprijinului acestora pentru activităţile Organizaţiei.

Iată deci că legăturile strînse stabilite între Centrul nostru şi Organizaţia de pionieri au un fundament solid, care asigură continua dezvoltare a colaborării dintre noi.

Trebuie să subliniez că tineretul român, care apreciază şi salută cu satisfacţie acţiunile ţării sale la O.N.U., poate fi mîndru că, în istoria acestei organizaţii internaţionale, România a fost şi rămîne un promotor al unor valoroase iniţiative privind tineretul. Este de reţinut sub acest aspect, faptul că doar cu cîteva zile în urmă Adunarea Generală a O.N.U. a adresat un apel solemn tuturor statelor, precum şi organizaţiilor internaţionale, guvernamentale şi neguvernamentale, de a lua masuri adecvate pentru promovarea în rîndurile tineretului a respectului faţă de toate popoarele, a consideraţiei faţă de valorile umane şi a devotamentului faţă de idealurile de pace, libertate, progres şi faţă de cauza omului. Importanţa acestui apel poate fi pusă în adevărata sa perspectivă dacă ne gîndim la faptul că aproape 40% din populaţia globului este sub 15 ani.

Marile sarcini care stau în faţa omenirii nu pot fi soluţionate decît cu participarea tineretului din întreaga lume. Aniversarea proclamării Republicii în România să constituie pentru toţi pionierii prilej de reafirmare a încrederii lor în marile idealuri de pace şi progres ale omenirii, de înmulţire a eforturilor pentru a face ca aceste idealuri să devină realitate.

Omagiul PIONIERIEI

● **«Patrie, în veci să înfloreşti!»** este titlul sub care membrii cercului de sculptură de la *Casa pionierilor din Tg. Mureş* au deschis o expoziţie în cinstea celei de a XXV-a aniversări a Republicii. Cele peste o sută de obiecte din lemn şi ceramică, basoreliefuri şi statuete, lucrate de pionieri, au atras numeroşi vizitatori din rîndul copiilor, profesorilor şi părinţilor.

● *De la* Şcoala generală nr. 3 din Tg. Jiu, *corespondenta noastră Dana Bacîzu din clasa a II-a B, ne transmite: «Pionierii unităţii noastre au întocmit un frumos album cu ilustrate, desene şi poezii (compuse de colegii mai mari) dedicat aniversării Republicii. În filele albumului, alături de frumuseţile patriei, găseşti şi gîndurile noastre, gînduri calde de mulţumire adresate partidului pentru copilăria noastră senină, fericită.»*

● Zilele acestea, pionierii de la **Liceul din Costeşti, jud. Argeş,** au participat la un interesant dialog literar cu publicistul V. Firoiu, pe marginea lucrării «Biografii în bronz şi marmură». Autorul le-a vorbit despre cîteva dintre cele mai valoroase monumente de cultură de pe plaiurile argeşene, monumente care fac obiectul cărţii sale. Dialogul cald, apropiat, care s-a legat între invitat şi copii, a completat imaginea peisajului argeşean cu noile şi măreţele construcţii înălţate pe aceste plaiuri în anii luminoşi ai Republicii.

● *Pionierii bucureşteni au inclus printre manifestările dedicate zilei Republicii şi o interesantă expoziţie de pictură, deschisă la Casa de cultură a tineretului «M. Eminescu». Tinerii actori, pionieri, şi-au ales ca teme ale lucrărilor ceea ce ochiul lor surprinde în jur, în fiecare zi. Pe pînzele lor prind viaţă, în culori, imaginile unor construcţii, ale oamenilor care făuresc chipul nou al acestei ţări. Astfel, Marius Stocan a surprins animaţia unui şantier în care maşinile moderne dau parcă mai multă forţă şi demnitate omului. Frumos este şi desenul pionierului Victor Mocanu, în care un cartier nou este scăldat într-o feerie de lumini.*

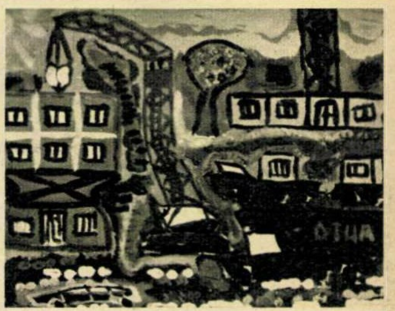

Pionierii Lucian Avram, Gheorghe Bunea, Traian Cristofan şi alţii care au vizitat uzine şi au ajutat la strînsul recoltelor de pe ogoare, exprimă în imagini impresii şi sentimente din acele zile.

Expoziţia oferă vizitatorilor un univers larg, surprins cu sensibilitate de copii într-o bogată paletă de culori.

● **În cinstea aniversării Republicii, la Palatul pionierilor din Bucureşti a fost inaugurată zilele trecute expoziţia republicană a celei de-a patra ediţii a «Expediţiilor Cutezătorii».**

Pămîntul, florile, apele

de **ION BĂNUȚĂ**

«Comuniștii, tineretul revoluționar al țării trebuie să manifeste o grijă permanentă pentru protejarea pămîntului, apelor, pădurilor, a tuturor avuțiilor și frumuseților naturale ale patriei, să lupte hotărît împotriva degradării mediului ambiant.»

(din Proiectul de norme ale
vieții și muncii comuniștilor,
ale eticii și echității socialiste.)

Pe acest pămînt, pe pămîntul nostru ne poartă pașii, pași de gigant — în focul revoluției. Ne poartă pașii pe linii vaste spre păduri, spre ape, spre flori. Aici, pe pămînt, se află casa în care ne-am născut, și se află merii, vișinii, nucii, salcîmii, teii. Se mai află aici stejarii, brazii, molizii. Și tot pe pămînt sînt semănate cu artă și migală dorințele și speranțele noastre sălășluind în noi spre a săvîrși fapte mari. În pămînt se află rădăcinile ierburilor, rădăcinile lumii, oasele strămoșilor.

Iubesc acest pămînt, pămîntul românesc, fiindcă aici se află toate ale mele, și bune și rele, și, — înainte de toate — aici trăiesc copiii, pionierii, aceste flori ale speranței, flori ale certitudinii din acest minunat colț de lume. Eu, tot umblînd prin Univers, în haina mea de om și de peregrin, îi văd cum se joacă, îi văd cum învață, cum se dăruie muncii și naturii. Prin însăși firea lucrurilor copiii iubesc pămîntul, fiindcă la urma urmei acesta este o imensă scenă de manifestare a acelor însușiri care-i inundă. Ei știu multe despre dulcile miresme ale pămîntului și se umplu de bucuriile lui.

Copiii noștri, pionierii din România socialistă, țară care și-a cucerit cu sînge libertatea și dreptul ei la fericire — învață de la părinți, de la dascălii lor să iubească pămîntul și apele, pădurile și florile, tot ce aici se naște, tot ce aici crește și face viața tot mai frumoasă. Acestor vlăstare de vis le place ca pămîntul să fie frumos și de aceea ei îi ajută pe cei mari la arat, la semănat, la cules, înmagazinînd în hambarele țării și bucuria lor ivită dintr-un grîu de aur.

Pădurea — acest alt miracol al pămîntului — ne-a fost nu numai desfătare, ci și leagăn în acele grele timpuri de restriște cînd dușmanii țării năvăleau, peste așezările noastre de trudă, întru jaf și moarte. Či nu de florile mărului a spus poetul despre codru astfel: — «Codrul frate cu românul», și nu degeaba și-au luat drept casă pădurea haiducii de la Corbea, Miul Cobiul, Iovan Iorgovan, Pintea și pînă la Iancu Jianu, culminînd cu marele luptător pentru dreptate socială, pentru libertate, Craiul munților Avram Iancu. În timpul de demență al fascismului cotropitor, în Munții Semenicului, din Banat, a căzut la datorie vajnicul luptător Ștefan Plavăț, luptînd pentru eliberarea țării de sub cizma hitleristă, înrolat în grupul de partizani care acționa în această parte a țării sub comanda Partidului Comunist Român. Eu eram pe atunci, în 1943–1944, într-o închisoare din Arad, arestat mai de multă vreme, cu alți comuniști, de către poliția antonesciană. Cînd ne-a venit în temniță vestea grea că Ștefi al nostru a căzut sub gloanțele dușmane, ne-a cuprins o tristețe adîncă. Ne-am cunoscut în Atelierele Principale C.F.R. din Timișoara. Mi-l amintesc și acum, așa cum era. Nici prea 'nalt, nici prea scund, subțire aproape ca o trestie, cu niște ochi parcă din albastrul cerului și din cale-afară de duios. Dacă nu-l cunoșteai bine, nu-ți puteai închipui cîtă hotărîre putea să încapă în acest om. Aproape firav. În lupta inegală din acel timp, prietenul și tovarășul meu de luptă Ștefan Plăvăț și-a înțeles pe deplin datoriile lui sfinte de patriot întru făurirea unei Românii noi. Actul lui de abnegație și de jertfă nu va fi uitat de nici un timp.

Pădurea a fost, este și va fi mereu cîntată de poeți, zugrăvită de ei în culori de vis, de la poetul anonim, creatorul Mioriței, și pînă la Nicolae Labiș în «Moartea căprioarei». Astfel pădurea a devenit: de argint, de aramă, de aur, de fier, A devenit Pădurea albastră, neagră, albă.

O! Ce frumoasă poate să fie Pădurea! În ea cîntă vîntul, rîd privighetorile, murmură izvoarele, rătăcesc căprioarele și mai ales cerbii. În pădure se îmbată de plăcere urșii din poveste adulmecînd bob cu bob zmeura sîngerie. În pădure totul se petrece într-un freamăt inimitabil, copleșitor de frumos, de adevărat.

Ce emoționant, ce înălțător poate să fie cînd auzi, cînd vezi, cînd știi că pionierii — aceste suflete de argint sub bagheta de aur a comandanților lor — săvîrșesc atîtea fapte care te îndeamnă să-i săruți adînc și să te gîndești cu liniște că Patria va fi trecută în ei, în bărbații de oțel și de inimă de mîine. Da! Oriunde sînt pionieri, oriunde sînt copii, afli o mare inițiativă, o splendidă faptă, o născocire de bun augur.

Iată un exemplu. Pionierii din orașul Cîmpulung-Muscel, acești pui de om, într-un entuziasm ca dintr-un cînt frumos au împădurit 10 ha cu pui de brazi care, în niște zeci de ani, vor asalta, cu vîrfurile lor cerul, sfidîndu-l cu falnica lor statură. Deci, copii, să ne înțelegem, mai mulți brazi, mai mulți stejari, mai mulți tei și Patria va deveni prin voi de o mie de ori mai frumoasă.

Mai aflu că, în județul Mureș, pionierul Nicolae Chirteș, din Ibănești-Pădure, a fost cel dintîi care, cu niște ochi de vultur, a văzut că, într-o plantație de brazi din apropierea comunei, a izbucnit focul, focul cel distrugător, sărmanii brazi începînd să devină niște lumînări cumplit arzînde. Nicolae, da, Nicolae a dat alarma. Împreună cu alți pionieri, într-un efort de oameni mari, au stins incendiul, zburînd ca niște frumoși fluturi alături de sătenii care s-au ridicat acolo ca un singur om spre înlăturarea marelui pericol.

Un cuvînt de laudă și pentru pionierii de la Școala generală nr. 6 din Rîmnicu Vîlcea care au anunțat primii focul ce s-a ivit în pădurea de pe un deal de lîngă comuna Rîureni și care au luptat eroic pentru stingerea unui incendiu dușmănos. Pionierii din județul Constanța, și ei atît de iubitori de frumos, au plantat de-a lungul șoselei Ovidiu–Constanța–Mangalia arbori ornamentali, pomi, flori, deschizînd noi porți spre sufletul oamenilor. Gestul acestor elevi ai hărniciei și ai sublimului pămîntean este, va fi mereu un nou omagiu adus Poeziei. Să-i amintim cu iubire și pe pionierii din nordul Moldovei care și-au luat nobila sarcină de a îngriji, de a păzi acea floare atît de frumoasă și de rară, laleaua pestriță. Ah! Ce frumoase sînt lalelele! Și cîți pionieri nu sînt în această țară de legendă, pionieri care iubesc și apără liliacul, liliacul răspîndit printre stîncile din Ponoarele de Mehedinți, ori brîndușele, brîndușele din poienile munților, ori floarea de colț, ori — de ce nu — ghioceii și viorelele din Cișmigiu care anunță venirea primăverii în București! Iată-i și pe elevii din Vultureștii de Argeș, țîșnind atît de frumos prin arta lor! Le-am văzut expoziția de pictură din sala Kalinderu și m-am înfiorat de înaltele lor înfăptuiri.

Pămînt. Păduri. Ape. Pomi. Flori. Pionierii, toți elevii sînt sublim dominați de acel sentiment adînc al apărării și perpetuării a tot ce este frumos, a tot ce este necesar și adevărat aici. Mii și mii de copii, de tineri, tineri din toate neamurile de pe aceste plaiuri românești, într-o frăție demnă de numele de om — în frunte cu comandanții lor — îngrijesc cu sufletul lor curat, cu fapta lor, grădinile școlilor, marginile drumurilor, apără și înmulțesc pădurile, sădesc pomi și flori, sărută apele și egretele, descoperă noi drumuri întru înălțarea patriei și frumusețea lumii. Mă plec adînc în fața acestor gesturi-permanență, gesturi-trecut, gesturi-prezent, gesturi-viitor. Mă plec în fața acestor copii — viitorul patriei. Sărut cu inima pașii lor de argint, aripi ale speranțelor noastre.

Nepăsare

Schiță de
COSTACHE ANTON

Nimic nu mă supără mai mult decît nepăsarea celor din jur. Bineînțeles, cînd spun asta nu mă gîndesc nici la bunicul, nici la Iolanda, sora mea mai mică, nici la mătușa Agatia, nici la mama. Aș fi nedrept dacă m-aș gîndi. Aș fi rău și nerecunoscător, pentru că bunicul, de exemplu, are cea mai mare grijă de mine, nu mă lasă să plec niciodată la școală singur. Aș putea spune că pasiunea lui, marea și arzătoarea lui pasiune nu mai e de mult vioara. Bunicul a fost un mare violonist, dar de ani de zile n-a mai pus mîna pe arcuș. Viorile lui (cele patru viori cu care a cîntat pe aproape toate scenele mari ale lumii) se odihnesc în cutiile lor vechi.

Credeți cumva că pe bunicul îl interesează acum filatelia, sau fotbalul, sau tenisul? Nu, toate acestea mă pasionează pe mine. Cînd este la televizor tenis sau fotbal, bunicul se ridică și-mi oferă fotoliul lui. Știe că mă dau în vînt după fotbal și după tenis. El stă cîteva clipe în picioare, mă mîngîie ușor pe creștet, apoi mă întreabă:

— Ți-ai desenat harta?

— Nu, bunicule! Mîine am botanica.

Mă lovesc peste frunte cu palma:

— Uf! și era să uit. Trebuie să desenez...

Dau să mă ridic, dar bunicul nu mă lasă. Îmi spune răstit:

— Stai aici. O să-ți desenez eu.

Pleacă repede, aproape bucuros. Pentru că marea pasiune a bunicului acum e desenul. Toate hărțile, toate planșele cu flori, cu plante și animale el mi le desenează. Cu o girafă, o balenă albastră sau o gazelă desenate de bunicul, chiar dacă nu știu lecția bine, tot iau zece.

Dimineața, bunicul se trezește înaintea tuturor. Se duce la bucătărie, pregătește micul dejun, îmi prepară și ghiozdanul, se îmbracă și mă conduce pînă aproape de școală. Altădată mă conducea pînă în curtea școlii. Într-o zi însă i-am spus răstit, așa cum se răstește și el la mine:

— Bunicule, de azi înainte să nu mă mai conduci la școală...

M-a privit lung, dar n-a întrebat nimic. I-am spus tot eu cu obidă:

— Rîd colegii de mine...

De atunci mă conduce pînă la colț, lîngă farmacie. Cînd ies, la prînz, mă așteaptă în același loc. Eu îi fac semn cu mîna sau flutur carnetul de note:

— Am luat zece!

— Ai arătat și harta?

— Nu. Nu mi-a cerut-o.

— Atunci pe ce ai luat zece? se miră bunicul.

— Am știut, spun eu bucuros și nu observ decît mai tîrziu că bunicul a devenit tăcut. Pentru că atunci cînd profesorii nu-mi văd hărțile sau planșele pe care le-a desenat el, bunicul se întristează și pînă acasă aproape că nu mai vorbim.

Mătușa Agatia e altfel. Ea e veselă tot timpul. Și n-o interesează notele mele. Știe să facă cel mai bun tort cu cremă de portocale și nu uită niciodată cînd e ziua mea de naștere. Ea e prima care își amintește, care începe să se agite, să vină la noi de douăzeci de ori pe zi, să amintească tuturor apropierea evenimentului, să-l alerteze pe bunicul, s-o tîrască pe mama prin magazine după cumpărături, să înceapă pregătirile, lungile și migăloasele pregătiri care schimbă aspectul casei, transformă vestiarul și sufrageria, creează ambianța necesară unei adevărate sărbători. Eu însă nu văd nimic, mă prefac neștiutor, trec pe lîngă toate absent și preocupat, îl imit teribil de bine pe tata. Nici el nu vede ce se întîmplă, dar el nu se preface. Pur și simplu nu vede. Abia cînd apar ghirlandele, becurile colorate, aromele puternice de vanilie, de scorțișoară, de mere, abia atunci își ridică nasul din ziar, se uită în jur, adulmecă îndelung ca un ogar care și-a cam pierdut simțul mirosului și întreabă mirat:

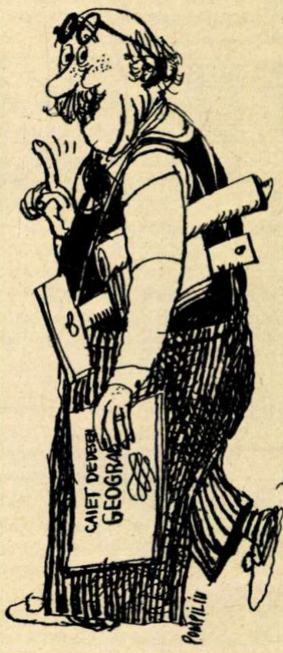

— Ce se întîmplă în casa asta? Mi se pare mie sau s-a schimbat ceva?

— E ziua lui Dorel, spune triumfătoare mătușa Agatia. Mîine împlinește 11 ani...

— Și fără atîtea farafasticuri nu putea să-i împlinească?

Tata își împăturește ziarul nervos, se mai uită odată în jur și iese trîntind ușa.

Plecarea lui lasă ca o umbră în toată casa.

Bunicul, mama și Iolanda, sora mea mai mică, rămîn pe scaunele lor într-o tăcere de gheață. Aproape că nu îndrăznesc să mă privească. Numai mătușa Agatia nu se schimbă. Ea parcă nici n-a auzit ce-a zis tata. Se ridică prima de la masă și spune cu veselia ei inepuizabilă:

— Mă duc să-ți fac tortul.

Bunicul se ridică și el. Spune:

— Mă duc să-ți desenez harta.

Iolanda, sora mea mai mică, iese repede după bunicul, dar se întoarce aproape în aceeași clipă.

— Îți place cadoul meu?

Pune pe masă o cutie cu cele mai frumoase rotile pe care le-am văzut vreodată. Sînt galbene. Le privesc, aș vrea să mă bucur, dar nu pot. Ușa ce dă spre terasă a rămas deschisă. Și pe terasă e tata. Nu-l văd. Îi aud pașii. Se plimbă de la un capăt la celălalt al terasei cu pași mari. Totdeauna cînd se ceartă cu bunicul iese și se plimbă pe terasă. Bunicul îl roagă să-mi ajute la matematică. Tata e inginer și pentru el problemele mele sînt floare la ureche. Ar putea să mi le facă pe toate, așa cum bunicul îmi face hărțile, dar nu vrea. Îl privește pe bunicul pe sub ochelari și întreabă aproape vesel:

— De ce să i le fac eu? Să și le facă singur...

Dacă bunicul insistă, își astupă urechile cu palmele și iese pe terasă. Rămîne acolo și cîte două ceasuri. Fumează și se plimbă. Așa cum se plimbă și acum. Se plimbă nepăsător. Și pe mine nimic nu mă supără mai mult ca nepăsarea celor din jur..

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA /11

ROMAN FOILETON
DE LEONIDA NEAMȚU
ILUSTRAȚIE:
VINTILĂ MIHAESCU

CRISTINA, ÎMPOTRIVA TUTUROR...

În prima gară unde opri acel tren de noapte conductorul îi dădu jos pe cei doi «infractori». Era un om sever conductorul, nu admitea abateri de la regulile stabilite, și-n plus era convins că puștiul «numărul doi» își lipise barbă și mustață falsă «numai ca să-și bată joc de persoana sa...»

Așa declară el șefului stației care în acele ore se bucura de un binemeritat somn, dar pe care îl trezi, considerînd situația prea serioasă. Șeful stației căscă, se întinse, îi cîntări dintr-o privire pe Ionică Balica și pe Balaurul Flămînd. Prima impresie fu că nu sînt chiar atît de periculoși...

— Tovarășe Radoveneanu, se înțepeni conductorul trenului, cu tot respectul cer să...

— Bine, bine, Simioane, zise șeful stației (pe nume Radoveneanu), poți să pleci, mă ocup eu de ei...

Conductorul cel aspru dispăru și o clipă mai tîrziu trenul se urni din gară, cu un minut întîrziere. Șeful stației vîrî picioarele goale în papuci, extrase din sertarul noptierei un pachet de țigări, din pachet extrase o țigară, o aprinse tacticos.

— Așezați-vă! le zise celor doi băieți. Trase un fum cu poftă, luă din mîna Balarului Flămînd barba cea mare și neagră, se duse la oglindă, și-o privi cum putu pe fața sa și izbucni în rîs. Apoi agăță barba în cuier, între uniforma sa de șef de gară și chipiu. Trecu în camera alăturată de unde se întoarse cu două căni cu lapte.

— E de capră, zise, dar e bun. Gustați! Tu ce făceai în tren? îl întrebă pe Ionică.

— Îl urmăream pe prietenul meu...

— Nostim! Iar tu?

— E-eu, se bîlbîi Balaurul cu vocea-i «matură», eu... cum să vă explic... eu îl urmăream pe el!

— Și mai nostim! Perfect... Radoveneanu trase din țigară, puse picior peste picior. Perfect, jucați-vă cît poftiți, dar de ce să vă urcați în tren fără, hm!, fără bilet?

— Mi s-a spus că biletul meu e la dînsul! izbucni Ionică.

— Iar eu știam că biletul meu e la tine, se încruntă Șeful comisiei pentru conservarea amprentelor către Ionică Balica.

— Băieți, interveni Radoveneanu, păstrînd încă pe față același zîmbet binevoitor, am toată simpatia față de năzbîtiile voastre, ce, n-am fost și eu de cinșpe ani?, dar dacă încercați să rîdeți de mine e de rău. Cum adică, vă urmăreați și-n

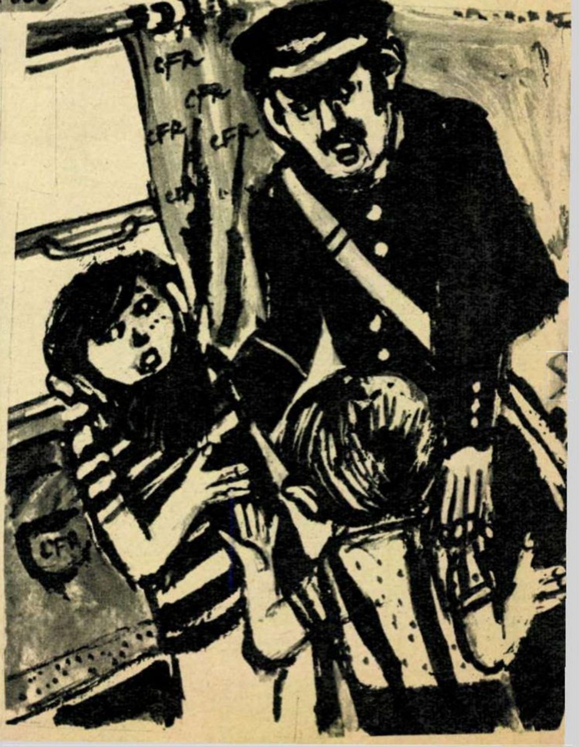

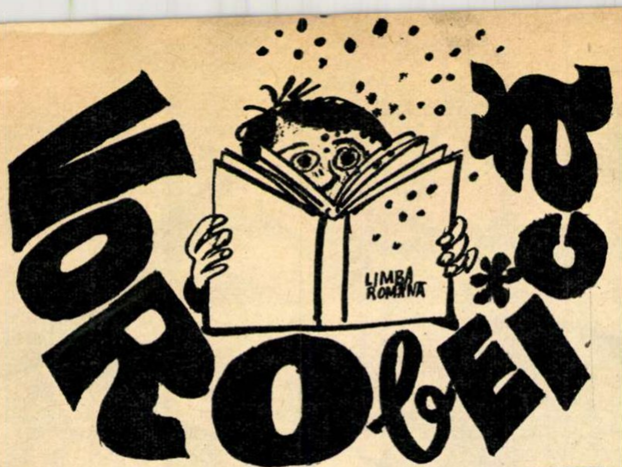

VOROBEICĂ

Schiță de **OVIDIU ZOTTA** *

Vorobeică era la capătul răbdării. Ultima oară încercase să folosească hipnoza. Fixîndu-l cu ochi înfrigurați pe profesorul Ianculescu, repeta în șoaptă: «Azi n-o să mă asculți! Îți poruncesc să nu mă asculți!» Din pricina efortului se înroșise într-un mod anormal, dinaintea ochilor îi jucau punctișoare negre.

— Ce-i cu dumneata, Vorobeică, nu te simți bine? Ai o figură imposibilă. Să meargă cineva cu el la cabinetul medical.

Se repeziră vreo cincisprezece băieți. Cum să scape această strălucită ocazie?

— N-am nimic, zise Vorobeică, iritat. Mă simt bine.

— Destul de bine ca să faci un drum pînă la tablă?

Ieșind din bancă, Vorobeică scoase creta din buzunar. O cretă foarte bună se afla și la tablă, dar el nu renunța niciodată la creta lui, și asta deoarece scrisese cu litere mărunțele pe etichetă: «Nu mi-e frică de Ianculescu! Nu mi-e frică!» Spera că, tot recitind aceste cuvinte, va deveni într-adevăr curajos.

Ca să ajungă la astfel de metode desperate, Vorobeică folosise toate mijloacele clasice, care în prezența altor profesori dădeau rezultate memorabile. Ianculescu era însă cu desăvîrșite insensibil, o statuie vorbitoare. Duiosul pretext «A venit bunica din provincie și a trebuit să-i arăt frumosul nostru oraș» îl impresiona la fel de puțin ca și cel cu «N-am avut timp să învăț, la noi se zugrăvește, eu ajut la curățenie, vă rog să mă ascultați data viitoare». Era, de asemenea, imposibil să-i abați atenția cu micile vicleșuguri tip «Dați-mi voie să văd ce are fereastra aceea, am impresia că nu e bine închisă, simt un curent». Fereastra, în realitate, e foarte bună, dar tu lucrezi cu sîrguință vreo cinci minute, exact timpul în care profesorul hotărăște cine trebuie să răspundă. Pe tine te trece cu vederea fiindcă ești ocupat cu treburi gospodărești. Dar Ianculescu, omul-robot, avea în astfel de ocazii o singură replică: «În pauză. Acum poftim la răspuns».

Vorobeică ajunsese la un înalt grad de cunoaștere a psihologiei profesorilor săi. Știa cu precizie cine și cu ce poate fi înduplecat. De la caz la caz, Vorobeică stîrnea mila, hazul sau indulgența. Proceda metodic, profesionist, cu sînge rece. Astfel obținea de cele mai multe ori să fie ascultat numai atunci cînd socotea el *că e pregătit să răspundă. Cu Ianculescu însă mergea din eșec în eșec. Pînă și înfățișarea acestui profesor de română era semnificativă: un bărbat înalt, cărunt, posac, care în loc de inimă avea o sintaxă. Pe cerul vieții lui se roteau numai constelații de diateze verbale, de pronume, articole și declinări. Cu un singur lucru reușise Vorobeică să se aleagă: cu teama. Renunțase la fotbal, la filatelie, la hrănirea cîinilor oploșiți sub scara blocului și, lucru cu totul nou, învăța cu desperare în fiecare zi, dar cînd îl vedea pe Ianculescu își pierdea cumpătul, uita tot, i se încleștau fălcile.*

Într-o seară, se hotărî să abandoneze. Cu privirile încețoșate de scheme sintactice, înșfăcă unul din albumele lui cu timbre și plecă într-un suflet la magazinul de filatelie, în preajma căruia amatori de toate vîrstele făceau schimb de timbre. Se simțea umilit dar vioi, ca un navigator solitar care, după ce a încercat fără succes să traverseze oceanul furtunos, se reîntoarce, cu velele sfîșiate, în micul său port de baștină.

Îndată fu înconjurat de filateliști. Erau și copii, dar și oameni în toată firea. Toți îi acordau lui Vorobeică respectul cuvenit specialistului care, de vreo cinci ani, vîntura mica lume colorată a timbrelor. Aici Vorobeică era o personalitate: glasul lui se ridica autoritar, exprimînd păreri, dînd sfaturi, arbitrînd o controversă.

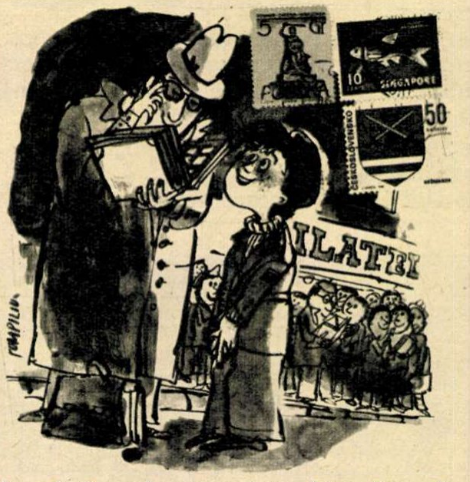

Deodată, Vorobeică simți din nou că i se încleștează fălcile. Dinaintea lui apăruse Ianculescu. Vorobeică îngăimă un salut.

— Bună seara, răspunse Ianculescu. Și dumneata te ocupi cu năzdrăvăniile astea?

Vorobeică îi întinse mașinal albumul. Ianculescu își puse ochelarii. Răsfoind colecția, fluieră încet, surprins. În delicatele suporturi de celofan ale albumului lui Vorobeică se odihneau cele mai frumoase serii de mărci cu reproduceri de artă — specialitatea lui. Multe puteau fi considerate rarități.

— Ești un expert! zise Ianculescu. Nu mă pot compara cu dumneata. Eu, propriu-zis, nu eram filatelist. Băiatul meu, care-i cam de vîrsta dumitale, începuse într-un timp să se ocupe.

— Da? îndrăzni Vorobeică să zîmbească.

— Eram bucuros că-l văd interesat de ceva. El este... puțin cam nestatornic. I-am cumpărat un album, o lupă, cîteva plicuri filatelice, niște serii.

— Așa se începe, zise Vorobeică, prinzînd inimă.

— Da, însă el a renunțat foarte repede. Întotdeauna renunță repede... Partea curioasă este că între timp timbrele au început să mă preocupe pe mine, spuse Ianculescu.

«Mi se pare mie sau e emoționat?! gîndi Vorobeică. Nu-mi vine să cred.»

— Îmi dați voie să mă uit în colecția dumneavoastră?

Un album modest, timbre de strînsură. Totul vorbea despre un începător.

— Puteți face o colecție generală, dar mai interesant este să vă alegeți două-trei teme, spuse el, respectuos. Dacă-mi permiteți, eu v-aș sugera...

Vorbiră mult și cu chibzuială, tropăind ușor, ca să nu le înghețe picioarele.

Cînd se întoarse acasă, Vorobeică mîncă la iuțeală și pe urmă deschise manualul de română: «Are dreptate Ianculescu. Nici mie nu-mi plac oamenii care renunță.»

---

același timp știați, fiecare, că biletele-s la celălalt?

— De fapt, era o «falsă urmărire», spuse Balaurul Flămînd.

— Ce e aceea o «falsă urmărire»?

— O fată, pe nume Cristina, explică Balaurul, mi-a dat barba, pălăria, pardesiul, mi-a spus în ce tren să urc și mi-a atras atenția că acolo se va afla amicul meu, dar să mă prefac că nu-l observ, iar apoi, zece minute după plecarea trenului din gară, va interveni «un element neprevăzut...»

— Și a intervenit! rîse din toată inima șeful stației. A venit conductorul să vă ceară biletele!... Dar tu?

— Eu, bîigui Ionică, după ce trase o ultimă sorbitură din laptele de capră și puse frumos cana pe măsuță, am ascultat de instrucțiunile aceleiași Cristina. Pîndeam în toiul nopții, cînd deodată ea vine și-mi spune ce să fac, să merg la gară, să-l urmăresc pe Balaur, dacă vreau să vin în ajutorul lui Alexandru, care e în pericol mare... Cristina e jongleră la circul «Arabella»...

— Mă rog! Deocamdată văd că a jonglat cu voi cum a vrut... După ce medită o clipă, Radoveneanu adăugă: O să dormiți în odaia de alături pînă la zi, de altfel imediat începe să se lumineze. Pînă atunci eu am să decid ce pedepse vi se cuvin...

Pe la zece și ceva dimineața cei doi «infractori» mai căpătară o porție de lapte de capră, la care se adăugă și un pesmet, apoi Radoveneanu îi încredință pe amîndoi frînarului unui marfar care mergea în sens invers, adică spre casă... La despărțire le zise:

— Pedeapsa ce o căpătați e următoarea: se confiscă barba și mustața... În plus, vă dau un avertisment... sever! Și vă oblig pe cuvînt de onoare ca la finele aventurii voastre să veniți cu toții aici (fără a uita să luați bilete de tren!) pentru a-mi povesti totul de-a fir a păr...

— Vă dăm cuvîntul nostru de onoare! rostiră «infractorii» într-un glas.

Marfarul manevră îndelung, apoi, prea puțin grăbit, ca orice marfar, zăbovi lîngă un canton, așteptînd să treacă un îngîmfat de accelerat. După ce acceleratul bubui, frînarul, care devenise «custodele» temporar al băieților, fluieră un anumit semnal și trenul se puse în mișcare. Băieții coborîră în gara orașului, puțin după ora amiezii.

Erau frînți de oboseală. Făcură un popas în parcul din centru, să-și mai tragă suflarea. Se priviră cam posomorîți. O colonie de vrăbii făcea mare zarvă deasupra lor, în copaci.

— Hei Ionică, Ionică, mormăi Balaurul Flămînd, ce să mai zici, te-a dus de nas Cristina!

— Dar pe tine! nu așteptă cu riposta urmașul locotenentului Balica. Nu numai că te-a dus de nas, dar ți-a atîrnat sub nas mustață și barbă! Ce-au să mai rîdă toate «comisiile» de tine!

— Au să rîdă de amîndoi... Ce s-o fi întîmplat cu Alexandru?

— Dar dacă l-a păcălit și pe el?

— Posibil... Dar în ce scop? Și, după o clipă de meditație, Balaurul adăugă: Scopul e clar — au vrut să ne îndepărteze de la fața locului. Cristina **le** este complice...

— Cui îi este complice Cristina?

— Ei, dacă am ști... Să mergem...

— Stai o clipă, șopti Ionică, al cărui auz fin prinsese niște cuvinte ce erau schimbate pe un ton jos de partea cealaltă a desișului. Balaurul Flămînd ciuli și el urechea.

Iată, cu aproximație, ce auziră Șeful amprentelor și Ionică Balica (acesta din urmă, după cum ne amintim, nu avea nici o «funcție oficială», el fiind din capul locului «subiectul»):

— Nu înțeleg, mormăia o voce de bărbat.

— Ce nu înțelegi? întrebă un glas delicat (poate al Cristinei!).

— Cum a reușit să-l recupereze pe Alexandru... atît de repede, tocmai din cazemata aia blestemată, de pe Dealul Viperelor? Ce ghinion!

— Dar am auzit cu urechile mele: toată echipa a trecut la doi pași de mine, lăudînd în gura mare inteligența lui Azor M. Azor. Un cîine...

— În cazul de față **nu poate fi vorba de un cîine!** decise vocea insului. Băieții ăștia au porecle, Laurențiu-Biberon, Balaurul, Jeni...

— Păi Jeni e nume, nu poreclă!

— Posibil. Dar sub Azor M. Azor se ascunde un ins, nu un cîine, unul din echipa lor, pe care nu-l cunoaștem, sînt sigur. Poate un tip mai în vîrstă, un aliat al lor care poate deveni periculos... Dacă la el se află toate «indiciile»?

— Mă tem că fabulezi...

— Ssst! De ce vorbești atît de tare?

— Ei! Vrăbiile astea fac o gălăgie...

În ciuda vrăbiilor însă, băieții reușiră să reconstituie această conversație, punînd cap la cap ce înțelesese parțial fiecare din ei. Ultimele cuvinte ale «celor doi» au fost:

— Să acționăm...

— Bun! Ne întîlnim la locul știut...

Balaurul Flămînd duse degetul la gură. Așteptară cîteva clipe. Apoi se strecurară pe sub tufișuri, ca niște lyncși tineri. Dar cînd ajunseră, după multe precauțiuni, de partea cealaltă, banca era pustie. Mulțime de oameni se plimba pe bulevard. Și desigur în această mulțime se pierduseră cei doi care-l forfecaseră pe atît de «periculosul individ» Azor N. Azor... (Va urma)

AVANPREMIERĂ LA «CUTEZĂTORII»!

CE VEȚI CITI ÎN LUNA IANUARIE

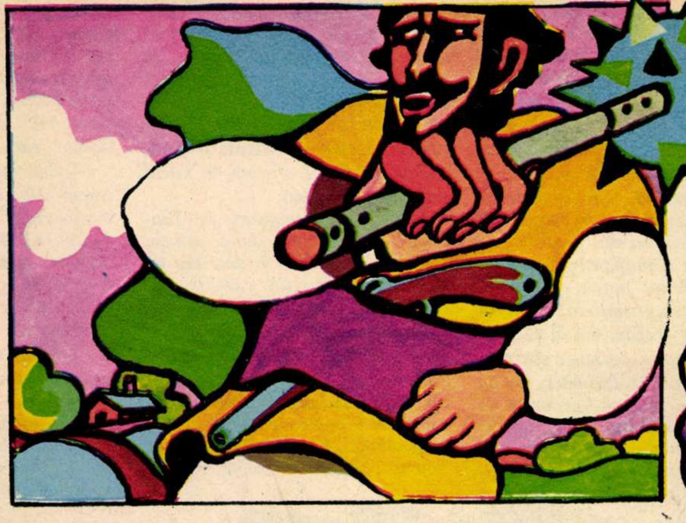

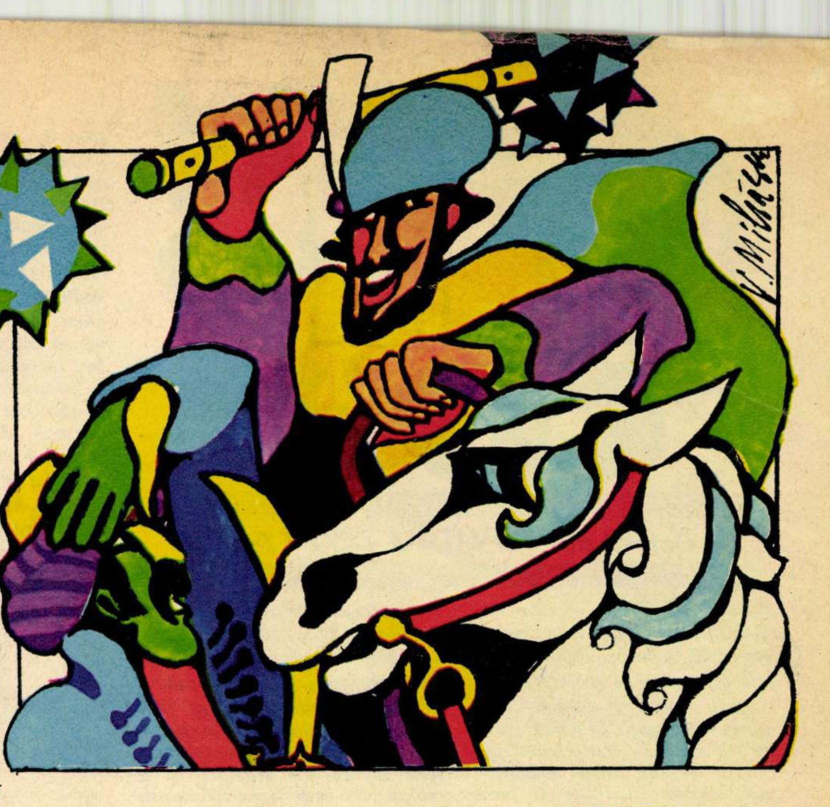

Formula «Sosesc! Reține-mi, te rog, o cameră la hotel!» e bine cunoscută. Mai puțin întîlnită e următoarea situație: un buzdugan, după ce a străbătut cu iuțeală văzduhul, se oprește la ușa redacției și dă de știre: «Sosește stăpînul meu! Rețineți un spațiu corespunzător!»

Gospodarii revistei, adică secretarii de redacție, încep pregătirile. Dar nu trece mult timp și primim prin telefon o nouă veste.

Așteptați-mă! În cîteva zile sînt acolo! Am o grămadă de noutăți! Semnează **Minitehnicus.**

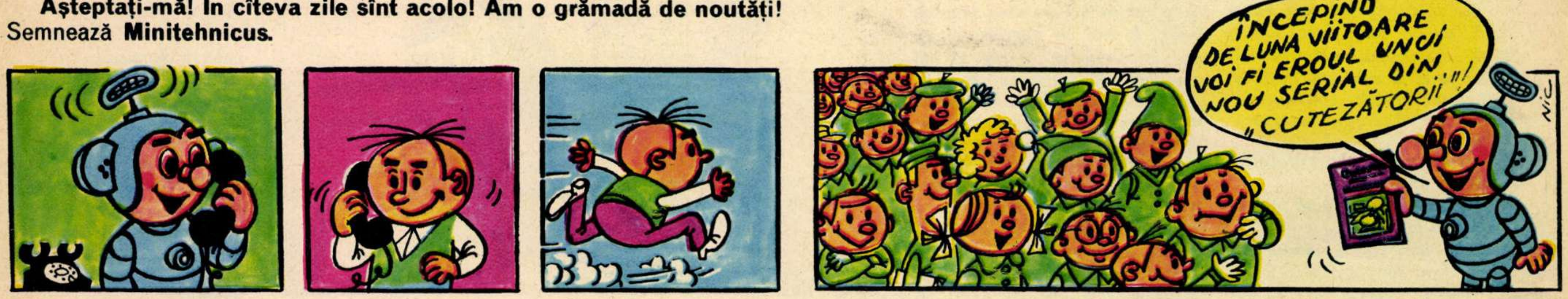
ÎNCEPÎND DE LUNA VIITOARE VOI FI EROUL UNUI NOU SERIAL DIN „CUTEZĂTORII"!
NIC

I se rezervă imediat spațiu și acestui simpatic personaj. Nu trece însă multă vreme și la secretariat își face apariția un tînăr necunoscut care se recomandă: «Alexandru, inginer constructor. Sînt într-un mic concediu și mă gîndesc că pe cititorii dumneavoastră i-ar interesa o anumită întîmplare neobișnuită, petrecută pe șantierul nostru.» **Îl rugăm pe tînărul inginer să ne spună în cîteva cuvinte despre ce e vorba. Într-adevăr, [illegible] cărei erou a fost este captivantă! Secretarii de redacție au și găsit pagina necesară.**

Așadar, încă din primele numere ale lunii ianuarie 1973, vom începe, dragi cititori, publicarea a trei noi seriale în imagini: «**Dan Buzdugan**» (scenariu: **DUMITRU ALMAȘ**, desene: **VINTILĂ MIHĂESCU**), «**Noile aventuri ale lui Minitehnicus**» (cu colaborarea binecunoscutului desenator francez C. ARNAL și a «elevului» său român **RADU MARIAN**) și «**Descoperirile inginerului Alexandru**» (scenariu: **PETRE GHELMEZ**, desene: **POMPILIU DUMITRESCU**).

Trei seriale noi, trei întîlniri simultane cu aventura, cu fantezia, cu umorul!

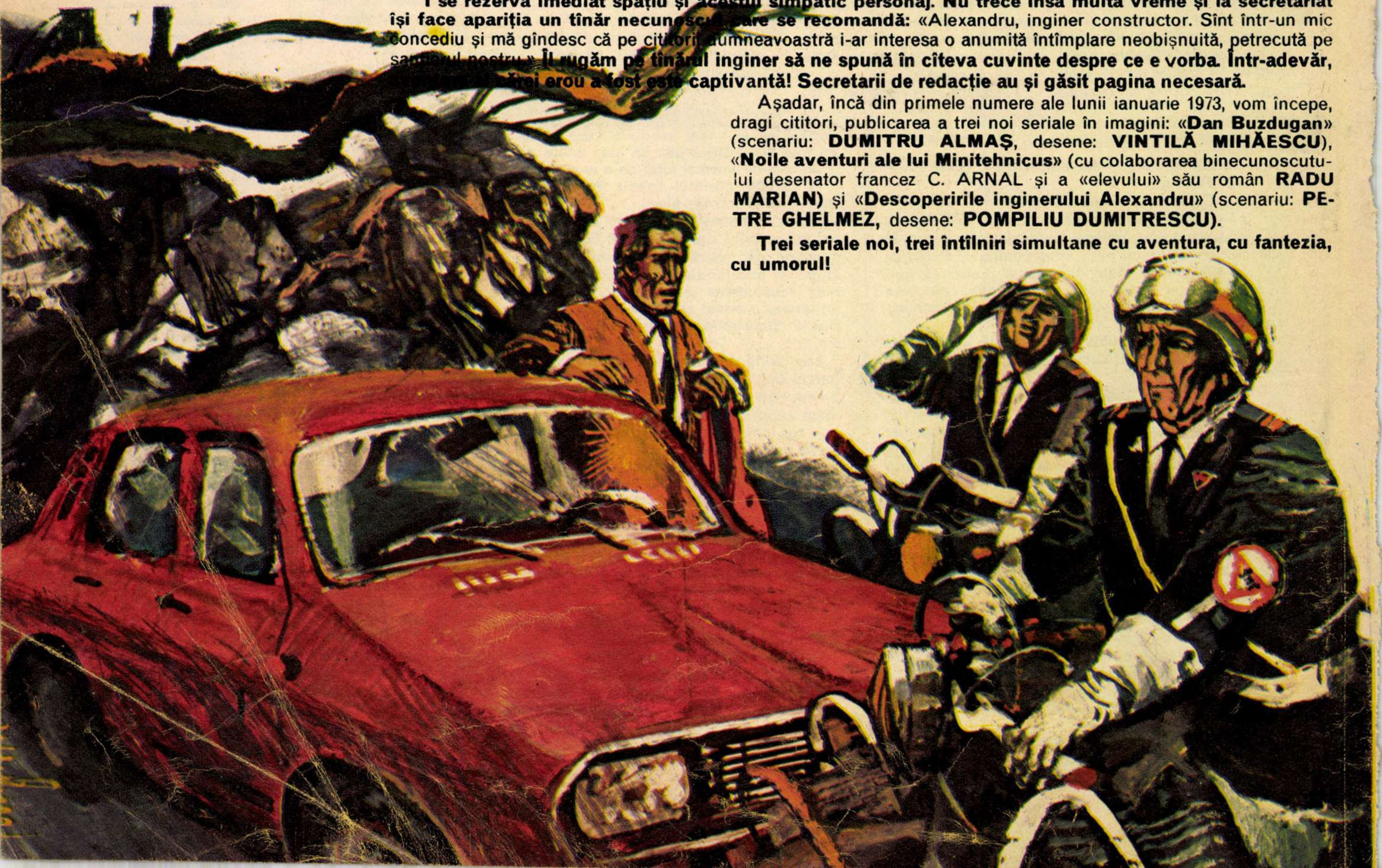

FĂRĂ CUVINTE
DE VASILE CRĂIȚĂ

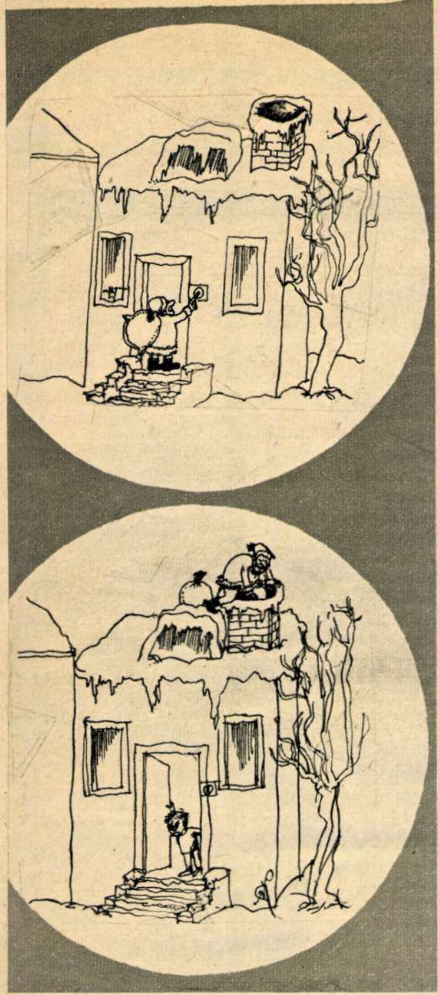

TABLETA LUI Emil

Deunăzi, Olguța mi-a dat o scrisoare și mi-a spus zîmbind ironic: «Uite ce fac băieții tăi!» Scrisoarea era semnată de Camelia Saicu, str. Anton Pann, bloc 30, apartamentul 34, Roman, județul Neamț. (Păcat că nu era indicată și școala!) Am citit scrisoarea să văd ce au făcut «băieții mei» de au stîrnit mînia Olguței. Nu mi-a făcut plăcere. Am aflat că băieții din clasa a IV-a de la școala unde învață Camelia sînt răi, se bat, și mai ales bat fetele, vorbesc urît și au note proaste. Comandanții de grupă și cel de detașament nu au izbutit să obțină nici un rezultat. Camelia, care a mai încercat să facă cîte ceva, a fost (după propria ei expresie) «bușită ca o saltea». S-a făcut și o adunare cu părinții, dar nici asta nu a adus la nici un rezultat.

Fenomen! Și primul lucru care mi-a venit în gînd a fost să public acest fenomen mai tare ca OZN-urile. Adică m-am gîndit să viu acolo, să-i fotografiez pe fiecare în parte și să-i public cu numele și explicațiile de rigoare chiar la «Pagina băieților», încaltea să-i cunoască toți copiii din țară pe băieții cei incorigibili din Roman.

Deocamdată însă mai aștept, pentru că nu-mi vine să cred! Vreau să știu și părerea lor. Deci, dragi băieți din clasa a IV-a, colegi cu Camelia, aștept de la voi o scrisoare colectivă cu explicații... Sau eventual cu vestea bună că lucrurile s-au aranjat. Oare m-ați făcut intr-adevăr de rîs? Nu-mi vine să cred!

Emil

glume

NICUȘOR: — MĂMICO, CE ESTE ACELA?
— UN BAROMETRU. — ARATĂ CUM VA FI TIMPUL.
— A, FOARTE BINE, MĂMICO. AI GRIJĂ ȘI PUNE-L LA TIMP FRUMOS CĂ MÎINE PLECĂM ÎN EXCURSIE!

* * *

VASILICĂ: — CÎINELE NOSTRU ESTE GROZAV. CUM SE APROPIE CINEVA DE CASĂ, DĂ DE VESTE.
LENUȚA: — LATRĂ?
VASILICĂ: — O, NU! SE ASCUNDE IMEDIAT SUB PAT!

* * *

Scriitorul german STEFFEL a primit odată din Italia o scrisoare netimbrată. Pentru a o obține, a plătit o taxă poștală destul de ridicată. Expeditorul, prieten cu scriitorul, scrisese doar cinci cuvinte: „SÎNT BINE. AL TĂU H." La rîndul său, prietenul din Italia primește de la Steffel, peste cîteva zile, o ladă mare și grea, netaxată, pentru care plătește o sumă foarte mare. Deschizînd lada, găsește o piatră grea și următorul biletel: „ACEASTĂ PIATRĂ MI-A CĂZUT DE PE INIMĂ CÎND AM AFLAT CĂ EȘTI BINE".

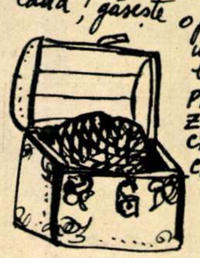

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					■					
2						■				
3								■		
4				■						
5		■				■				
6					■				■	
7			■				■			
8					■					
9		■						■		
10	■								■	

* IARNA *

ORIZONTAL

Pictor român, autorul tabloului «Scene de patinaj» — Autorul poeziei «Întoarcerea zăpezilor» din volumul «Liniștea zăpezilor» 2. Ca în vremea zăpezilor-Autorul poeziei «Noapte de iarnă» 3. Mai mult decît înghețat — Bogdan Ovidiu 4... de Janero Ca aerul de munte chiar iarnă fiind 5. Autorul poeziei «Săniile «din volumul «Jocul de-a stelele» — Pe cer au drumul alb 6. Se ia la capul pîrtiei de schiat — Bomboane pentru cei mici 7. Pronume reflexiv — La telefon. — Trăiește iarnă pe creste 8. Floare albă ca zăpada — «Legătură» la zăpadă 9. Iarnă de iarnă, bucuria copiilor — În file 10. Autoarea poeziei «Ninsorile prime» din volumul «Cronofagie»

VERTICAL

1. Pictor român, autorul tabloului «Iarna la Barbizon 3. Au și ei zăpada lor — Vreme, timp (reg) 3. Specii de animale cu o lînă foarte călduroasă — Așî întorși 4. În sfîrșit ninge — Plantă din țările calde cu fructe foarte aromate 5. «Albă ca zăpada» din carte — Nicu Stan 6. În brazi — La săniuș și patinaj (pl) 7. Semnează cărți ca de pildă «Iarna bărbaților» — Vreme cu zloată și ninsoare — Carete! — Iarna se prelungesc 9. Prinț musulman — Poate fi zi de iarnă 10. Iarna (2 cuv).

Cutezătorii **52**

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA
Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESA BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B.—2001»
Redactor artistic: VINTILĂ MIHĂESCU
Secretar de redacție: EMIL PETROVICI

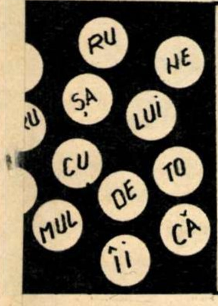

DE EXCURSIE

UNIND CORECT SILABELE, VEȚI GĂSI PROVERBUL CARE SE ASCUNDE ÎN CELE 13 CERCULEȚE ALBE.

STIMAȚI CITITORI

Potrivit tradiției, mulți dintre voi vor merge de Anul Nou cu plugușorul. Iată că, pînă una alta, redacția, în acest colț de pagină, prin intermediul acestor copii, vine ea cu... plugușorul la voi! Din partea redactorilor, a colaboratorilor și a tipografilor, vă urăm mari succese la învățătură, sănătate și fericire, vouă și familiilor voastre.

La mulți ani!

FIUL MUNȚILOR

12

REZUMAT: ÎN TOIUL LUPTELOR, NICOLAE BĂLCESCU, AFLAT ÎN TABĂRA LUI IANCU PENTRU A MIJLOCI O ÎNȚELEGERE CU FORȚELE REVOLUȚIONARE MAGHIARE, ESTE CĂUTAT DE POLIȚIA IMPERIALĂ. IANCU ÎL ASCUNDE ÎNTR-O COLIBĂ. ÎMBRĂCAT APOI ÎN PORTUL MOȚILOR CIUBĂRARI, BĂLCESCU PLEACĂ SPRE PARIS.

Scenariu: VLAICU BÂRNA. **Desene: MIHAI SÂNZIANU**

108

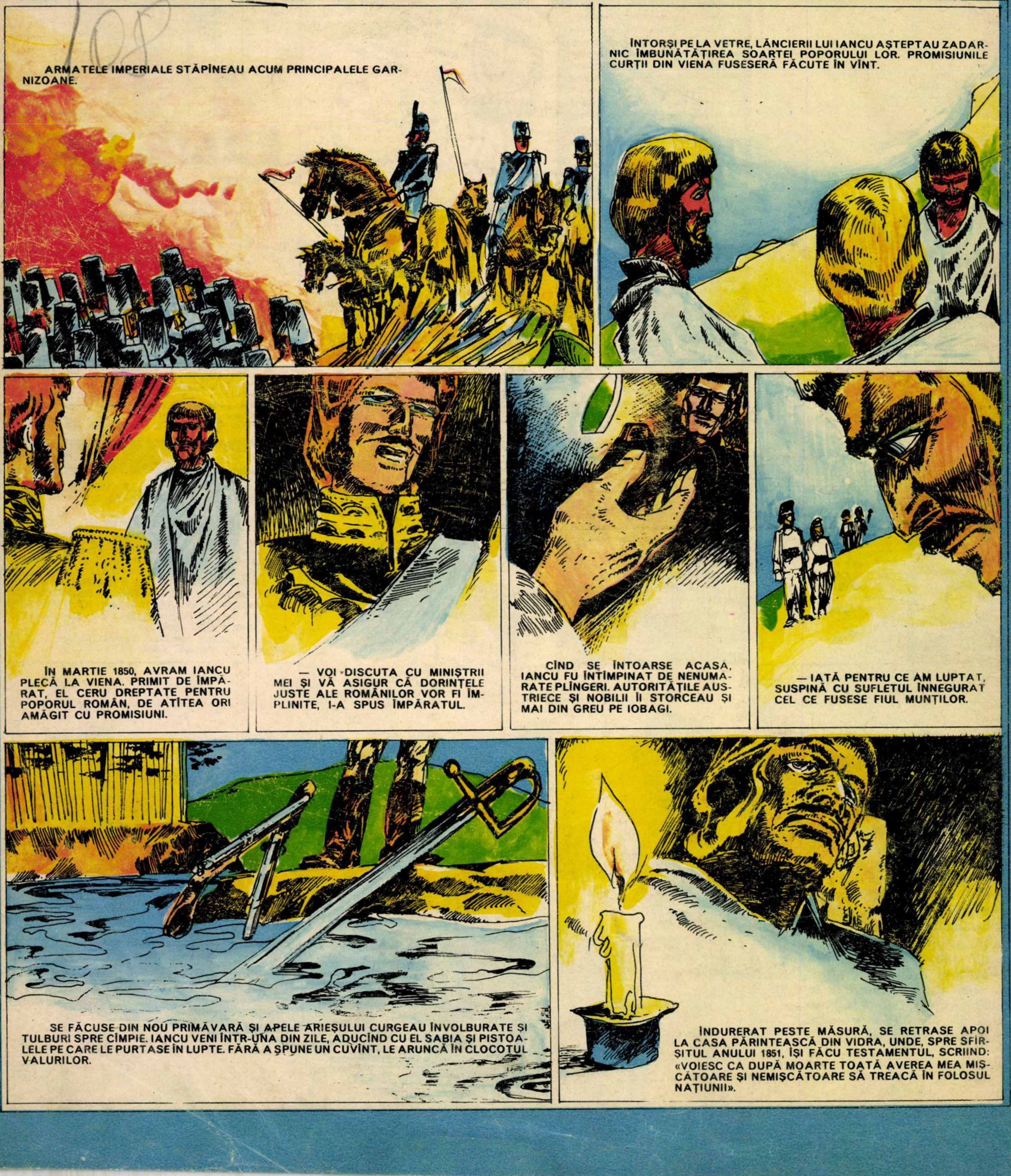

ARMATELE IMPERIALE STĂPÎNEAU ACUM PRINCIPALELE GARNIZOANE.

ÎNTORȘI PE LA VETRE, LĂNCIERII LUI IANCU AȘTEPTAU ZADARNIC ÎMBUNĂTĂȚIREA SOARTEI POPORULUI LOR. PROMISIUNILE CURȚII DIN VIENA FUSESERĂ FĂCUTE ÎN VÎNT.

ÎN MARTIE 1850, AVRAM IANCU PLECĂ LA VIENA. PRIMIT DE ÎMPĂRAT, EL CERU DREPTATE PENTRU POPORUL ROMÂN, DE ATÎTEA ORI AMĂGIT CU PROMISIUNI.

— VOI DISCUTA CU MINIȘTRII MEI ȘI VĂ ASIGUR CĂ DORINȚELE JUSTE ALE ROMÂNILOR VOR FI ÎMPLINITE, I-A SPUS ÎMPĂRATUL.

CÎND SE ÎNTOARSE ACASĂ, IANCU FU ÎNTÎMPINAT DE NENUMĂRATE PLÎNGERI. AUTORITĂȚILE AUSTRIECE ȘI NOBILII ÎI STORCEAU ȘI MAI DIN GREU PE IOBAGI.

— IATĂ PENTRU CE AM LUPTAT, SUSPINĂ CU SUFLETUL ÎNNEGURAT CEL CE FUSESE FIUL MUNȚILOR.

SE FĂCUSE DIN NOU PRIMĂVARĂ ȘI APELE ARIEȘULUI CURGEAU ÎNVOLBURATE ȘI TULBURI SPRE CÎMPIE. IANCU VENI ÎNTR-UNA DIN ZILE, ADUCÎND CU EL SABIA ȘI PISTOALELE PE CARE LE PURTASE ÎN LUPTE. FĂRĂ A SPUNE UN CUVÎNT, LE ARUNCĂ ÎN CLOCOTUL VALURILOR.

ÎNDURERAT PESTE MĂSURĂ, SE RETRASE APOI LA CASA PĂRINTEASCĂ DIN VIDRA, UNDE, SPRE SFÎRȘITUL ANULUI 1851, ÎȘI FĂCU TESTAMENTUL, SCRIIND: «VOIESC CA DUPĂ MOARTE TOATĂ AVEREA MEA MIȘCĂTOARE ȘI NEMIȘCĂTOARE SĂ TREACĂ ÎN FOLOSUL NAȚIUNII».

(va urma)

Eu sînt Olguța. Mă cunoașteți de mult, nu? Mă adresez, sau mai bine zis mi se adresează mai ales fetele. Am să le răspund cu multă plăcere și vom fi prietene bune ca și pînă acum. Deci, dacă vreți să stați de vorbă cu mine, specificați pe plic: «Pentru Olguța». Și acum, cîteva răspunsuri la ultimele scrisori:

IULIANA DINCUȚĂ, București. «Dragă Olguța, în pagina fetelor te rog, fă loc și unui articol în care să ne vorbești despre profesii potrivite fetelor. Pentru mine și pentru colegele mele ar fi foarte necesar». Dragă Iuliana, redacția s-a și gîndit la această problemă. Într-unul din numerele viitoare vei găsi rubrica «Ce meserie să ne alegem», în care se vor prezenta multe profesii.

IOANA GHEORGHIȚA, Stănești-Vîlcea. Îți mulțumesc, Ioana, pentru fotografie. Ești într-adevăr o fetiță foarte drăguță. De acum, pot spune că ne cunoastem mai bine. Așa-i? Aștept rețeta pe care mi-ai promis-o. Dacă este bună, o vei vedea publicată, așa cum ai dorit.

IZOLDA RĂDULESCU-București. «Olguțo, sînt foarte bucuroasă! Mi-am găsit fotografia în revistă, în nr. 51. M-ai văzut? Sînt cea din stînga, lîngă dirijor...» Da, Izolda, cum ți-am citit scrisoarea am alergat la colecție și... te-am văzut. Modelul pentru jucăria dorită îl găsești în nr. 12 al «Rachetei Cutezătorilor». La celelalte probleme fiindcă sînt foarte numeroase, îți voi răspunde într-o scrisoare.

Olguța

M-ați recunoscut după «poza» pe care mi-a făcut-o graficianul nostru, Pompiliu Dumitrescu? Exact. Sînt eu, Emil. Eu voi răspunde îndeosebi băieților. La ce probleme? Să zicem la problemele lor personale: prietenie, aspirațiile lor, deprinderi practice, preocupări în timpul liber (colecționari, pasionați de muzică, de sport, de pictură etc...). Pot să le dau și unele sfaturi la nevoie. Prin urmare, avem ce discuta. O rugăminte: pe plicul scrisorilor pe care mi le adresați, vă rog să adăugați specificarea: «Pentru Emil». În continuare, două răspunsuri:

DAN PĂTRAȘCU, Craiova. Totul a pornit de la un plic de timbre pe care i l-a adus tatăl său, îmi scrie Dănuț. De atunci a trecut mult timp și clasoarele lui s-au îmbogățit cu peste 2 000 de timbre reprezentînd fauna și flora României, picturi celebre și multe altele. Această pasiune s-a dovedit a fi molipsitoare fiindcă în clasa în care învață sînt acum 25 de filateliști.

UNITATEA DE PIONIERI din Sebeșul de Jos, Sibiu îmi comunică o performanță a lor. De la mic la mare, de la clasa I pînă la clasa a VIII-a, adică 100%, s-au abonat la «Cutezătorii» pe trimestrul I al anului 1972. Dar să știți că nu se laudă cu aceasta ci au făcut-o pentru simplul fapt că iubesc revista. Fiindcă și mie îmi sînt dragi, le-am trimis la rîndul meu 500 de orare tip «Cutezătorii» și — cu dedicație — colecția completă pe 6 luni legată și cartonată, a revistei atît de îndrăgite.

Emil

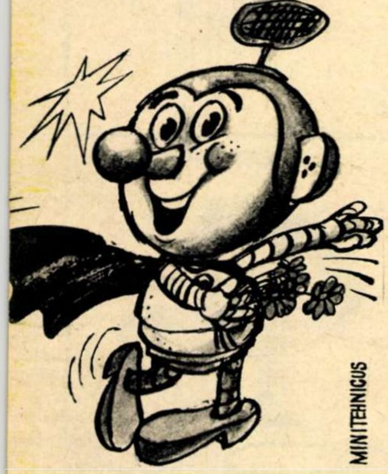

«Cine știe să ne spună
Cum putem ajunge-n Lună,
Cum putem urca în zbor
Pe-o aripă de planor?
Cine ne dă o idee
Să prefacem o scînteie
Și o sîrmă de nimic
Într-un roboțel voinic?»

Cine altul, dacă nu Minitehnicus? Adică eu, așa cum m-au gîndit copiii și așa cum m-a întruchipat mai apoi marele desenator Cabrero Arnal, «părintele lui Pif». Versurile de mai sus fac parte din cîntecul meu și sînt scrise de poetul Petre Ghelmez, iar muzica e compusă de Edmond Deda. Ce vom discuta? Despre tehnică, despre concursul care îmi poartă numele, și — nu mai puțin — despre istețime, umor și fantezie. Așa că aștept de la voi scrisori cu mențiunea «Pentru Minitehnicus».

TITI ONOFREI, Jurilovca, Tulcea. **Dacă ai aptitudini corespunzătoare, cred că alegerea este foarte bine făcută. Electronica este o meserie precisă care îți va aduce nenumarate bucurii. Pentru amănunte te poți adresa la Școala profesională, București, str. Popa Lazăr nr. 8, telefon 35 46 61 (pe lîngă Uzina Electroaparataj, București, a Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini). Îți doresc succes pe drumul deosebit de frumos și... greu pe care ți l-ai ales.**

Minitehnicus

DAN BUZDUGAN

Îmi rotesc năpraznic buzduganul și descind direct din legendă! Dar nu vă temeți că nu sînt prea fioros. Sînt DAN BUZDUGAN, prietenul copiilor mai mici, cei din clasele I — a IV-a și lor am să le răspund în primul rînd la scrisori, dacă pe plic vor scrie «Pentru Dan Buzdugan».

GIGEL COLFESCU-București. Dragul meu, mă bucur că ești preocupat de reapariția mea în revistă. Ai vrea să mă vezi iar luptînd și făcînd dreptate. Să știi că deocamdată sînt foarte ocupat cu corespondența voastră. Dar nădăjduiesc să aflu răgaz și să mă apuc iar de aventurile care ți-au plăcut atît de mult. Să știi că e și dorința altor cititori. Așa că... puțintică răbdare!

NICULAE COSTEA, Galați, E frumos că de pe acum te gîndești cum se poate deveni cosmonaut. Deocamdată nu există la noi nici școală profesională, nici liceu de cosmonauți, așa că nu pot să-ți dau adresa lor. Dar pînă cînd ai să crești tu mai mare (deocamdată ești doar în clasa a II-a) te pomenești că o să avem și asemenea școli.

Dan Buzdugan

Am onoarea: Pix! Mă cunosc toți corespondenții noștri. Redactorul șef mi-a spus: «Tu, Pix, te vei ocupa de azi înainte de îndrumarea corespondenților noștri speciali și, în general, de toți viitorii ziariști». Ceea ce voi și face cu multă plăcere, Deci, cine are pasiune pentru gazetărie și doreste să-mi scrie, să pună pe plic mentiunea «Pentru Pix» și scrisorile vor ajunge repede, repede la mine. Astăzi îi vor răspunde corespondentului nostru special...

ION PETRESCU, din **Timișoara,** care, într-o scrisoare conținînd 9 pagini și 6 capitole ne face un aspru rechizitoriu. Printre multe altele ne reproșează că nu dăm suficientă atenție corespondenților speciali și că el, personal, a trimis 70 de reportaje și i s-au publicat doar 5. Este o vorbă latinească «Non multum sed multa», de care am ținut și noi seama. Din cele 70 am publicat 5, e adevărat, dar pe cele mai bune. Dacă am fi publicat și pe cele, hai să zicem, mai puțin bune, considerăm că nu ți-am fi făcut nici un serviciu, dragă Ioane. În multe alte privințe ai însă dreptate. Vom păstra scrisoarea ta, care conține și unele critici îndreptățite. Te asigurăm că lucrurile negative ce ni le sesizezi, vor fi îndreptate. Cît despre legitimația de corespondent special, ea a fost vizată de redactorul șef și o vei primi prin poștă. Aștept noile tale reportaje.

Pix

«Zîmbiți vă rog!
Ha ha ha ha!
Ei nu chiar așa!
Ha ha ha ha!»

O poză frumoasă pot să vă fac oricînd. Asta nu înseamnă că, fiind însuși PROFESORUL BLITZ, nu pot să dau și răspunsuri frumoase tuturor iubitorilor nobilei arte a fotografiei care mi se vor adresa. Și am un obicei: mereu organizez cîte un concurs... Cu premii frumoase! Nu uitați ca atunci cînd îmi scrieți să menționați pe plic «Pentru profesorul Blitz».

Primele răspunsuri în numărul viitor

Prof. Blitz

Cutezătorii 1

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU

SECRETARIAT TEHNIC
LUCIA SICOMAȘ

ADMINISTRAȚIA: EDITURA
SCÎNTEIA; TIPARUL: C.P.C.S.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI
AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII
POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ